

547. POGlavJE

Spomenik v templju iz sedmih belih kamnov. Izvor kamna modrecev. Vrnitev nazaj v mesto.

20. 07. 1843

1. Dobro uro je vladala med ljudmi velika tišina, kakor tudi med tremi voditelji obdarjenimi z veliko močjo.
2. Toda po tem času se je Lameh obrnil k Henohu in mu rekel: »Brat Henoh, menim, da je zdaj tukaj že vse opravljeno po volji in Redu vsemogočnega in najbolj ljubečega Očeta in Stvarnika nebes in Zemlje, tako gremo lahko spet v mesto, da se bo o tem takoj preneslo tako najsvetejše sporočilo tudi vsem ostalim mestom!«
3. In Henoh je odgovoril Lamehu: »Ja, brat, takšne stvari se še danes dogajajo; kajti zveličanje in svetloba od Boga, ljudem ne prideta nikoli prezgodaj! Taka tvoja skrb je vredna neizmernega spoštovanja, zato se tudi takoj pripravimo, da gremo vsi skupaj v mesto!
4. Vendar moramo storiti še eno stvar za vidno pričevanje o Gospodovi navzočnosti, ki bo naše potomce spominjala na to, da je Gospod Sam blagoslovil ta tempelj za modrost človeškega duha, in ta stvar je v tem, da bomo prinesli semkaj sedem belih kamnov – vsakega v velikosti človeške glave – in jih trdno postavili na stopnice oltarja, kjer je počival Gospod in nas Sam vso noč učil resnične, notranje, svete modrosti duha, za večno, najbolj svobodno in najpopolnejše življenje.
5. Glej, brat Lameh, še to se zgodi, nato pa se bomo takoj napotili v mesto s tvojo neizmerno dobro, sijajno namero!«
6. Ko je Lameh od Henoha to slišal, je radosten skočil iz templja, takoj poklical tudi zunaj navzoča Muro in Curala in jima povedal kakšna je Henohova želja.

7. Oba sta takoj odšla na nek kraj na planini, kjer je ležalo polno belih kamnov, ki niso bili uporabljeni za gradnjo templja in izbrala sedem najlepših in najčistejših kamnov primernih mer, jih prinesla Lamehu in nato z Lamehom tudi v tempelj.

8. Ko je bilo to opravljeno je Henoh rekel Lamehu: »Glej, samo pet nas je! Vendar naj za pričevanje vstopita še dva moška in potem mora biti vsak od teh kamnov popisan z znaki naših sedmih imen in šele potem bodo postavljeni na stopnice oltarja.

9. Jaz pa se bom nato dotaknil kamnov v Gospodovem Imenu in od takrat bo neprenehoma iz teh kamnov vela moč in vsi, ki se jih bodo dotaknili bodo za nekaj časa pridobili modrost!«

10. Vse to se je kmalu zgodilo. In to je bil čisto pravi izvor 'kamna modrosti', in moč tega kraja je bila ohranjena po Moji volji vse do časa izraelskih prerokov; in planina prav tako, na kateri je sam Savel prejel za kratek čas dar prerokovanja in ljudje so rekli potem, ko je prišel s planine: »Kaj je to? Ali je tudi Savel med preroki?«

11. Ko pa so bili kamni položeni, je bilo to tudi vsem ljudem naznanjeno. In Lameh je potem glasno razglasil odhod, nakar so šli vsi s planine nazaj v mesto.

548. POGlavJE

Pošiljanje glasnikov.

Božanski vzorčni red države in mesta Hanoh.

Odhod Henoha in kralja Lameha na višine.

21. 07. 1843

1. Ko so prišli v mesto, je po jutranjem obroku Lameh takoj odredil, da se še istega dne prenese sporočilo v vseh ostalih deset mest, o velikih Božjih čudežih, kar tudi ni bilo težko

storiti, saj ta mesta niso bila oddaljena od glavnega mesta Hanoh več kot za krajše enodneвно potovanje, poleg tega pa so bile tudi ceste v vsako mesto dokaj naravnost zgrajene.

2. Toda potem, ko so bili glasniki poslani, je Lameh s Henohovo pomočjo uredil vse v mestu Hanoh v teku treh dni, postavil stražarje na zgornji del templja in celo trajno domovanje, katerega sta nekoliko pod templjem na robu planine zgradila Mura in Cural, ne veliko, vendar kljub temu dovolj prostorno bivališče, in to v istih treh dneh, kar je za vas prebivalce Zemlje tega časa, skoraj čudežno.

3. Hanoh je bil zdaj v kratkem roku popolnoma urejen v skladu z Mojim Redom in vsi ljudje niso imeli nobene druge zapovedi kot samo ljubezen do Boga in do bližnjega. In nečistost je bila prepovedana kot zlo, s katero vsak človek uniči svoj duh in s tem tudi vse svoje moči.

4. In tako je bilo v ljudeh izkoreninjenega tudi še veliko drugega zla, ne morda z zakonskimi sankcijami učiteljev, ampak le z modrimi nauki, preko katerih so učitelji v najjasnejši svetlobi pokazali ljudem, kakšne zle posledice morajo iz tega nujno nastati.

5. In potem se je s časom tudi vsak moški nekoliko okreplil v duhu in kot tudi vsaka čista in razumna ženska spoznal, da se je modro učenje učiteljev začelo v njem živo potrjevati.

6. In tako je to ljudstvo živelo mnogo časa v pravičnosti samo s poučevanjem, najprej seveda z učitelji, nato pa sami brez zakonov.

7. Tako je bila z modrim izobraževanjem osnovana vsa duhovna in državna blaginja ljudi.

8. Toda nadalje se bo potem jasno pokazalo, s čim se je človeštvo tako docela oddaljilo od Mene proti potopu, da je s tem po njihovi ujeti volji popolnoma prešlo v oblast velikega sovražnika življenja.

9. Vendar so bile v dneh po Lamehovi spreobrnitvi višine kot nižine tako popolne, da je bilo v nebesih komaj najti boljši čisti, duhovni red, kakršen je obstajal v tistem času na Zemlji.

10. Če bi se kača takrat tudi podredila, potem bi se Zemlja zopet spremenila v stari Raj; vendar se je kmalu pokesala in sprejela Moje pogoje le polovično, in tako začela po svoji svobodni volji kmalu spet počenjati svoja stara zlobna dela.

11. Če je v obdobju okoli sedemstotih let preskušala ljudi le za dobro, je po tem času kljub temu njeno preskušanje prevzelo povsem drugačen značaj; postala je zlobna in lovila ljudi na zmeraj bolj zvijačne načine, in človeštvo se ji je samovoljno pustilo ujeti! Ampak v prihodnje se bo vse to jasno pokazalo; zato o tem za zdaj dovolj!

12. Po treh pomembnih dneh pa se je Henoh vrnil na višine in takrat vzel s seboj Lameha in več uglednih mož iz Hanoha, da bi lahko spoznali prvobitnega očeta Adama in mater Evo; za ta čas pa je bilo vodenje ljudstva v nižinah poverjeno Horedu.

549. POGlavJE

Morje plamenov v jami na planinski poti do višin.

22. 07. 1843

1. Henoh pa je ponovno ubral že znano pot mimo neizmerno usodne jame.

2. Ko je karavana prispela do tja, se je Henoh malo ustavil in z nekaj kratkimi besedami Lamehu oznanil, kako presenetljivo velika, nenavadna nevarnost se je ob Gospodovi navzočnosti pripetila njemu in njegovim sopotnikom ob prvem vračanju proti domu.

3. Lamehovo začudenje zaradi tega ni bilo majhno, toda njegovo čudenje ni trajalo niti minuto, že je iz jame s strašnim truščem bruhtnil mogočen plamen.
4. Lameh se je ob tem tako zelo zgrozil, da je takoj kot nezavesten padel na tla.
5. Vendar je Henoh takoj stopil k njemu, ga dvignil in mu nato rekel: »Toda brat Lameh, poglej tvoje sopotnike! Tudi oni so s teboj videli isti pojav; toda nihče ni zaradi tega padel na tla! Četudi so bili tudi sprva malo prestrašeni, ampak sedaj kljub temu gledajo na to hrupno bučanje ognjenega vetra s povsem ravnodušnim srcem! – Torej stori kot delajo tvoji pogumni sopotniki!«
6. Te besede so Lameha zopet spravile k sebi, tako da je zdaj tudi on precej drzno gledal v vedno bolj naraščajoče plamene, ki so prihajali iz velike jame, ki je bila visoka okoli sto moških višin in spodaj okoli sedemdeset moških višin široka.
7. Čez nekaj časa pa je Lameh rekel Henohu: »Brat v Gospodu, mislim da bomo morali ravnokar kreniti po neki drugi poti, če hočemo še danes priti z naravnim korakom na vrh višin; kajti skozi to vedno bolj naraščajoče morje plamenov bomo po mojem mnenju zelo težko našli pot!«
8. Toda Henoh je odgovoril Lamehu: »Brat Lameh, glej, ti še ne veš kakšna je narava tega jamskega ognja; jaz pa ga prav dobro poznam do njegovega temelja!
9. Glej, v trenutku mora ta ogenj ugasniti, če to iz Gospoda le želimo! Toda ta ogenj mora sedaj po moji volji še nekaj časa neprenehoma naraščati do naslednjega senčnega obrata, tako da bo prvič, to zevajoče brezno uničeno, in drugič, da bo najprej sam povzročitelj tega plamena primerno kaznovan; kajti zdaj veste od Gospoda, da je duh sposoben zaznati celo bolečino.
10. Toda, ko bodo ti plameni kmalu opravili svojo dvojno nalogo, tedaj se bo moral kmalu upornik Bogu tudi pokazati, da

bi od mene prejel pravično grajo in najbolj učinkovito prepoved, da na noben način ne bo več napadal popotnike na poteh!«

11. S temi besedami je bil Lameh popolnoma zadovoljen in rekel Henohu: »Poslušaj brat, če so te stvari take potem me ne zanima, če bi že morali preživeti tudi ves dan tukaj na tem izredno groznem kraju! Kajti, če se teh neumnosti ne nadzoruje, kdo bi se še spet upal hoditi na višine?«

12. In Henoh je odgovoril Lamehu: »Bodi pomirjen, brat, kajti pravkar bodo v Gospodovem Imenu in na primeren način končane te stare neumnosti. Takoj boš s svojimi očmi videl nepozabno rešitev! Amen.«

550. POGlavJE

Henoh uniči zmajevo jamo in pomiri svoje sopotnike.

24. 07. 1843

1. Nato se je Henoh obrnil v gorečo jamo, dvignil desno roko in spregovoril z močnim glasom:

2. »Ti, temačno prebivališče smrti, bivališče njega, ki je stari sovražnik vsega življenja in najsramotnejši Božji zaničevalec, ti grozljiva vidna vrata, ki vodijo tu navzdol v brezno brezen, naravnih in duhovnih, - jaz, služabnik in Božji otrok, ti ukazujem, da se takoj sesuješ v svoje najgloblje brezno in se zasuješ v vse tvoje razpoke, grebene, predore in različne stranske vdolbine, in da tvoj stari prebivalec pobegne, kot strahopeten tat iz hiše, v kateri je kradel!

3. O moj Bog in moj večno Sveti Oče! To naj se sedaj zgodi po Tvoji najsvetejši volji za prihodnjo blaginjo Tvojih otrok na teh preskusno učnih tleh kamenite Zemlje! Amen.«

4. Ko je Henoh izrekel te besede moči, se je goreča jama z grozovitim treskom in pokom takoj zrušila vkup v kadeče razbitine in iz zemeljskih globin notranjosti sesutega dvojnega brezna so se slišali še dlje časa grozni zamolkli odmevi.
5. In na celotni Zemlji ni bilo točke, kjer ne bi bilo zaznati velik učinek tega sesutja, zato so zaradi tega tudi vsi takratni živeči ljudje na zemeljskih tleh doživeli zelo velik strah, ki je bil zelo dobrodejen za njihova srca in duhovno življenje, kajti le nekaj modrih mož je vedelo za pomen in izvor tega pojava.
6. Ta izreden dogodek pa je povzročil, da je bil tudi naš Lameh čisto iz sebe. Strah in groza sta prevzela njegovo dušo, da se je zaradi tega skupaj s celotno Zemljo v vsakem vlaknu in celici svojega življenja tresel, tako kot listi trepetlike v mogočnem viharju.
7. Toda tudi vsi drugi Lamehovi spremljevalci, razen Lameha z višin, so se kljub velikemu pogumu, ob pogledu na grozljive prizore počutili precej nenavadno pri srcu, tako da nihče ni imel poguma, da bi ogovoril za njih sedaj preveč mogočnega Henoha.
8. Vendar je Henoh vse potolažil in jim pokazal, še posebej Lamehu, da ima vsak v sebi veliko sposobnost, da v skladu z Gospodovim Redom nekaj takega naredi ob pravem času in na pravem mestu.
9. Po takšni razlagi so prišli zopet vsi k sebi, tedaj pa je privel mogočen veter in naglo odgnal še tu in tam na sesutih krajih kadeče hlape, ki so se dvigovali iz ruševin, in Lameh, ki je sedaj lahko videl širok, svoboden in trden prostor, je bil spet veder in vesel ter hvalil in slavil Boga, da je dal človeku tako moč.
10. Toda komaj so glavne sledi tega strahu izginile, se je pred očmi naših popotnikov spet pojavilo nekaj drugega, kar je še bolj kot prejšnji prizori uničenja zaseglo srca naših popotnikov in to je bil kmalu zatem najbolj aroganten nastop Satana v najgrozovitejši obliki.

551. POGLAVJE

Satan se pojavi v strašni obliki. Henohova zahteva Satanu, da razkrije svoj temeljni zli namen.

28. 07. 1843

1. Toda šele, ko je Lameh, kot tudi njegovi spremljevalci, zagledal v polnosti velikega sovražnika življenja in opazil njegovo žarečo, najbolj jezno, najgrozljivejšo, najbolj zastrašujočo sovražno podobo in njegovo še vedno kadečo glavo, na kateri so bile namesto las kače, ki so se divje zaganjale in zvijale okrog glave in se izstreljevale iz glave kot puščice s tako hitrostjo, da bi prebodle vsakogar, ki bi ga dosegle; - so se Lameh in njegovi spremljevalci tako silno prestrašili, da niso vedeli kako si svetovati in pomagati.
2. Toda, ko je Henoh videl tak prazen strah Lameha in njegovih spremljevalcev, je nalašč pustil, da so še malo trepetali. Šele čez nekaj časa se je obrnil k Satanu in mu izrekel naslednje besede:
3. »Poslušaj, ti sovražnik Gospoda, našega in tvojega vsemogočnega Boga! Tako je torej sporočilo tvoje volje, tvojega spomina in tvoje pokornosti Bogu!
4. Kaj si vpričo mene obljubil Gospodu, ker te je kaznoval s Kisehelovo roko?
5. Ali misliš, ti najzlobnejši, da je moj spomin in Gospodov spomin tudi tako zlonamerno kratek kakor tvoj?!
6. O ti, smrtni sovražnik vsega življenja! V Gospodovem Imenu ti povem, da si v mogočni zmoti!
7. Glej, Gospod ti je marsikaj govoril in ti si Mu dal polno obljubo, da boš Njegove otroke usmerjal le za dobro, skozi dobro urejene preizkušnje in skušnjave!

8. Toda kako izgleda tvoja obljuba že po preteku nekaj dni?! Naglo si popolnoma pozabil na tvojega Boga, tvojo domnevno obljubljeni zvestobo in vse trdo kaznovanje in si nas hotel uničiti s svojim največjim besom in ognjeno jezo, ker si zagotovo moral vedeti kdo sem jaz in kdo so zdaj ti moji bratje!
9. Ampak to ni dovolj, da si nas hotel uničiti z ognjem svoje jeze, in da sem te jaz zdaj kaznoval z največjo Božjo močjo, na boleč način, z uničenjem tega tvojega lažnega prebivališča, - ne, ampak si spet prišel in stojiš pred menoj v položaju, kot da bi hotel mene skupaj z mojimi brati z enim ugrizom požreti!
10. O ti bedni hlapec svoje lastne pogube in smrti! Bogu in meni, Njegovemu služabniku, se hočeš upirati, toda jaz te lahko v Imenu Gospoda z enim izdihom odpihnem, kot orkan razprši ničvreden plevel?
11. Ampak zdaj te rotim z neskončno Božjo močjo, ki sedaj v meni prebiva za tvojo strahovito kazen, da mi poveš zvesto in resnično, kaj je tvoj temeljni namen in kaj vse hočeš še storiti, da bi uresničil svoj končni cilj!
12. Toda, če se boš meni upiral, te bom v Imenu Gospoda kaznoval, da bo vse neskončno Božje stvarstvo tako zadrhtelo v vseh svojih temeljih, da pri tem nikjer niti en kamenček ne bo obstal nerazbit, tako da ne bi pričal o takem mojemu dejanju!«
13. Tedaj se je Satan začel tresti in rekel: »Henoh, jaz prepoznavam tvojo moč in mojo popolno nemoč pred teboj, ki si zvest Gospodov služabnik! Toda spreglej mi zlobno priznanje s kaznovanjem, ki sem ga popolnoma zaslužil in mi določi kraj, kjer moram prebivati, tako da ne bi bil škodljiv ljudem te Zemlje, in jaz se bom zares kmalu prostovoljno podredil tvojemu izreku!«
14. Toda Henoh je vztrajal pri svoji zahtevi in ni dovolil pogajanja, ampak je z še več vztrajnosti Satanu ukazal, da govori le o tem, kaj je njegov zlobni temeljni namen.
15. Toda Satan se je začel vzpenjati in mrščiti in ni hotel

govoriti o tem, kar je Henoh od njega zelo vztrajno zahteval.

552. POGlavJE

Gobezdavi Satan prekanjeno preobrača Božje oblube.

29. 07. 1843

1. Toda Henoh ni poslušal, ne gledal Satana, ampak mu tako le še tretjič odločno ukazal, naj govori o svojem končnem zlobnem namenu, in kaj namerava doseči s svojo veliko hudobijo in zvijačno zlobo.

2. Toda Satan je takoj odprl svoj gobec in rekel: »Poslušaj me, ti ponosni Božji služabnik na tem prahu imenovanem 'Zemlja!' Jaz imam oblast, da ne odgovorim na sleherno vprašanje Stvarnika vseh stvari, ki mi lahko da neuničljivo telo najvišjih občutkov in me potem lahko vrže v večno kaznovanje v grozoviti bolečini in trpinči v osrednji žerjavici Svojega jeznega ognja, in ti, ki si komaj vreden imenovati se atom prahu v prahu praha, hočeš mene, kateremu je še vse stvarstvo podvrženo in mora biti – če tako le hočem –, prisiliti, da ti razkrijem svoje načrte, katere sem pri sebi že od večnosti trdno vzpostavil?! O ti bedni črv prahu!

3. Glej, vsi elementi so meni podvrženi in na en moj migljaj vsa zemlja pokopana pod plameni ali pod vodo! Z enim najmanjšim dahom lahko ugasnem Sonce in tebe pogreznem v večno noč, in te lahko v hipu spremenim v najbolj ničeven prah, - in ti si me drzneš siliti, da odgovorim, in povrh tega še s praznimi grožnjami?!

4. Glej, če bi se meni v moji neskončni moči zdelo vredno, ti že dolgo ne bi več obstajal! Toda to bi bilo od mene preveč malenkostno in bedno, če bi se jaz ukvarjal s tako gnusno ničnostjo!

5. Zame je sam Bog premajhen in ničen, da bi se tako daleč spustil, da bi Ga napadel z mojo močjo, ker le preveč jasno vidim, kako hitro bi Ga popolnoma uničil! Kaj naj potem šele s tabo storim, ti najbednejši stvor?!
6. Povedal sem ti z vso mojo možno prizanesljivostjo, da mi spreglej odgovor in mi pokaži nek kraj, kamor naj grem, tako da bo prekrasnim Božjim otrokom lahko prizaneseno pred mojimi preizkušnjami; vendar ti namesto tega prideš k meni z vsemogočno Božjo aroganco?!
7. No, - počakaj, ti ošabni, napihnjeni Božji hlapec! Zate bom že našel mojstra, ki se ti bo vtisnil v spomin za vse večne večnosti!
8. Glej, sedaj prisegam na tvoj zanesljiv propad; in tvojega vsemogočnega Boga bom pritrdil na les, od koder bo On zaman klical na pomoč!
9. In ta človeški rod bom čimprej pokončal z ognjem in poplavami, tako da nikjer več ne bo mogoče o njem najti nobene sledi; tebe pa ne bom ubil, tako da boš lahko priča, če bom storil vse, kar sem zdaj govoril v svoji pravični jezi.
10. Zares, vse vidno stvarstvo bo prej izginilo do zadnjega atoma, kot pa bom pustil le en sam zlog od vsega tega povedanega neizpolnjen! – In pravkar si me prisilil, da to povzročim!
11. Tu imaš sedaj zahtevani odgovor; iz tega se uči, kaj bom naredil!
12. Toda za zdaj pojdi proč s tvojo zalego in ne zahtevaj nič več od mene, drugače bom takoj storil, kar bom šele sčasoma neizogibno naredil!«

553. POGLAVJE

Mogočen Henohov odgovor Satanu in izgnanstvo Satana v središče Zemlje.

31. 07. 1843

1. Toda, ko je Henoh slišal takšne besede od starega sovražnika življenja, je vstal, v svojem srcu hvalil in slavil Gospoda in nato namenil brezbožnežu naslednje silno pomenljive besede večne božanske svetosti, rekoč:
2. »Poslušaj zdaj, ti silno zloben samovoljni brezbožnež! Neštetokrat nešteto sončnih let, kjer eno traja približno osemindvajset tisoč zemeljskih let, si bil vedno najbolj trmast, najbolj uporen Božji odpadnik!
3. Kaj vse je naredila neskončna Gospodova ljubezen, da bi tebe zlodej, brez oviranja tvoje svobodne volje pripeljala na pravo pot!
4. Poglej kvišku, vsa nešteta sonca in svetove vseh vrst je Gospod zaradi tebe ustvaril, da bi se ti lahko vrnil na enega ali drugega!
5. Na vsakem soncu in svetu ti je neskončno Božje usmiljenje dalo na razpolago nešteto sredstev, s pomočjo katerih bi se zelo lahko vrnil. Gospod te ni nikoli motil v najmanjšem delu tvoje prve zunanje svobodne volje in nikjer omejeval s postavljanjem najmanjše prepreke.
6. Kadarkoli si želel za svoje namišljeno, navidezno izboljšanje neko novo sonce z mnogimi svetovi, lunami in zvezdami, je Gospod te ustvaril po tvojih željah; ja, ti se lahko ves čas igraš z vsemogočnostjo večnega Boga!
7. Toda zakaj si uporabil vse te zapravljene milosti in neizrekljivo veliko usmiljenje?! – Glej, za nič drugega kot za izvajanje tega, kar si sedaj tukaj govoril, in kar si pri našem

prejšnjem srečanju že Gospodu nebes in Zemlje v obraz, najbolj nesramno povedal!

8. Toda sedaj poslušaj, Satan, kaj ti bo zdaj povedal Gospod skozi moja usta:

9. »Najbolj zlovešči brezbožnež Moje ljubezni, milosti, prizanesljivosti, usmiljenja, potrpljenja, krotkosti, blagosti in večne neizrekljive svetosti! Jaz, tvoj Gospod in tvoj Bog, ti sedaj prisegam, pri vsej Moji večno neskončni moči in oblasti, tvoje večno, popolno uničenje! Kar si sedaj govoril, se bo tebi enako nespremenljivo zgodilo za tvoj propad!

10. Doslej ti še nikoli nisem postavil roka, ampak si ti po svoji volji določal rok za rokom pred Menoj in Me še pri vsakem dobrega nalagal, da bi se Mi po vsakokratnem laganju potem povrhu še rogal, kot nekemu neumnemu Bogu, polnem šibkosti, kot da Sem slep in gluhi in nemočen, da bi spregledal tvoje načrte!

11. Toda sedaj Sem se naveličal tvojih starih hudobij in ti zato zdaj Sam iz Sebe postavljam namen!

12. Ali poznaš Adamovo starost?! (devetsto trideset let) – Glej, enkrat so že minila; ko pa bodo še šestkrat minila, potem boš z vsemi tvojimi pomočniki in pomagači našel primerno nagrado v večnem ognju Moje jeze!

13. Vendar, da bi ti poleg tega v sedaj od Mene postavljenem roku ta ogenj tudi izkusil, Sem pravkar spustil majhno iskro v središče Zemlje in notri zanjo zgradil ognjišče in okrog ognjišča novo prebivališče; od sedaj boš tam začasno prisiljen preizkusiti to malo iskro! – In to se bo zgodilo kadarkoli se boš pregrešil zoper Mene, tako kot zdaj!

14. Zdaj pa ti Jaz ukazujem, da greš v to bivališče za toliko časa, kolikor bo meni všeč! Amen.«

15. Tedaj se je zemlja razcepila v brezno. Dim in ogenj sta planila ven iz prepada in z grozljivim tuljenjem se je Satan zvrnil v brezno; in zemlja se je nato zopet zaprla.

16. Popotniki pa so slavili in hvalili Boga, nato pa takoj nadaljevali svojo pot.

554. POGlavJE

Lamehovo vprašanje: »Kako je lahko duh ujet v materiji?« Henohov odgovor.

01. 08. 1843

1. Med potjo pa so popotniki še vedno razpravljali o mnogih grozovitih prizorih, vendar pa kljub temu to ni imelo neke splošne vrednosti, ampak za takratne čase le krajevno veljavo.
2. Ko so že skoraj dosegli višine, je Lameh naslovil na Henoha zelo pomembno vprašanje, kot je bil še bolj njegov odgovor, zato ne sme manjkati v tej novi knjigi življenja; to želimo še tukaj dodati. Vprašanje pa se je glasilo tako:
3. »Poslušaj me, ti moj najdražji brat Henoh v Gospodu, našem najbolj ljubečem Očetu! Glej, stari sovražnik Boga in vsega življenja je le duh! Kako je ta lahko zadržan v materiji, katera zanj sploh ne obstaja?! Toda, če duh ne more biti zadržan v materiji, kakšna bo potem korist od Satanove ječe v središču Zemlje? Ali ne bo tukaj, takoj ko bo le hotel?!
4. Dobro vem, da Gospodova vseмогоčna volja starega hudobneža lahko povsod trdno zveže in zadrži; toda če je poleg Gospodove vseмогоčne volje tudi še potrebna materialna ječa v središču Zemlje, to zares ne vidim čisto dobro! Zato te prosim, da mi daš o tem jasno pojasnilo!«
5. Henoh se je Lamehu nasmehnil in mu nato rekel: »Poslušaj, ti moj ljubljene brat, da ti tega še nisi jasno uvidel, je zato, ker vsak človek slabo vidi, kar je tako rekoč tik pred nosom!
6. Glej, kar se tiče tvojega telesa je navsezadnje tudi čista snov, ravno tako kot celotna Zemlja. Povej mi, ali ta ni za tvoj duh?

Ali se lahko z nje oddalji kadar hoče?

7. Ja, skozi ljubezen do Boga lahko duh postaja vedno bolj gospodar materije in lahko to predre in nato v celoti deluje v vseh svojih delih; vendar je kljub temu ne more zapustiti prej, dokler ni taka Gospodova volja!

8. In, če duh po Gospodovi volji tudi zapusti materijo, pa je tedaj vendar le ne zapusti kot popolnoma čist, svoboden duh, ampak jo zmeraj zapusti v novem eteričnem telesu, katerega potem večno ne more zapustiti.

9. Toda to eterično telo mora tedaj tudi zavzeti nek prostor, če je to Gospodova volja, vendar obdržano še v precej grobi materiji, toda iz nje se še ne more ločiti, dokler je taka Gospodova volja!

10. Zakaj torej? – Ker materija sama po sebi ni nič drugega kot fiksirana Božja volja in zato zelo primerna, da vsak duh drži v zajetju in je ne moremo premagati z ničemer, razen z največjo ponižnostjo, samozatajevanjem in ljubeznijo do Boga!

11. Ali to razumeš? – Ja, razumeš; zato sedaj nadaljujmo pot proti cilju! Amen.«

555. POGlavJE

Prihod popotnikov na višine in Adamov pozdrav.

02. 08. 1843

1. Čez nekaj časa so naši popotniki prišli na vrh višin. Toda, ko je Lameh zagledal Adamovo bivališče in potem tudi bivališča drugih glavnih otrok rodu, se je takoj vrgel z obrazom na zemljo, ker so mu bili ti v duhu takoj naznačeni, in rekel:

2. O Bog, Ti najsvetejši Oče, kako veličastna so bivališča, katera je zgradila Tvoja roka!

3. Moje bivališče je zgrajeno iz mrtve ilovice in kamnin, in je mrtvo kot njegov material in njegovi prebivalci; tu pa je bivališče zgrajeno iz živih dreves in je zato živo s svojimi živimi prebivalci! Oh, kako neprecenljivo več je vredno tako bivališče, kot so tam v nižinah vredna vsa mesta!«

4. Lameh bi se tako še dolgo navduševal; toda Henoh je stopil k njemu, ga dvignil in ga opozoril na praočeta Adama, ki je s pramaterjo Evo pravkar stopil iz njunega bivališča, da bi šel s Setom na vrh in preveril ali se (Henoh z Lamehom) morda ne približujeta s katere druge strani.

5. Ko je Lameh po tem Henohovem pojasnilu in opozorilu skupaj s svojimi sopotniki zagledal primarni človeški par, je postal šibak in nekaj časa ni mogel izustiti niti besede od samega strahospoštovanja. Šele, ko se je nevihta prvega strahu malo umirila, je z vzklikom naglasil naslednje, rekoč:

6. »O Ti veliki Bog, kakšno sveto dostojanstvo, kakšna visoka plemenitost! Kako vzvišen je prvi človek, nerojen, ker je čisto delo Tvojih rok, Tvoje vsemogočne volje ljubezni!

7. Ja, najljubši brat Henoh! Tudi, če me ne bi na to opozoril, bi mi bilo kljub temu nemogoče prezreti, da je to prvi človeški par na Zemlji! O tem preočitno pričata ogromna velikost in najpopolnejša človeška oblika ter bleščeče bela visoka starost!

8. O brat, veliko sem pričakoval od vtisa, ki ga bo pogled na praočeta v meni povzročil, ampak kako daleč so sedaj presežena vsa moja pričakovanja!«

9. Tedaj je Adam pogledal po celotnih višinah in vzkliknil od veselja, ko je zagledal Henoha.

10. Takoj so vsi pohiteli iz bivališč in šli z razširjenimi rokami Henohu nasproti.

11. Vendar je bil tokrat Adam prvi, ki je navzlic svoji visoki starosti dosegel vrh višin. In, ko je bil na vrhu pri Henohu, ga je objel s svojimi rokami, ga pritisnil na svoje prsi in izjemno ganjen rekel:

12. »O ti moj ljubljeni sin; kako pogosto sem te vseskozi tukaj čakal v času tvoje odsotnosti! In kolikokrat sem te blagoslovil! Zato bodi tisočkrat dobrodošel!

13. Tudi ti, moj sin Lameh, Metuzalemov sin, pridi sem, da te blagoslovim! Kolikokrat je tvoja žena Gemela gledala navzdol in kako pogosto molila, da te bo Gospod blagoslovil in sprejel! Glej jo, tam iz Jaredove kočice, kako skoraj brez sape hiti sem! Pohiti tudi ti njej nasproti, da ji ne bo treba tako daleč teči; kajti še nobena ženska ni ljubila svojega moža tako kot ona!«

14. In Lameh je takoj storil, kar mu je Adam svetoval.

15. Šele nato je Adam zagledal ostale goste in jim izrekel dobrodošlico ter jih vprašal zavoljo svoje običajne radovednosti, kdo so in od kod prihajajo.

16. Toda popotniki iz nižin so bili tako prevzeti nad vzvišenim pogledom, da niso bili sposobni dati Adamu odgovor na njegovo vprašanje, zato je Henoh takoj pomiril Adama in mu sam oznanil, kdo so njegovi sopotniki.

17. Adam pa jih je potem blagoslovil in vse pozval naj mu sledijo v njegovo bivališče in tam prejmejo okrepčilo za utrujeno telo. In vsi so mu sledili.

556. POGlavJE

Obrok z Adamom. Kralj Lameh se obrača na Adama ponižno z govorom polnim spoštovanja. Adamov dober odgovor.

03. 08. 1843

1. Ko so prispeli v prostorno Adamovo kočico, so Setovi služabniki tudi že pripravili okrepčilo iz najboljšega sadja. Po prijaznem Adamovem povabilu so se gostje posedli ob košarah na tleh, hvalili Boga in se mu zahvaljevali, nato pa veselo jedli.

2. Toda Lameh iz nižin je bil le še preveč poln prevelikega spoštovanja do Adama, zato tudi ni mogel popolnoma deliti veselja, ki je kmalu prevzelo srca vseh drugih.
3. Vendar je Adam to prav kmalu opazil in zato povprašal Lameha o tem.
4. In Lameh je odgovoril: »Oče, ti prvi od vseh ljudi na Zemlji! Glej, ne morem premagati svojega velikanskega spoštovanja pred teboj in vsemi temi, ki te obdajajo kot tvoji prvi otroci!
5. Misel, da si Kajnov oče, katerega otroci in vnuki so vsi že davno umrli, in ta – mati vseh, ki sedaj živijo in ne več živečih ljudi! – napolnjuje mojo dušo z vedno večjim spoštovanjem in mi ne dovoljuje, da bi bil tako sproščeno vesel, kot so tisti tu, ki so že od otroštva navajeni na takšno vzvišenost, ker so ves čas ob tebi, o oče, ali tisti – celo iz mojega mesta – kateri zaradi velikih čustvenih omejitev v njihovih svetih nižinah take vzvišenosti sploh ne cenijo dovolj!
6. Zato mi odpusti, o oče Adam, in tudi ti najbolj častitljiva mati Eva, da jaz zaradi mojega razpoloženja ne morem biti pravkar tako vesel, kakor ostali! Poleg tega, ostali niso bili nikoli grešniki zoper Boga in zoper tebe; jaz pa sem bil še pred nekaj tedni pošast pošasti, ki za svoje poboljšanje ni čisto nič iz sebe naredil, ampak je vse naredilo le Božje usmiljenje.
7. Glej, zato se jaz tudi ne morem tako veseliti, kakor tisti, kateri, kot sem rekel, pred teboj ne pred Bogom niso grešili.
8. Tedaj je Adam prekinil Lamehovo opravičevanje in mu rekel: »Poslušaj, moj ubogi sin mojega nesrečnega prvega sina Kajna! Tvoja izjava mi je neizmerno ljuba, draga in dragocena, in za povrhu moram priznati, da takšnih besed od mojih otrok še nisem nikoli slišal.
9. Vendar ti moram kljub temu povedati, da je tako prekomerno spoštovanje zame, praočeta ljudi na Zemlji, malce puhlo; kajti v bistvu sem samo človek, kakor kateri koli drugi! Rojen ali ustvarjen neposredno od Boga, to je enako; kajti tudi

rojen v materinem telesu je prav tako dobro od Boga ustvarjen; kot sem bil jaz brez (zunaj) materinega telesa od Boga ustvarjen.

10. Da si grešnik, to ve vsakdo na višinah; in da si se vsemogočno poboljšal z Božjo milostjo, tudi to vemo, in vemo, kako ti je Gospod vse odpustil. Zato smo ti odpustili tudi mi, zaradi Gospodove volje, tako da si lahko že veder in se z nami veseliš!

11. Zato jej in pij, in se razbremeni svojega malodušja, kajti še veliko ti imam potem za pokazati!«

12. Te besede so našega Lameha zopet privedle k sebi in je nato z veselim srcem jedel in pil.

557. POGLAVJE

Adam pripoveduje o Muthaelovem snubljenju Puriste. Henohov dober odgovor.

04. 08. 1843

1. Da je bilo tedaj med obrokom veliko zgodovinskih dogodkov povezanih z Menoj, Jehovo, predmet obnovljenih pripovedi, kjer je naš Kenan zopet omenil svoje sanje in Lameh o tem tudi veliko spraševal, je komaj potrebno omeniti, niti ponovno pripovedovati, ker so bile že tako večkrat povedane.

2. Toda to, da je ob tej posebni priložnosti Adam na koncu predlagal Henohu poroko Puriste z Muthaelom, je pomembno in tukaj ne sme biti na kratko omenjeno. In tako se je torej dogajalo naprej:

3. Po obedu, ko so vsi Adamovi gostje ponudili Gospodu zaslužno hvalo, se je Adam vzdignil in rekel Henohu: »Poslušaj me, ti moj ljubljeni sin Henoh! Glej, v tvoji skoraj pet dnevni odsotnosti, je Muthael, ki je Gospodu med Njegovo nedavno

navzočnostjo, postavil vprašanje o naravi ženske ljubezni, in od Gospoda prejel polno veljaven odgovor, prišel k meni s povsem plašnim srcem in mi zelo nerodno zaupal stisko svoje ljubezni do Puriste in na koncu še dodal prošnjo, da se mu ne bi kratilo iz katerega koli zunanjega razloga, kar mu je Gospod obljubil in tako tudi že dejansko dal, ampak takoj, kot je le mogoče blagoslovilo v Gospodovem Imenu njegovo ljubezen in se mu dalo Puristo za ženo.

4. Glej, moj sin Henoh, to se je zgodilo tukaj v tej moji koči! Vendar nisem rekel Muthaelu niti Ja niti Ne, ampak zaenkrat napotil le na Gospoda, kasneje pa tudi k tebi, ko boš zopet navzoč.

5. Kaj meniš zdaj? – Ali je ob tej priložnosti čas, da se Muthaelu njegova prošnja usliši, ali bi jo bilo treba do nadaljnjega odložiti?«

6. In Henoh je Adamu odgovoril: »Poslušaj, oče, do sedaj mi Gospod še ni zapovedal, da to takoj storim; ampak mislim, če Muthael privzame duha mojega sina Lameha, Gemelinega moža, in nam da živo zagotovilo, da se svoje žene ne bo dotaknil, dokler mu Gospod to ne bo oznanil, tedaj mi vendarle lahko uslišimo njegovo željo!

7. Toda, če se za izpolnitev tega pogoja čuti prešibak, potem je samoumevno, da mi Gospodove zadeve ne moremo lahkomišelnostno položiti v roke človeške šibkosti!

8. Vendar menim, da bi bilo za Muthaela sploh koristno, da Gospoda v nobeni stvari ne bi preHITEVAL; kajti Gospod zelo močno preizkuša tistega, kateremu želi veliko dati. Zato bi moral Muthael svojo mogočno ljubezen raje popolnoma žrtvovati Gospodu in si ne želei ničesar poleg Njega in na ta način raje njegovemu duhu v Bogu dati popolno svobodo v vsem samozatajevanju in potem mu bo Gospod zagotovo dal, kar mu je že obljubil, če bo to za Muthaela dobro! Oče, ali ne misliš v tem trenutku tudi ti tako kakor jaz?«

9. In Adam je odgovoril: »Ja, Henoh, ti imaš popolnoma prav, tako mora biti! Ko bo spet prišel, tedaj mu bom to postavil kot nujno potreben pogoj; za Puristo pa to za zdaj ne pride v poštev!

10. Ja, to je prav in popolnoma v skladu z Božjim Redom! Toda sedaj je ta zadeva tudi dogovorjena; zato nič več o tem!

11. Zdaj pa pojdimo zopet iz koč! Danes bo čudovit večer; zato se bomo takoj povzpeli na velike bele višine nad jamo in od tam opazovali veliko dobroto in Božjo vseomogočnost! – In tako se odpravimo na pot! Amen.«

558. POGlavJE

Hoja na vrh višin. Čudovit razgled.

Kralj Lameh slavi Boga ob pogledu na krasote Zemlje.

05. 08. 1843

1. Ko so prišli na velike bele višine, so Lameh in njegovi sopotniki prvič v vsem svojem življenju zagledali Zemljino morje in sploh niso mogli odvrniti oči od te velike vodne površine, katera se je na veliki razdalji zdela združena z nebom, glede na njihovo takratno pojmovanje.

2. Ja, cele dneve bi gledali igro valov in bi se povsem izgubili v tem opazovanju, če Adam ne bi Lameha dregnil in svoj pogled takoj usmeril proti nam že znanim brizgajočim vodnim stožcem!

3. Ko je Lameh te videl, je od samega začudenja skoraj padel skupaj in ni mogel najti besed, da bi izrazil svoje občutke, ki so se ga polastili. S solznimi očmi je dobro uro strmел vsenaokrog, ne da bi pri tem rekel eno samo besedo.

4. Po tem času pa ga je Henoh končno vprašal: »No, brat Lameh, kaj praviš na ta razgled? Kako ti je vseč Zemlja opazovana od tukaj?
5. Tedaj se je Lameh zbral in odgovoril Henohu: »O ti moj najbolj ljubljene brat, da bi izrazil občutke, ki se me v mojem srcu tukaj pollaščajajo, bi moral biti opremljen z ognjevito jezično sposobnostjo Serafa in Keruba! Moj jezik je preslab in pretog za to!
6. Toda to ti moram priznati, dragi brat, da mi je sedaj prav tesnobno pri srcu, če poleg teh neizrekljivih zemeljskih krasot pomislim, da jih bom moral v kratkem času morebiti že zapustiti!
7. Zares, kar mene zadeva si v vsej večnosti ne želim boljšega in bolj blaženega življenja in tudi ne lepšega sveta, kot je ta prekrasna Zemlja!
8. Kamor koli obrnem svoje oči, se nenehno pojavljajo novi čudeži! Tam, proti večeru se valovito morje blešči v krasoti tisočerih barv, ki se začneja tukaj na zemlji, potem pa se izgubi v neskončnosti neba! Tu, precej blizu nas, stoji pred nami sedem ogromnih stožčastih gora, ki izlivajo vodne stebre proti nebesnemu svodu! Zdi se, da se razbijajo na modrem stropu neba in od tam padajo v nešteto lesketajočih kapljicah nazaj na zemljo, kot da so minljive zvezde prinesle na Zemljo blagoslove z nebes; ja, nekdo bi skoraj lahko verjel, da nočne zvezde na nebu izvirajo od tam!
9. Da sploh ne govorim o vseh tisoč in tisoč krat tisoč drugih krasotah; kajti te so preveč raznovrstne, prevelike in prevzvišene, da bi jih lahko opisal človeški jezik. Zato, o brat, me pusti še nekaj časa tiho uživati v tej neizmerni polnosti čudes našega Svetega Očeta!
10. O Ti, Ki Si me še včeraj tako vzvišeno učil Tvoje modrosti in brezmejne ljubezni, kako neskončno vzvišen, svet, dober in močan moraš biti, ker takšna Tvoja dela oznanjajo Tvojo slavo!

11. O brat Henoh, če bi bil On, Sveti Stvarnik teh krasot, tako kot včeraj med nami, kako dobro bi se počutili v naših srcih?!
12. Ja, Svet, najsvetejši je naš Bog Zebaoth Jehova; kajti nebesa in Zemlja so prenapolnjeni z Njegovo veliko slavo!
13. O Oče, kdo je dovolj vreden, da Te lahko ljubi, hvali in slavi? Kajti preveč Si Svet, vzvišen in dober!«
14. Tedaj je Lameh v zanosu umolknil, Adam in vsi ostali pa so bili ob tem vedenju Lameha in njegovih sopotnikov ganjeni do solz. In Henoh je v svojem srcu hvalil vsemogočnega Boga, Gospoda, ker je On Tisti, ki se je tako silno usmilil slabotnih in izgubljenih, in jih s Svojo milostjo tako mogočno okrepil.
15. Družba pa se je zadržala na višinah še do polnoči.

559. POGlavJE

Povratek z gore domov.

Blagoslovljeni obrok v Adamovi koči.

Pogovor Adama s Henohom o praznovanju Sabata.

07. 08. 1843

1. Ob tem času, okoli polnoči, pa se je Adam dvignil, blagoslovil vso Zemljo in nato rekel celotni družbi: »Poslušajte me, vi vsi, moji ljubljene otroci! Menim, da smo se zdaj dovolj nagledali čudovitih Božjih čudes – in naše duše nasičili z najslajšo in najčistejšo hrano v veliki Gospodovi kuhinji čudes!
2. Samo Njemu, nadvse dobremu, Svetemu, najbolj ljubečemu Očetu, edinemu vsa hvala, vsa slava, vsa zahvala, vsa naša ljubezen, najvišje spoštovanje in resnično čaščenje!
3. Toda, ker so ob tej priložnosti tudi naši udi začeli koprneti po vseh vrstah hrane in osvežitvi, se bomo zdaj ob tej čudoviti svetlobi polne lune, tudi takoj vrnili nazaj v moje bivališče, kjer se bomo v Gospodovem Imenu okrepčali s hrano in pijačo

in se potem po poklonjeni zahvali Gospodu okrepili z osvežilnim spanjem na že pripravljenih ležiščih z dišečim listjem.

4. Jutrišnji dan nam bo pripravil nove užitke; in tako nas torej ti Set, vodi po najboljši poti navzdol!«

5. Set je takoj storil, kar je Adam želel in v pol ure po sedanjem merjenju časa, so se vsi zopet čili in zdravi vrnili v Adamovo kočo, kjer so Setovi služabniki imeli že dolgo vse pripravljeno, kar je Adam na vrhu že omenil.

6. In gostje, ki so bili zaradi čistega gorskega zraka že prav pošteno lačni, so hvalili Boga Gospoda in potem pogumno posegli v košare.

7. In, ko je bil obed končan, so se Gospodu goreče zahvalili in se vsi nato družno ulegli k počitku na dišeča ležišča.

8. Zjutraj pa je bil Adam običajno prvi, ki se je zbudil in prebudil vse ostale.

9. Ko so bili zopet vsi dobro okrepljeni na nogah, je Adam rekel Henohu: »Henoh, danes smo zopet pred Sabatom! Ali se ti ne zdi, da bi morali ponovno povabiti naše otroke na jutrišnji praznik Gospodovega dne?«

10. Toda Henoh je odgovoril, rekoč: »Oče, jaz mislim, da ima zadeva pravzaprav bolj videz bogoslužja, zato se bomo tokrat vzdržali povabila!

11. Kdor bo prišel, bo dobrodošel in prejel bo Sabatni blagoslov; kdor pa nima namena spontano priti, ga tudi ne bomo silili – bodisi s povabilom, niti s katerimi koli drugimi sredstvi za ta namen, sedaj pa še najmanj, ker bi to pred Gospodom resnično imelo videz, kot da se hočemo pred temi otroki iz nižin nekoliko bahati z našo množico ljudi!

12. Zato naj to ostane tako, kakor je po Gospodovi volji! Kdor bo želel priti in bo prišel, mora biti tudi blagoslovljen; in za tiste, ki ne bodo prišli, molimo in jih žrtvujmo Gospodu v naših srcih!«

13. Adam je bil s tem odgovorom popolnoma zadovoljen in se nato odločil, da ta dan, s to družbo, ki mu je postala nadvse ljuba, obišče druge znamenite kraje na višinah, s čimer se je Henoh tudi strinjal.

14. Zato je tudi takoj naročil, da se pripravi jutranji obrok, in ko so ga použili, so takoj krenili na vrh višin in od tam k dobro znani jami.

560. POGlavJE

Obisk Adamove jame. Lamehovo začudenje in slavljenje Božje ljubezni.

10. 08. 1843

1. Ko so prišli po Adamovem načrtu v dobro poznano podzemno jamo, je Lameh nenadoma zavpil: »Za vsemogočno Božjo voljo! Kaj je to? Ali je tudi to delo človeških rok?

2. Ne, ne nemogoče je, da so to kdajkoli zgradile človeške roke! Kajti preveč nepredvidljivo, resnično umetelno je Božja modrost izpeljala to podzemno jamo; razen tega ne more nihče na prvi pogled od daleč in ne glede na temeljito preiskavo, kakor tudi v svojih najbolj divjih sanjah, slutiti, da je tu tako božansko čudežna, najbolj veličastna podzemna jama, čeprav najmodrejši možje uporabijo samo en prst in najmanjši sijoči kamenček pritrjen na njem.

3. Ves ta najčudovitejši naravni tempelj na svetu, je videti kot popolnoma izdelan iz enega kosa! Nikjer ne moreš najti najmanjše povezave in kljub temu so ti božanski zidovi resnično videti, kot da so zgrajeni iz vseh vrst žlahtnih kamnov.

4. Kajti tukaj stebri enake širine, zgrajeni v sklopu kakor stena, skupaj žarijo prav tako, kakor čudovita jutranja zarja; tik ob teh

pa se kot iz enega kosa vzdiguje sinje modro lesketajoči, zagotovo nad sto človeških višin visok velikanski steber! Za stebrom pa je, kakor vidim, manjša stranska kapelica, ki sije kot najčistejše zlato, in se tu in tam zdi, kakor, da jo z različnimi barvnimi odtenki prekinjajo zvezdni žarki!

5. Ne, ne, ta čudoviti sijaj zaduši vsako besedo v mojih ustih.

6. O Gospod, kaj vidim tam sredi tega prostornega barvno žarečega templja? Ali ni to močan, visoko vzpenjajoč vodni steber? – Ja, ta je čudovito veličasten. Kakor vse, kar izhaja iz vsemogočnih Stvarnikovih rok.

7. O Bog, Ti veliki, vsemogočni Bog, kako neznatni so proti tebi vsi ljudje in tudi vsi angeli!

8. Gospod, Stvarnik, Bog, Oče, Sveti, najsvetejši! Ali Si to delo zgradil za nehvaležna ljudska srca?!

9. Tam, na širokem nebesnem svodu, sonce žari v nepopisnem veličastvu in spreminja sicer mračno Zemljo s svojo čudovito svetlobo v nebesa!

10. Ponoči tisočkrat tisoč zvezd vseskozi žari na neskončno širokem nebu! Ljubka Luna oznanja veliko Božjo slavo s svojo nenehno spreminjajočo svetlobo!

11. V kateri vedno nove čudovite oblike deževnih oblakov zažarijo pod nebesnim svodom! In kako je Zemlja vedno neskončno privlačna in okrašena z najlepšimi in najbolj dišečimi cveticami! Ja, kot domišljava nevesta je okrašena, in kljub temu Te človek, o Gospod, pozablja sredi kričečih čudežev Tvoje očetovske roke?!

12. Ko neumni človek prinese še bolj neumni deklici šopek v znamenje svoje mesene ljubezni, potem se ona že razvname od ljubezni in odslej ne vidi nič drugega kot le svojega neumnega mesenega ljubimca; celotno Božje stvarstvo je njej, brez njenega bedaka, nična, prezrta stvar.

13. Toda Sveti, dobri Oče, je iz Svoje neizmerne ljubezni okrasil vso Zemljo s čudovitimi, vzvišeno lepimi, najbolj

izbranimi šopki ljubezni, ustvaril je Sonce za nas in zvezde in številne veličastnosti in čudesa za nas – kljub temu pa mi meseni zemeljski črvi, Njega vedno bolj in bolj pozabljamo, ja Njega, najvišjo lepoto in največjo ljubezen in modrost, celo izogniti se Ga želimo, ko smo v ognju greha mesa!

14. O Zemlja, ti čudovita Božja nevesta, ti ljubka mati nešteti Božjih čudežev! Ali smo mi najbednejši, najbolj neumni ljudje vredni, da nas ti vzvišeno nosiš dan za dnem, okrašena z vsemogočno Božjo roko?!«

15. Tedaj je Lameh za nekaj časa utihnil, in Adam, kot tudi vsi ostali, so se zgrnili okoli govornika in ga tolažili s solzami v očeh.

16. In Henoh je rekel: »Ja, brat Lameh, zdaj si govoril popolnoma tako, kot bi jaz; tako je to! Človek v svojem mesu ni vreden Zemlje, če pobegne duhu, da bi potešil svoje meso!

17. Vendar le govori tako naprej! Povem ti: leta dolgo nas s tem ne boš utrudil – in če hočeš govoriti dan in noč! Zato nadaljuj!«

561. POGlavJE

Henohove modre življenjske izkušnje glede mesa in posvetne ljubezni ljudi.

12. 08. 1843

1. Toda, ko je Lameh slišal tako prijetno Henohovo spodbudo, se je v svojem srcu zbral in rekel:

2. »O najljubši brat, jaz bi tudi rad govoril dokler sta moje grlo in jezik sposobna besed; toda najčudovitejša vzvišenost in nepojmljiva krasota tega kraja, je ohromila ubogega grešnika, ki sem jaz tu, nezmožen govoriti, in tako govorna sposobnost postane težaven posel, če govorni organ ni zmožen služiti! Zato bi te prosil, da imaš ti tukaj govor, ki bo mene povzdignil!

3. Mislim, da sem dovolj govoril o neumnosti ljudi; toda če se jih lahko za kaj pohvali, potem odpri svoja usta in to oznani ter s tem mene dobro osramoti!
4. Vendar sem govoril iz svojih izkušenj, in zato so stvari prav take kot sem jih z nekaj besedami označil; ti o brat, pa imaš na višinah zagotovo drugačne izkušnje, kot jih imam lahko jaz v grešnih globinah, tako da boš zagotovo tudi dal boljše in pravičnejšo sodbo o človeštvu kakor jaz, zato te prosim, sedaj govori ti namesto mene!«
5. In Henoh je dal Lamehu roko in rekel: »Brat, res je, kar zadeva najine izkušnje, ti imaš v svojih globinah zagotovo popolnoma drugačne, kot jaz na mojih višinah; vendar ne glede na to si na splošno prav govoril, tako za globine, kakor tudi za višine, - kajti tudi tukaj velja na splošno meso več od samega Gospoda!
6. Ja, če nekoga vprašaš in rečeš: 'Brat – ali sestra -, kaj imaš raje in bolj ceniš: meso ali Boga, tvojega Gospoda, Stvarnika in Očeta?', tedaj ti bo takoj rekel: 'Kakšno grozno vprašanje pa je to?! Kdo bi kdajkoli ljubil meso bolj kakor Boga?! Ne, takšna misel, takšno vprašanje je že greh, pred katerim Zemlja zadrhti do svoje najgloblje sredice!'
7. Toda bodi pozoren na njegova dejanja, na njegovo življenje, in prav kmalu se bo izkazalo, da je pripravljen z največjim veseljem na svetu klepetati vse dneve, tedne, mesece in leta o popolnoma neumestnih, nepomembnih, posvetnih in meseno telesnih stvareh!
8. Če pa se začneš z njim prav resno pogovarjati o Bogu in o čisto duhovno - živih stvareh, se bo povsem zbegal, razžalostil in naredil zraven še zelo neumen obraz, in ti boš po eno uro trajajočem pogovoru videl zdolgočasen obraz, ki ti bo z jasnim poudarkom povedal:
9. 'Priatelj, ti si strašansko drugačen; kajti takšnih visokih stvari ne razumem! In ravno zato, ker jih ne razumem, so le za

prebujanje mojega dolgočasja, notranje zlovoljnosti in zaspanosti, ki sledi kmalu zatem! Govori o mački, ptiču, o lepi hčerki (ali o lepem mladeniču), in jaz te bom pozorno poslušal cele dneve z največjo radovednostjo; ampak samo prizanesi mi s tako visokimi, božanskimi stvarmi, ki jih ne razumem!

10. Glej, tega ti človek poln Božjega spoštovanja zagotovo ne bo povedal v obraz; toda njegova dejanja, njegov obraz in geste na njegovem obrazu, ti bodo kričale močneje kakor rjojenje lačnega leva!

11. Zato za zdaj tudi ne delaj tako velikih razlik med tvojimi in mojimi izkušnjami in izenači višine in globine ter tukaj govori brez strahu, zlasti zato, ker bo k nam prav kmalu prišel Muthael z določenim namenom.

12. Zdaj pa pojdimo skozi to jamo in od tam proti Jutru; tam boš videl veličastno Božjo ureditev!

13. Ampak kot sem rekel, ko se nam bo Muthael tam pridružil, tedaj ga bom poslal k tebi in ti boš našel prave besede, da se z njim pogovoriš! – In tako naj se zgodi v Gospodovem Imenu! Amen.«

562. POGlavJE

Skupina na poti do Puristine koč. Purista sprejme goste. Lamehovo občudovanje Puristine lepote.

17. 08. 1843

1. Ko je družba prehodila jamo mimo mnogih čudes in tako prišla do vzhodnega izhoda, je Henoh rekel:

2. Pojdimo zdaj proti Jutru, da bodo tam Lameh in njegovi spremljevalci lahko videli krasoto našega Svetega Očeta! V Puristini koči želimo imeti Gospodov obrok, katerega je On

Sam nam vsem odredil, da ob primernem času okrepimo našo ljubezen in s tem tudi naš duh!«

3. In Adam je dodal: Ja, moj sin Henoh, dobro si govoril; to želimo storiti in ob tej priložnosti bomo tudi videli, kaj je mogoče storiti za veselo Muthaelovo ženitovanje!«

4. In Henoh je na to rekel: »Ja, ja, oče Adam, to bo še posebej očitno ob tej priložnosti! Vendar pustimo za zdaj na stran vsako nadaljnjo namero; na samem kraju se bo razkrilo vse, kar bo treba storiti! In tako torej pojdimo v Gospodovem Imenu!«

5. Potem je družba zapustila jamo in se naglo napotila proti Jutru.

6. Ko so prispeli tja, je množica takoj trumoma pohitela visokim gostom nasproti in jih pozdravila z dobrodošlico ljubezni.

7. Purista pa je bila prva, ki je pozdravila visoke goste in nato rekla:

8. »Vzvišeni očetje, veliki prijatelji vseмогоčnega Boga, sedaj kakor vedno prihajate sem z velikim, svetim namenom; zato sedaj kakor vselej moja najgloblja hvaležnost Svetemu, večnemu, najbolj ljubečemu Očetu, ki prebiva v Njegovi večno sveti svetlobi in nas poživlja v naših srcih, glede na našo ljubezen do Njega!

9. Ljubi, vzvišeni očetje, jaz, uboga Gospodova služabnica, vam izrekam tisočkratno dobrodošlico! Kako moja duša hrepeni po Očetovih besedah iz ust tistega, katerega je Gospod Sam postavil za velikega duhovnika!

10. Oh, pridite z menoj v Gospodovo koč, ki jo je On Sam zgradil po Svoji vseмогоčni volji in jo posvetil za jedilno kuhinjo, kjer bodo vsi Njegovi otroci našli primerno okrepčilo za večno življenje.«

11. Henoh pa je pogledal Lameha, ki se je ves topil, in mu rekel: »No, brat, kako ti je všeč ta govornica? Kaj praviš o njenih besedah?«

12. In Lameh, ki se je komaj zbral, zaradi nepopisne Puristine lepote in nebeške miline, je dejal: »O brat, ob pogledu na smrtnega sovražnika pri gorečem in porušenem breznu, se je v trenutku, ko se je ta pojavil, moj jezik močno zvezal; toda zdi se, da ta hči nebes še bolj zavirajoče vpliva na moje govorne organe! O Bog, o Bog, kaj vse morajo srečati moje oči!

13. Ne, brat, en tak nebeški pogled lahko resnično ubogega grešnika stane življenja! Taka lepota, povezana s takšno ljubeznijo in modrostjo! To je več, kot bi lahko ubogi grešnik v večnosti prenesel.

14. Brat, za zdaj me odreši nadaljnega odločanja in sodbe; kajti najprej se moram navaditi na ta pogled! Če se bo to zgodilo z Gospodovo milostjo, bom šele potem zmožen govoriti; zato me odreši nadaljnega govorjenja!«

15. In Henoh mu je odgovoril: »No, dobro, v koči Gospodove slave ti bo Gospod že razvezal jezik; zato sedaj takoj tudi vstopimo v veliko kočo!«

16. Tedaj je veličastna Purista peljala vse v kočo in dala svež les na ognjišče ljubezni.

563. POGlavJE

V Božji koči. Purista se pritožuje in nasprotuje

Muthaelovi ljubezni.

Moder odgovor Henoha, poznavalca srca.

18. 8. 1843

1. Zdaj, ko je bila vsa družba v koči in je Purista poskrbela za njeno ognjišče, se je takoj vrnila k Henohu in mu rekla:

2. »O vzvišeni, edini, pravi veliki duhovnik, vsemogočnega, večnega Boga, našega Svetega in najbolj ljubečega Očeta! Z zaskrbljenim srcem ti moram povedati, kaj se tukaj v Jutru

dogaja!

3. Ti veš, da je nedavno Gospod, naš večno Sveti Oče, dal Muthaelu neko obljubo, kot da naj bi jaz, če bo to Očetu všeč, postala njegova žena. Ampak zato mi je sedaj sicer moder in pravičen Muthael stalno za petami in hoče od mene dobiti zanesljivo potrditev!

4. Rekla sem mu, da naj se drži le Gospodove besede in naj po nepotrebem ne zahteva moje pritrditve (ob pravem času se bo tako ali tako zgodilo, kar bo Gospod želel!), glej, in začne takoj jokati in pravi:

5. 'Ja, ja, tako govorijo vse device, ko jim prosilec ni pogodu!' Gospod me večno nikoli ne bo prisilil, da bi postala njegova žena, če tega z Njegovo milostjo sama ne želim, - in prav zato ga zmeraj napotim na Gospoda, ker ga nočem, in ker dobro vem, da me Gospod ne bi nikoli prisilil v nekaj, kar jaz ne maram!

6. Glej, takšne in še drugačne so njegove besede! O daj mi nek nasvet od Gospoda, kaj naj naredim!

7. Ali sem včeraj grešila, ker sem naveličana puhlega čvekanja in nepotrebne, neprestanega spraševanja, Muthaela gladko zavrnila in mu rekla: 'Ker si po nepotrebem tako vsiljiv in me hočeš imeti predčasno za ženo, ti sedaj popolnoma resno povem, da te ne maram, in ti dajem popolno zagotovilo, da mene ne boš nikoli odvrnil od Gospoda! Če v svoji pohoti plitke ljubezni do mene kot bitja, narediš le še en korak, bom prisegla Gospodu pri tem ognjišču, da bom iz čiste ljubezni do Njega, ostala večno samska in nikoli ne bom pogledala moškega te Zemlje!'

8. Toda te besede so tako prizadele Muthaela, da je takoj onemel, nato pa jokal in ihtel, in kot sem opazila, je od tod odšel naravnost k vam na vrh višin.

9. O Henoh, ti vzvišeni služabnik vsemogočnega Boga, tukaj mi daj zanesljiv nasvet in tolažbo v Gospodovem Imenu!«

10. In Henoh je odgovoril Puristi: »Potem me poslušaj; povedal ti bom v polnosti resnice, kakšna je ta zadeva: glej, Gospod te je povsem zanesljivo Muthaelu obljubil in v duhu tudi že popolnoma združil; samo blagoslov za meso je še prestavil na primeren čas! Toda tebi je Gospod to tudi tiho naznanil le po tvojih čustvih!

11. Ko pa je prišel Muthael k tebi in ti to pokazal s prikrito besedo, si ti iz svojih čustev spoznala, da je on tisti, ki bo postal z Gospodovim blagoslovom tvoj mož; in zaradi tega spoznanja si pogledala Muthaela z zelo pomenljivim, silno prijaznim videzom, in ravno ta najlepši pogled je v sicer zelo modrem Muthaelu povzročil silno rano, od katere je skoraj izkravela vsa njegova modrost! In od takrat je Muthael popolnoma pokopan v tvoji ljubezni in se ne more vzdigniti iz tega stanja, v katerem ni življenja.

12. Glej, to je bila torej tvoja majhna napaka, ki jo moraš popraviti! To napako pa boš popravila tako, da prosiš Gospoda, če bi hotel Muthaela blagosloviti in ga voditi na pravo pot odrešenja!

13. Vendar ga ti ne smeš prezirati, kajti človek napolnjen z Gospodovo obljubo je mogočno posvečen!

14. Da ga Gospod sedaj malo preizkuša, to služi njegovi popolnosti. Toda ti ga zato ne smeš napačno presojeti, kajti on je Božji posvečenec, tebi namenjen mož ob pravem času!

15. Vidiš, takšna je ta zadeva! Ne smeš se ga izogibati; vendar ga ne smeš tudi skušati! – To velja zate; z Muthaelom pa bom že govoril! In zdaj pojdimo k tvojemu ognjišču! Amen.«

564. POGlavJE

Henoh zdravi depresivnega, zaljubljenega Muthaela.

19. 08. 1843

1. Ko pa je bila Purista zopet zaposlena pri svojem ognjišču, je Laméh, sedaj bolj preudaren in pomirjen, izrekel v družbi očetov nekaj tehtnih misli in s svojimi pripombami komaj končal, ko je iznenada kot da je ob pamet, vstopil Muthael v kočó, pogledal Henoha, nato pa zamišljeno zakorakal pred njega in se brez besed zastrmel vanj.

2. Toda Henoh je takoj dvignil svojo desnico in rekel: »Poslušaj, ti mutasti meseni pohotnež, ki si zlobno zajel tega človeka, ki je napolnjen z Božjo obljubo, ukazujem ti z Gospodovo močjo v mojih prséh, da takoj zapustiš njega, ki je poklican od Boga!«

3. Tedaj se je Muthael, kot iz globokega spanca, hipoma zbudil, in rekel: »O Bog, moj Sveti Oče! Kje sem? Kaj se je zgodilo z mano? Sem še vedno tisti, ki sem bil? Sem buden, ali sedaj spim in sanjam?

4. Megleno se spominjam, kot da sem pohitel k Puristi, zaradi velike sle do nje; in glej, Purista sedaj stoji tukaj zraven mene in je do mene taka, kakor do nečesa, kar sploh ne obstaja. Kako je to mogoče?

5. Prepričan sem in se sedaj zelo dobro spomnim, da sem jo po obljubi prijemal z najbolj gorečo ljubeznijo; toda sedaj samo še obljuba žari v mojih prséh, kot večerna zvezda v prvem somraku, ker je ta beseda Očeta! Vse ostalo, kot da je zame izginilo! – Kako, kako se je v meni nenadoma zgodila taka sprememba?!

6. O Henoh, povsem odkrito ti priznam - ker sedaj dobro vem, zakaj sem pravzaprav prišel sem, in zakaj sem včeraj že zelo zgodaj zjutraj hitel na višine – da mi sedaj vsa Zemlja z vsemi njenimi prebivalci ne pomeni nič!

7. Edino Oče je sedaj zame vse v vsem; toda vse ostalo je zame čisti nič! Tudi ti Henoh, mi samo nekoliko pomeniš, zato ker v svojem srcu hraniš prvovrstno ljubezen do Očeta, toda drugače pa si meni enak ostalim stvarim, ki so samo bitja, in prav tako kakor Puriste, kot da vas sploh ne bi bilo!
8. Kajti jaz sedaj povsod vidim ohranjanje in vedno nove ustvarjalne napore ljubezni ter skrb in delo Očeta. Zato sedaj ne morem ljubiti stvari in bitij, ki Svetega Očeta utrujajo, ker Ga jaz samo ljubim!
9. Jaz raje ne bi bil kar sem, - ker tudi jaz utrujam Očeta; vendar če me ne bi bilo, potem Njega tudi ne bi mogel ljubiti; Njega, ki je Sam najvišja ljubezen! Toda tudi vi bi morali biti prav taki, da bi lahko ljubili Očeta!
10. O Oče, kako je bilo mogoče, da sem lahko to Puristo le za en trenutek skoraj bolj ljubil kakor Tebe, Svetega Očeta?!
11. S temi besedami so se Muthaelova usta zaprla. Toda vsi so bili strašansko začudeni nad Muthaelovo spremembo.
12. Purista je začela na skrivaj jokati in preklinjati pogled, kakor ga je označil Henoh, s katerim je Muthaelu povzročila takšno rano; kajti sedaj je videla tistega, katerega je skrivno ljubilo njeno srce, za izgubljenega.
13. Adam sploh ni vedel, katero vprašanje naj najprej zastavi.
14. Lameh z nižin je bil tudi povsem presenečen nad dogajanjem, in rekel Henohu: »Brat, ob zdajšnjih okoliščinah stvari, se ne bom, kot se mi zdi, s tem človekom ravno preveč pogovarjal!«
15. Henoh pa mu je odgovoril: »Naj bo le dobro! Šele, ko se list popolnoma obrne, boš na pravem kraju govoril veliki množici; toda za zdaj naj bo ta zadeva samo dobra! Kajti zdaj mora Purista priti k Muthaelu in zopet popraviti, kar je prej, čeprav nevede, njemu slabega naredila! Tako želi Gospod! Zato pustimo zadevo, naj bo le dobra in gre naprej po poti Božjega Reda! Amen.«

565. POGLAVJE

**Adamovo presenečenje nad Muthaelovo
notranjo preobrazbo. Puristina stiska.
Muthaelov govor o ničevosti vsake naklonjenosti.
Purista obžaluje in prosi za odpuščanje.**

21. 08. 1843

1. Po teh Henohovih besedah Lamehu, je Adam šele prišel k sebi in vprašal Henoha: »Poslušaj, moj najdražji sin Henoh! Kakšen pojav je to? Ognjeviti Muthael, ki je domneval, da je v Puristi našel nebesa nebes, se je včeraj najprej izgubil v najčudovitejših Puristinih globinah, katere morajo neizogibno nastati kot nepredvidljive posledice milosti iz take Božje obljube; Muthael, ki mi je prerokoval, da je ohranitev človeške rase na tej Zemlji odvisna od te od Boga obljubljene zveze, je sedaj postal najbolj očiten zaničevalec Puriste in kot se mi zdi, je postala zanj bolj nepomembna, kot je nam vsem nepomemben tisti del Zemlje, katerega sploh še ne poznamo.

2. O povej mi, kako se je to zgodilo? Ali so to storile tvoje roke položene nanj? Ali se je on sam glede tega skrivoma prepričal? Ali ga je Gospod nenadno popolnoma preoblikoval? Ali pa si ga ti prestavil v spanju podobno stanje? – O povej mi, kaj je tako popolnoma spremenilo Muthaela?»

3. In Henoh je rekel Adamu: »O oče Adam, le pozoren bodi na Muthaelovo obnašanje in na njegovo govorjenje in skrivnostnost tega pojava se bo kmalu pred teboj razrešila! Kmalu bom dopustil Muthaelu, da se pogovori s Puristo, če bo to hotel, in ti boš lahko iz tega pogovora zlahka razvidel, kaj tiči za tem pojavom; zato bodi zelo pozoren!«

4. Tedaj je Henoh poklical Puristo in ji rekel: »No, moja čudovita Purista, povej mi, kako ti je Muthael sedaj všeč in ali si zadovoljna, da sem z Gospodovo milostjo Muthaela z besedo

in dejanjem tako spremenil! Kajti ti si se pred časom zoper njega pravično pritoževala in izrazila svoje nezadovoljstvo nad njim; zato mi moraš sedaj povedati, če ti je tak bolj všeč!«

5. To vprašanje je Puristo spravilo v veliko zadrego in ni vedela kaj bi morala reči.

6. Toda Muthael, ki je stal ob njej, je rekel brez da bi veliko razmišljal: »Zdi se mi, da ima na tej časovno, oblikovno spreminjajoči Zemlji vse svoj čas! Neumnost ima svoj, modrost svoj, ljubezen svoj, moško čutenje ženske svoj, želja po ženitvi svoj! Tako je bilo tudi z menoj, ko sem se razvnel pred Puristo!

7. Vendar, ker se časi spreminjajo, mi pa tičimo v časovnem zaporedju, kako bi lahko ostali popolnoma nespremenljivi?!

8. Zemlja neprestano pleše okrog velikega sonca, kakor noro razigran otrok; ampak kje je med nami tihi modrec, da se tega plesa ne bi moral dnevno nenehno udeleževati?! Celó v spanju se moram pridružiti noremu veselju Zemlje!

9. Tako je tudi razumljivo, da sem se moral razvneti pred žarečimi očmi deklice! Toda vsi vemo, da deževni oblaki lahko ohladijo celo močno sonce; tako torej tudi obstaja način, s katerim je mogoče človeku ohladiti njegovo neumno gorečnost do ženske?!

10. Takšen način sem prejel po Božji milosti in zdaj mi dve Puristini sonci več ne škodita! In to je tudi sprememba časa v meni, in jaz v njem ponovno živim in čutim, da moški, ko je enkrat rojen, tudi prav lahko obstaja brez Puriste; temu pa je razlog v stalnem spreminjanju časa.

11. Danes ljubezniv, jutri mračen; danes vroč, jutri mrzel; danes huda vročina, jutri poplava!«

12. Te Muthaelove besede so zlomile Puristino srce, začela je bridko jokati in rekla: »Če Obljubljeni govori take besede, ki se nanašajo na najvišjo resnost, kakšne bodo šele besede tistih, katerim ni obljubljeno! «O Muthael, ali nimaš več srca, da bi mi lahko odpustil, če sem bila pretrda s teboj?«

566. POGLAVJE

Muthaelov moder in moško plemenit govor Puristi.

22. 08. 1843

1. Muthael pa se je obrnil k Puristi in ji rekel: »Purista, - zakaj se zdaj odkrito pritožuješ proti Božjemu Redu?
2. Bil sem razvnet in ti si se pritoževala zaradi moje gorečnosti; sedaj sem hladen in ti se pritožuješ nad mojo hladnostjo! Torej mi povej, kakšen naj bi bil, da se ti ne bi čez mene pritoževala? Ali naj hodim po sredini med vročim in hladnim, - naj bom mlačen?
3. Glej, ti ne veš kaj bi na to odgovorila! Jaz pa ti želim dati pravi odgovor pred Bogom in vsemi očeti, in to glasno:
4. Torej, če sem proti tebi tak, kot želi Gospod, potem menim, da je moje obnašanje pravično!
5. Če sem razvnet, je taka Gospodova volja, da sem razvnet, in če sem hladen, je tudi to Gospodova volja, da sem hladen, in če bi bil mlačen, tudi ne bi bil brez Gospodove volje, - čeprav dobro vem, da mlačnost v Božjem Redu stvari ni nikjer naznačena, zato mi tudi Gospod zagotovo ne bo nikoli pustil, da se pogreznem v stanje mlačnosti!
6. Če pa imaš resnično zaupanje v Gospoda in Očeta vseh ljudi, kako lahko tu omahuješ in jokaš pred menoj, kot da ti moram odpustiti neko žalitev?!
7. Ali ne bo Gospod storil samo kar želi in naju ob svojem času ali združil ali ločil?! Ali ti nemara na skrivaj misliš, da je to mogoče v naši moči?
8. O glej, niti jaz, niti ti, niti Henoh in vsi ostali očetje, tega ne moremo storiti po svoji volji, ampak je vse odvisno edino od Gospoda!
9. Ne glede nato, če se zdaj že z vsem žarom ljubimo, ali pa

sedaj bežimo drug od drugega, je to enako; če imamo obljubo nas bo Gospod vseeno združil, pod pogojem, da zdajšnja obljuba ni preizkusna obljuba, s katero bi morali v sebi preizkušati ali naša medsebojna ljubezen ni na skrivaj močnejša, kot je ljubezen do Njega!

10. Toda, če je obljuba dana – kar ne dvomim niti za trenutek – potem se moram Gospodu zahvaliti z vso svojo močjo, da je ukrotil mojo neumno gorečnost, katero je v meni prebudila Njegova sveta preizkusna obljuba in sončni žarek v tvojih očeh, in mislim, da boš ti kot najčistejša Gospodova služabnica, katero je On nosil na Svojih najsvetejših rokah, to moje najbolj utemeljeno mnenje, v svojem srcu zagotovo zelo razumno sprejela in ga delila z mano!

11. Zato ti izjavljam tukaj pred vsemi očeti, da se bom jaz, dokler mi Gospod ne bo določno naznanil, da te vzamem za ženo, do tebe vedel ravno tako, kot bi se do vsake druge device, katere mi Gospod ni obljubil!

12. Po drugi strani pa ti, kot tvoj brat, želim povsem enako mišljenje, ki te bo z Očetom za večno najzvestejše povežalo!

13. Položi vse v Gospodove roke in se Ga drži, in tvoje srce bo kmalu doživelo pravo osvežitev in sladko tolažbo! To pa je tudi vse, kar moje, sedaj Bogu vdano srce lahko tebi želi. Naredi tako in boš zagledala v sveti obljubi pravo svetlobo! Amen.«

14. Tedaj si je Purista zakrila svoj obraz in vsa presunjena od Muthaelove modrosti, odšla k svojemu ognjišču in tam začela globoko razmišljati o Muthaelovih besedah in vedno bolj ugotavljala, da so pravilne.

15. Henoh pa je rekel Lamehu: »Brat, pripravi se; kajti sedaj kmalu prihaja vrsta nate, da boš govoril besede iz globin Božje ljubezni v človeku!«

567. POGLAVJE

Muthaelovo omalovaževanje gostov iz nižin in njegovo ostro vprašanje kralju Lamehu. Lamehov zasoljen odgovor.

23. 08. 1843

1. Po teh Henohovih uvodnih besedah Lamehu, se je Muthael obrnil na Henoha, rekoč: »Henoh, povej mi, kdo so ti majhni ljudje in še posebej tisti, s katerim si pravkar govoril! Ali so nekateri od njih iz tistih, sedaj očiščenih nižin, ki so se nas drznili zvijačno napasti, v času ko je bil Gospod med nami? Ali pa so to ljudje rojeni v nekem skrajnem kotu Polnoči? Povej mi, kdo in od kod so?
2. Na to je Henoh rekel Muthaelu: »Poslušaj, prav zato sem pravega izmed teh ljudi še posebej opozoril, da naj se pripravi na pogovor s teboj! Toda sedaj, ko se želiš bolje seznaniti, s temi le telesno, vendar ne tudi duhovno manjšimi ljudmi, kot smo mi, ti svetujem in pravim: takoj se obrni na tistega, ki stoji zraven mene in se tudi imenuje Lameh; on te bo najbolje seznanil z mnogimi stvarmi! Naredi to brez strahu in drugih zadržkov! Vnaprej sem prepričan, da boš izjemno zadovoljen z njegovo majhno postavo.
3. Tudi Adam je pritrjajoče pomahal Muthaelu, da bi se pripravil na majhnega človeka; kajti dobro je vedel, da v Lamehu tiči veliko najboljše soli.
4. In tako se je Muthael zlahka lotil tveganega dejanja, in se spustil v poizvedovalni pogovor z Lamehom ter zato postavil Lamehu takoj naslednje vprašanje:
5. »Lameh, ti izredno majhen človek, povej mi, kdo in od kod si, tako da vem, kako naj se obnašam proti tebi in tvoji vrsti! Kajti glej, jaz sem še človek, kateremu še ni dano, tako kot

Henohu in mnogim drugim, videti v temelje življenja! Zato moram vprašati in iz odgovora razvideti koga imam pred seboj. In tako sem te tudi vprašal, da bi mi lahko naznanil, kdo in od kod si!»

6. Tedaj je Lameh pogledal Muthaela zelo pomenljivo in nato rekel z zelo odmerjenimi besedami in nekoliko razvnetim glasom: »Poslušaj, ti drugače moder človek Jutra, tako spraševanje ti sploh ni v čast; kajti tako v mojem velikem mestu Hanoh sprašuje najnižji čistilec ulic, ki doslej skoraj ni vedel, da je človeškega rodu!

7. Toda pravi modrec bi po mojem mnenju moral vedeti, da se živo bitje, še posebej ko se nahaja v prijazni družbi Henoha in se je zmožen z njim celo pogovarjati – mora nekoliko bolj spoštovati, kot da je le neka človeku podobna opica!

8. Tega pa se zdi, da tvoji modrosti še zelo primanjkuje; zato je tudi tvoje vprašanje meni tako zastavljeno, kot da sploh ne veš ničesar o resnični modrosti, in namesto, da bi me videl zgolj kot človeka, me gledaš le kot eno opico!

9. Toda sedaj ti svetujem, da najprej sebe natančno spoznaš, potem pa šele pri meni ponovno poskusiš! Tako mi je sedaj tudi povsem razumljivo, zakaj si tako skrajšen proti nebeški Puristi, enkrat žareč kot tekoča ruda – pod pogojem, da si jo že videl teči – in zdaj spet hladen kot ledeni blok, ker se zdi, da ti je sveta življenjska sredina v ljubezni do Boga, glede na dejanja, še vedno tuja; kajti Purista je čista kot zlato, - pod pogojem, da poznaš zlato!

10. Toda doslej si le še bedak, ki se mu komaj dozdeva, kako Gospod običajno vzgaja ljudi!

11. Zato ti svetujem v imenu mojega in tvojega Boga; pojdi in najprej spoznaj samega sebe; potem pa šele pridi in govori z menoj, izredno majhnim človekom Lamehom, ki se še zmeraj zdi boljši kot katerakoli opica! – Razumi me!»

568. POGlavJE

Henoh preprečuje odhod ponižanemu Muthaelu. Henohov govor o ženski naravi.

24. 08. 1843

1. Te besede so Muthaelu takoj pokazale s kom ima opravka. Zato se je pred Lamehom priklonil in pokazal zelo močan namig, da bo zapustil družbo, čim prej je le mogoče; kajti v sebi je skrivaj domneval, da ga je Henoh nalašč pustil, da se je v Lameha tako zagnal.
2. In tako je bil na nek način od vseh strani zavrnjen, poleg tega pa ga je bilo še sram, ker je domneval, da se je sedaj v očeh očetov, kakor tudi v Puristinih očeh, njegova modrostna sposobnost strašansko zmanjšala.
3. In, ko se je tako že povsem približal vratom, mu je Henoh rekel: »Muthael, nihče tako ne zapusti takšne družbe, kot je naša! Ali hočeš okronati eno neumnost z drugo?«
4. In Muthael je odgovoril: »To nikakor nočem, vendar bi rad pozabil prvo z narejeno drugo! Povrhu tega pa mi je dobro osoljeni Lameh priporočil, da naj grem in najprej sam sebe bolje spoznam! Kako bi bilo to lahko neumno, če sledim nasvetu tako mogočno zasoljenega modreca. Ali je to drugače za razumeti?«
5. Tedaj je Henoh rekel Muthaelu: »Muthael, zdi se, da je Gospod silno spodbudil tvojo domišljavost, ker je s teboj nekoliko govoril o ženski ljubezni.
6. Glej, če bi bil ti neka lahkomiselna neumno slepa ženska, ki najbolje pozna le svoje meseno poželenje in za zadovoljitev tega vedno skrbi, potem jaz ne bi hotel ničesar storiti za tvojo odmerjeno neumnost!
7. Kajti tako je tudi Gospodovo mišljenje! On vzame žensko,

katera je edina sposobna, da Ga popolnoma ljubi, brez kakršnih koli posvetnih primesi, in jo nosi v svojem naročju, na rokah in prstih, do njene najsrečnejše usode!

8. Toda ženska, ki najde svoje veselje večinoma v posvetnih neumnostih, kjer gleda nekaj polteno zabavnega, jo Gospod pusti da gre, kakor živali gozda in se sploh ne zmeni zanjo, razen le v tem, da ji da čutno življenje telesa, kot zverem v gozdu.

9. Iz tega razloga se potem tudi izprijeni ženski ne da več zlahka pomagati in z lahkoto preide v vsa nečistovanja in prešuštvo, kot imamo veliko podobnih primerov v Polnoči, in najbrž veš, kako se potem žensko, ki le enkrat, zaradi posvetnih radosti, da Gospoda na stran, le s težavo čudežno reši od popolnega uničenja!

10. Glej, tako je Gospodovo mišljenje v zvezi z veliko žensko lahkomišelnostjo, enako kot je tudi moje!

11. Ti pa seveda nisi ženska, ampak z božansko obljubo napolnjen moški, in zato te ne morem pustiti v tvoji neumnosti, da greš, kakor da si neukrotljiva ženska, ampak ti moram reči:

12. Muthael, ostani tu! Prepoznaj v svetlobi očetov svojo neumnost in se nauči ceniti Lamehovo sol! Kajti glej, Gospod je že večkrat obedoval za Lamehovo mizo, in on je popolnoma izučen učenec Samega Gospoda! Jaz in on sva tukaj postavljena od Samega Gospoda na enak položaj; zato se lahko že nekoliko sprijazniš z njim!

13. Zato se obrni in pojdi k njemu; vendar pristopi k njemu, kot da se približuješ silno preizkušnemu prijatelju Boga in boš na samem kraju našel njegovo sol veliko manj ostro! – Ali me razumeš?«

14. Tedaj se je Muthael obrnil in upošteval Henohov nasvet.

569. POGlavJE

Muthael v pogovoru z Lamehom.

Lamehovo modro govorjenje o resnični naravi žalitve.

Muthaelova sprava z Lamehom in prošnja za nasvet.

25. 08. 1843

1. Toda, ko se je Muthael spet vrnil k Lamehu in ga hotel prositi odpuščanja za svojo napako, mu je Lameh to preprečil, in mu rekel:
2. »Muthael, iz tvojih oči sem prebral, kaj mi hočeš sedaj povedati; vendar glej, tega ne morem sprejeti iz treh razlogov:
3. Prvi razlog je: ker me nisi niti najmanj užalil! In kako bi to lahko storil, ko jaz kakor ti, oba nosiva Očetovo ljubezen v svojem srcu!
4. Drugi razlog je: ker pravi, Bogu vdan človek, nikoli ne bo ničesar sprejel od svojega brata kot žalitev! Kajti za vsako žalitvijo, tako glede razžaljenega kot žalitelja, tiči velik delež napuha. Kako pa je napuh pri Gospodu zapisan, - to, dragi brat, veš ti zagotovo še neprimerljivo bolje kakor jaz!
5. In tretji razlog: ker jaz v tebi vidim Gospodovo obljubo v najčudovitejši polnosti in za njo vidim neskončno široke tokove, v kipečem valovanju, nerazumljivo velikega Božjega usmiljenja!
6. Če pa Gospod napolni katerega koli človeka s tako obljubo, kako je mogoče, da bi mene, prebujenega človeka, po neskončni milosti in Božjem usmiljenju, lahko resno užalil.
7. Vendar vidim, kaj mi hočeš sedaj reči in ti takoj odgovarjam, in pravim: brat, prej si moje besede le nekoliko napačno dojel; kajti da sem ti odgovoril na tvoje nekoliko nenavadno vprašanje, ki me je na videz užalilo, je to bilo iz povsem drugega razloga!

8. Nalašč sem pridal takšen videz mojemu odgovoru le zato, ker sem v tebi resnično odkril neko vrsto arogance, ki se zares ni najbolje prilegala poleg tvoje svete obljube.

9. Torej zato sem te hotel malo ponižati, toda ne morda zaradi sebe, ampak iz resnične, odkritosrčne bratovske ljubezni do tebe!

10. In zdaj glej, na ta način bi bilo celo nemogoče, da bi me užalil! Kajti za to skrbi že majhna iskrica Božje ljubezni v meni, da moje srce ne more sedaj nihče več užaliti in razjeziti, in kot sem rekel, ti še najmanj, ker si prav ti tisti, s katerim bi rad najbolj utrdil mojo ljubezen – in prijateljske vezi!

11. Zelo te ljubim, čudoviti brat Muthael! Ali tudi ti lahko ljubiš mene, potomca Kajna?»

12. Tedaj je Muthael razprl svoje roke in rekel: »Pridi sem, brat Lameh in vzemi na mojih prsih polno zagotovilo, da te ljubim z vsem žarom mojega srca! Kajti resnično bi vse prej verjel, kot da lahko najdem v tebi tako čudovitega človeka in brata! Toda sedaj sem te prepoznal in si mi postal dragocenejši od mojega lastnega življenja; zato bodi prepričan, da tudi jaz ljubim tebe, in da te ne bom nikdar prenehal ljubiti, kot enega od mojih najdražjih bratov!

13. Toda, ker sem te sedaj spoznal, o ti moj brat ti, na tako dobrodejen način, boš po Henohovi volji, postal tudi moj svetovalec in jaz bom imel svoje razmerje s Puristo, čisto Gospodovo služabnico; in mi tako natančno pojasni kakšen je dejansko moj položaj pri njej! Ali naj si obljubo zamišljam le duhovno ali zraven tudi uresničeno posvetno, ali pa naj vse vzamem le kot preizkušnjo mojega duha z Gospodove strani?

14. Ja, brat, vidim, da mi boš dal pravo svetlobo o tej zadevi! Naj bo zato Gospod s tvojim duhom!«

570. POGlavJE

Lamehov odklonilen odgovor in dober nasvet, da se obrne na Boga. O razliki med Božjo besedo in besedo človeka.

26. 08. 1843

1. Ko je Lameh slišal tako Muthaelovo željo, mu je odgovoril: »Ja, ljubljeni brat Muthael, kolikor je v moji šibki moči, bom storil po tvoji želji!
2. Ti bi rad spoznal bistvo ženske ljubezni, kakršna je po naravi, in želiš tudi vedeti, kakšen je tvoj položaj pri Puristi, z ozirom na Gospodovo obljubo?
3. To, ljubi brat, zares ni preprosta želja, kajti vidim dober namen, ki bi ga ti rad povezal s tako natančnim vedenjem; toda preden ti bom povedal še kakšno besedico o tem, te moram opozoriti na prav pomembno okoliščino, ki je pri najini razpravi ne smeva zanemariti, in ta okoliščina je po mojem čuječem mnenju, naslednja:
4. Jaz in ti sva vdana neskončni ljubezni in Božjemu usmiljenju, ki je zdaj naš najsvetejši Oče; vendar veva, da bo vsakega, ki se ob pravem času obrne k Njemu z vso ljubeznijo svojega srca in trdno vanj zaupa, Gospod zagotovo uslišal v sleherni stvari, katero ta preda Njemu kot resnično ljubeč in zaupanja vreden. Torej, to veva.
5. Sedaj pa se vprašaj, ali si v svojem srcu pomislil na to prvo pomembno okoliščino! – Sicer bi ti rad takoj služil s svojim znanjem in izkušnjami, če ne bi vedel, da se jaz ne ti ne želiva pred Gospodom pregrešiti, če bi posegla pred Njegovo neskončno dobroto, milostjo, ljubeznijo in usmiljenjem!
6. Zato bi bilo moje mnenje tako: najprej se moraš o tej zadevi obrniti na Gospoda s pravo ljubeznijo in polnim zaupanjem,

kot našemu najsvetejšemu, najbolj ljubečemu Očetu, in Ga vprašati, kar bi ti rad od mene, in v nobeni drugi stvari nisem tako zelo prepričan, kot prav v tej, da te Gospod ne bo dolgo pustil čakati brez določnega odgovora in najzvestejšega razodetja Njegove najsvetejše volje!

7. Seveda, sedaj v svojem srcu praviš, da je tudi moja beseda, tako kot Henohova, čisto božanska, ker tudi ne govoriva sama nič drugega, kot le to, za kar naju navdihuje Božji duh!

8. To, ljubi brat, je samo po sebi nedvomno res, in jaz in Henoh se bi zagotovo kmalu štela za največja grešnika, če bi hotela trditi in reči: 'Vse to govoriva sama iz sebe!'

9. Toda glej, najljubši brat, tam, oddaljen komaj sto korakov od tod, še teče potoček, ki po mojem opazovanju izvira iz najbolj čudovite, veličastne jame na višinah; toda pojdi in sam poskusi to vodo in boš ugotovil ogromno razliko! Ena kapljica na izviru, ti bo nudila več okrepitve in osvežitve, kot ta tukaj, kjer je voda že izgubila svojo primarno moč in moraš popiti celo posodo za pridobitev enake moči!

10. Glej, prav tako je tudi z Gospodovo besedo; kajti v meni je že odložil največ Svoje poživljajoče moči, in ta nato teče od mene v tebe, le tako kakor čisto navadna druga beseda in zveni, kot da bi bila od mene, - zato za drugega poslušalca ne vsebuje več svoje izvirne, oživljajoče, prepričljive moči, kot jo ima zame, ko jo zajemam iz primarnega vira!

11. Zato ti svetujem in pravim: pojdi k praviru, dokler je vsakemu enako dostopen in ti bo ena kapljica bolj koristila kot tisoč iz mojih ust!

12. Če pa že nikakor ne najdeš primarnega vira, potem ti ga bom jaz prav rad pomagal iskati! To je moj nasvet in moje pojasnilo o tvoji zadevi, ampak naj bo ravnokar zadnji!

13. In tako, moj najdražji brat, se ravnaj po tem mojem nasvetu! Mislim, da bo pravi!«

571. POGlavJE

Muthaelovo čakanje na Božjo besedo in samogovor. Adamova žalost zaradi Muthaela in Henohove pomirjajoče besede. Odhod na prosto.

28. 08. 1843

1. Tedaj je Muthael, ki je prepoznal globok pomen Lamehovich besed, odšel na odročen osamljeni kraj, kjer ga nihče ni mogel videti, in rekel sam pri sebi:
2. »Tukaj bom ostal, dokler mi Gospod ne bo odgovoril, in prej ne bom jedel in pil, dokler ne bom slišal besedo od Gospoda!
3. Kajti, kako neumno, brezciljno je življenje brez povezave z mogočno Gospodovo besedo, ker v nekem resnem življenjskem vprašanju sploh ne vemo zakaj smo pravzaprav na tem svetu?!
4. Zato moram zdaj imeti Gospodovo besedo, čeprav bi me to stalo celo mojega nepomembnega življenja.
5. Toda kaj naj storim, da me bo Gospod slišal in mi dal Svojo besedo, kot mi je dal obljubo?
6. Vem kaj bom storil: začel Ga bom tako zelo ljubiti in pred Njim medleti, kot slepo zaljubljeni bedak pred svojo deklico, katero si želi za ženo!
7. Kaj pa, če mi Gospod še vedno ne bo želel odgovoriti na vprašanje? – Tedaj se bom popolnoma odpovedal celemu svetu in tudi Njegovi obljubi! Puristi bom za vedno obrnil hrbet in bil popolnoma sam ter se z vso močjo držal Gospoda, in Njemu edinemu v tišini ponudil mojo čast in mojo hvalo, toda na vse ostalo gledal, kot da večno ni obstajalo!
8. Poleg tega želim še povedati popolnoma resno in oživljeno v moji duši: 'Gospod, sedaj sem tukaj, prav pred Teboj in sem se vsemu odpovedal zavoljo Tebe; tako sedaj naredi z menoj, kar želiš in meni bo prav!'

9. Tako je Muthael sklenil, da bo sedaj ravnal in natančno tako je tudi naredil.
10. Toda tako je minil ves dan in družba v Puristini koči je že poobedovala, ko so po mnogih vzvišenih in poučnih pogovorih zopet začeli razmišljati o Muthaelu, in Adam je rekel Henohu:
11. Ali nisi opazil, da se Muthael, ki je še pred poldnevom zapustil kočo, do sedaj še ni vrnil?! Zdi se mi, da je bil tukaj z vseh strani precej čvrsto obravnavan, zato se je zaradi nenehnih naukov, skrivoma nekoliko vznemirjen, od tod umaknil in se nato skril v nekem kotu Zemlje, zato ne bo tako enostavno, da ga bomo zopet ugledali; in zato me zanj zelo skrbi!»
12. Toda Henoh je rekel Adamu: »Oče, bodi popolnoma brez skrbi; kajti Gospod je bolj previden in usmiljen od vseh nas! On je pravi učitelj in Muthaelov vodnik ter ga sedaj že uči in vodi po najbolj varni, najboljši in najkrajši poti do cilja.
13. Zato bodi popolnoma brez skrbi za Muthaela, ki se je sedaj končno za trdno, resno odločil, da se za ljubezen, usmiljenje in Gospodovo milost, odreče vsemu, celo svojemu življenju.
14. Kmalu se bomo vsi prepričali z našimi zunanji čutili, kako bo Gospod ravnal s tistimi, ki so Mu vse žrtvovali!
15. On jih preizkuša glede na moč njihovega srca in veljavnosti njihove zaobljube; ko pa se izkažejo v tem čvrste, potem so jim naenkrat odprta vsa vrata življenja!
16. In tako se bo tudi z Muthaelom zgodilo; zato bodimo vsi dobre volje in častimo Boga! Amen.«
17. Adam se je s temi besedami zopet pomiril in kmalu za tem se je celotna družba odpravila na prosto.
18. Adamovo mnenje je bilo, da bi morali oditi domov, zaradi prihajajočega Sabata.
19. Vendar je Henoh menil, da je Gospodov Sabat eden in isti po vsej Zemlji; zato se lahko praznuje tudi v tej okolici.
20. In Adam je bil tudi s tem zadovoljen.

572. POGlavJE

Uranion kot gospodar prenočišča. Purista je klicana na hrib k Muthaelu. Adamova radovednost in koristen strah.

29. 08. 1843

1. Ko pa je bila vsa družba na prostem, so bili takoj sprejeti od otrok Jutra, ki so med seboj naravnost tekmovali, kdo bo očete odličneje pogostil.
2. Toda očetje so odklonili takšna prizadevanja in jim naznanili, da bodo to noč preživel v njihovi sredini, in sicer v bivališču Uraniona.
3. In Uranion je takoj ukazal svojim otrokom, da vse kar najbolje pripravijo in poskrbijo za dobro večerjo, kar je bilo kmalu natančno izpolnjeno.
4. Toda, ko je imela Purista v kuhinji vse urejeno in dala Bogu čast in resnično hvalo svojega srca, je tudi kmalu prišla za družbo, da bi povprašala, ali mora za prihajajoči Sabat pripraviti daritev ali pa bodo očetje odšli domov na višine in tam opravili daritev.
5. Toda še preden je odprla usta, da bi tako vprašanje zastavila očetom, je zaslišala klic, ki je zvenel takole:
6. »Purista, ti ljubica mojega srca, pridi sem na te višine, ki se vzdigujejo tako blago kakor tvoje prsi, sedemdeset sežnjev visoko, za Uranionovim bivališčem! Za sporočiti ti imam zelo pomembne stvari!
7. Vendar ne sprašuj kdo je tisti, ki te je poklical, ampak pridi! Toda sama! Nihče te ne sme spremljati in tudi nihče zasledovati; kajti s tabo moram govoriti sam. Vendar se ne boj, kajti niti en las se ti ne sme skriviti!«
8. Ta klic pa je slišala tudi vsa ostala glavna družba in tako

tudi Adam, ki je takoj odšel k Henohu in rekel:

9. »No – Gospodu vsa hvala. Velik kamen se mi je odvalil od srca! Kajti to je bil Muthaelov glas, in tako je jasno, da je še živ in ni utrpel neko nesrečo!

10. Ampak kaj se mora pogovarjati sam s Puristo tako pozno zvečer?!

11. Prav zares. Sedaj se mi stvar zdi nekoliko sumljiva; kajti glej, ko je dekle zaslišalo klic, je pobegnila kot lisica, ko ukrade kokoš, ne da bi nas pogledala!

12. Zato se mi zdi stvar nekoliko sumljiva, in bi morali malo raziskati, kaj hoče moj dobri Muthael popolnoma sam s Puristo govoriti in storiti!«

13. Toda Henoh je odgovoril Adamu in rekel: »Oče Adam, vse pogostejši so časi in okoliščine, ko bi morala biti očetovska sveta dolžnost in skrb, da nadzorujejo prav posebno svoje hčerke, ko so v svojih zgodnjih letih precej čutne in so zaposlene s skrivnimi opravki ter odhajajo na neka odročna polja in hribe, ali na skrivaj ali pa s slabo izmišljenim izgovorom. Kajti imamo dovolj žalostnih primerov in posledice nam niso tuje, ki so nastale iz takih dekliških skrivnostnih opravkov in poljsko – hribovskih sprehodov! Otroci polnočne pokrajine večinoma izvirajo na tak način! Menim, da razumeš kaj mislim?!

14. Toda tu je popolnoma drugačen primer; zato brez skrbi pustimo Puristo našemu Muthaelu in naj naredi z njo kar hoče in bo vse v redu! Medtem pa se pogovarjajva z Lamehom in njegovimi sopotniki!«

15. Toda Adam tokrat ni bil zadovoljen s Henohovimi besedami in je zato rekel Henohu: »Moj sin Henoh, ne strinjam se povsem s tvojimi besedami; kajti Muthael kot Purista še nista nezmotljiva Božja angela in kača še ni ubita! Dovolj je, da imata še vedno svojo svobodno voljo! Lahko sta skušana in zlahka padeta v skušnjava, če ju pustimo popolnoma sama!

Zato sem mnenja, da bi ju morali vsaj skrivoma natančno nadzirati, da bi raziskali, kaj se dogaja!»

16. In Henoh je rekel: »Oče, če te to tako skrbi, potem tam oprezaj, vendar bodi previden, da zaradi tega ne boš pretrpel groznega strahu!»

17. Vendar se Adam ni pustil ustaviti in je šel pogledati kaj bo Purista na višinah počela z Muthaelom.

18. Toda komaj je prišel nad Uranionovo bivališče, je videl vse višine v plamenih in okrog plamenov ob vznožju vzpetine, ležati celo krdelo najbolj jeznih tigrov, ki so, ko so zagledali Adama, začeli dajati znake, da se bodo dvignili.

19. Tedaj se je Adam silno prestrašil in skočil nazaj, in tako je brez sape prišel nazaj k svoji družbi in z lomljenimi besedami pripovedoval kaj je videl.

573. POGlavJE

Henohov govor o dveh resničnostih: materialni in duhovni. Analogija Adamovega videnja.

30. 08. 1843

1. Toda Henoh je takoj na Adama položil svoje roke in ga okrepil, tako da si je popolnoma opomogel od svojega strahu in bil s tem tudi zopet sposoben govoriti.

2. Ko pa je bil Adam tako okrepljen, je takoj vprašal Henoha, kakšno prikazovanje je bilo to, ali prevara ali dejanska resničnost.

3. In Henoh je odgovoril Adamu: »Oče, vse je odvisno od tega, kako želimo gledati na zadevo!

4. Obstajata dve resničnosti, materialna in duhovna. Materialna je prevara duha in duhovna materialnega. Zato je duhovni pojav za duh resničnost in tako je tudi materialni

neizpodbitno za materijo.

5. Zdaj pa je odvisno od tega na kakšen način pojav vzameš! Jaz ga imam predvsem za duhovnega!«

6. In Adam je rekel: No prav, če ti misliš, da je duhoven, potem tudi jaz mislim tako; vendar kaj pomeni v zunanjem svetu?«

7. In Henoh je odgovoril Adamu: »Kar se tiče ustreznega pomena duhovnega v zunanjem svetu, je že na prvi pogled jasno, kot beli dan:

8. Goreča gora pomeni tvoje zelo zaskrbljeno srce, jezni tigri, ki ždijo ob vznožju gore pa so tvoja že nekoliko premočna pravična vnema, ki ob določenih priložnostih, kakor te velike progaste gozdne mačke prežijo na svojo žrtev, in to tako dolgo, dokler je ne dobijo pod svojo oblast in jo nato raztrgajo brez najmanjše milosti!

9. O oče, to je bil dejansko razlog, ki te je pognal tja gor, kar pomeni, iz svoje duše ali iz svoje zaupne ljubezni si vohunil, da bi nekaj videl pri obeh, kar bi lahko upravičilo tvoj sum; in na skrivaj ti celo ne bi bilo ljubo, če bi se v svoji domnevi zmotil, v nasprotju z mojim mnenjem, ko sem rekel, da smo lahko popolnoma brez skrbi za Puristo in prav tako za Muthaela.

10. Toda Gospod ti je zato pustil, da vidiš svoje notranje stanje, namesto tega, kar si resnično hotel videti; in duhovna resničnost se ti je pokazala v tem trenutku taka, kakršno je bilo tvoje notranje stanje, ko si v nasprotju z Gospodovo voljo hotel vohuniti!

11. Glej, oče, to je moje mnenje, o katerem sem prepričan do dna svojega življenja! Ampak, če imaš ti kakšno drugo mnenje, potem ga lahko zamenjaš, ker nimam želje, da bi komurkoli nekaj vsiljeval, še najmanj pa tebi, kot praočetu očetov na Zemlji!«

12. In Adam je odgovoril: »Ja, Henoh, prav imaš; tako je nedvomno in resnično! Ampak, če pod mojim srcem, ki vas vse

nepopisno ljubi, pravkar živi cel trop tigrov, je to nekoliko težko razumeti!«

13. In Henoh je odgovoril Adamu: »Ja, če gledaš na tigra kot morilca, tedaj bo moja razlaga videti brez dvoma nekoliko čudna; toda če v tem vidiš, golo, neusmiljeno pravico zakona, potem bo tiger to storil!

14. Kajti v zakonu je brezobzirna sodba, kot je v tigru brezobzirna krvoločnost; in žrtev, ki jo zagleda, bo zagotovo tudi njegov plen! Jaz mislim, da bi bilo s takim razmišljanjem moje mnenje zagotovo pravo?«

15. In Adam je rekel: »Ja, s tega vidika je pravo, in tako je dobro; vendar pustiva to in se obrniva k nečemu drugemu!«

574. POGlavJE

Kenanova pesem o bistvu življenja.

Adamova groba kritika pesmi.

Henohove pomirjujoče besede.

31. 08. 1843

1. V glavni družbi so se sedaj pogovarjali o različnih stvareh, in celo našega starega, vendar še vedno vrlega pevca Kenana, je ob tej priložnosti Adam povabil, da izvede nekaj kratkega, vendar najboljšega kar lahko da, - kar je on zelo rad storil, kajti to je bilo njegovo opravilo.

2. Vendarle je bilo tokrat njegovo petje malce ekscentrično, zato od Adama tudi ni bilo deležno odobravanja. Pesem pa se je glasila takole:

3. »O ljudje, o življenje, prizadevate si in se zazirate, da bi to življenje lahko ohranili večno! Skrivnostno prizadevanje in iskanje!

4. Tukaj živimo in vendar ne živimo; življenje ni nič in z njim mi prav tako!
5. Duh je živ! Povejte, čigavo oko ga lahko dobro vidi, in kateri od naših živih čutov zaznava?!
6. Kaj je potem živ duh? – Ali je kot misel, ki gre mimo tako hitro kot blisk, in se nato v neskončnem prostoru tako poustvari, kakor se ustvari rahla snežinka v mračnem etru zemlje?
7. Vendar bliski minejo in snežinke se stopijo na sončnih žarkih; o povejte, kaj je potem izgubljeno mislijo in z duhom, ki se znajde v neskončnem prostoru, kot tudi enako z rosno kapljico, na primer?
8. O povejte, ali nista blisk in snežinka enako minljiva, umrljiva, in se nikdar zopet ne vrmeta, da bi se verno prepoznala, kot da sta že velikokrat prisotna v obstoječem bivanju?
9. Kaj je potem umiranje stvari in ljudi? Kakšen je potem učinek smrti?
10. Ali izginem ob smrti telesa, kako? Ali ostane še vedno nekaj mene v duhu?
11. Kaj sem v duhu? En razmišljajoči nič, nezaznaven za sleherni čut; ali sem svetloba, ki je ne morejo nikogaršnje oči zagledati, tudi lastne ne, prost, brez kakršnega koli oblikovanega telesa?!
12. Rad bi preklel to ničevo življenje in uro, v kateri sem se znašel prosto misleč v tem groznem življenju.
13. Zakaj sem moral nastati, da bi bil zopet popolnoma uničen brez sledu?!
14. O bedno življenje, ti kruta nadloga samemu sebi! Tukaj se morem občutiti, moram razmišljati, kot da sem nekaj, in moram živeti, da lahko kmalu zopet v bolečini preminem! O bedno življenje!

15. Da je duh minljiv, mi je povedala neka minljiva misel, ki je, ko je enkrat mislila, za vedno minila; vendar če ustvarjena misel preide, kaj še preostane od duha?

16. Toda, če sem bil zvesto poklican v večno življenje, zakaj moram potem prej umreti na tem raznolikem svetu in zapustiti drago in meni zvesto telo? O ti bedno življenje, ti posmehljiva prevara mojih čutov! Zakaj moram živeti tukaj?

17. Tedaj je Adam skočil in rekel zelo nepohvalno, kar je bilo že prej omenjeno:

18. Moj sin, dovolj je tega tvojega neumnega, praznega sanjarjenja! Naslednjič greš lahko s tako pesmijo v bližnji gozd in tam preživiš ure s petjem medvedom, volkovom, levom, tigrom in hijenam! Ta bitja imajo dovolj močnih zob in močno prebavljiv želodec; vendar človeškim dušam s tem vedno prizanesi!

19. Kajti, če si tako neumen, da ne veš, kaj je življenje, duh in bitje, potem vsaj vprašaj modrejše od nas in oni ti bodo povedali!

20. Ali si že tako povsem pozabil na Gospoda in Njegovo najbolj vzvišeno učenje, da sedaj zopet prideš s tako obrabljenimi starimi neumnostmi?!

21. Toda Henoh je rekel Adamu: »Naj bo dobro! Jaz vem zakaj je oče Kenan tako zapel; to je bila Gospodova volja! Toda zakaj je Gospod tako želel, se bo posledično že pokazalo!

22. Kenan pa ni pel tisto kar je v njem, ampak tisto, kar je še v mnogih drugih. – Glej, to je razlog, naprej pa bo pokazala prihodnost!«

575. POGlavJE

Tožba in neumna namera razžaljenega Adama, da se umakne od vseh.

01. 09. 1843

1. Ampak Adam ni bil popolnoma zadovoljen s Henohovimi besedami, ker je skrivoma menil, da so te Henohove besede prikrito, zelo prefinjeno, letele nanj. Zato je tudi rekel Henohu:
2. »Moj sin, govoriš zelo pametno, vendar zven tvojih besed nikakor ni bil prijeten, in proti meni še najmanj! Povej mi, kaj je razlog, da ti, kakor sedaj, tako se zdi, na prikrit način nanašaš name, ko se nekaj slabega zgodi!
3. Zakaj moram biti ravno jaz, kot prvi človek na Zemlji, kot vaš najbolj skrben oče in vseh vas nenehno goreče ljubeči oče, na nek način od tebe obravnavan, kot vobče grešni kozel?
4. Če mi imaš, po volji Gospoda, kaj za povedati, potem mi povej ali odkrito v polnem pomenu, ali pa obdrži zase tako dolgo, dokler mi ne boš mogel povedati na štiri oči; drugače pa molči in me pred mojimi otroki ne prikazuj vedno sumničavega.
5. Glej, jaz ljubim Boga, svojega Gospoda in Stvarnika, vsekakor nadvse iz vse svoje moči; toda četudi bi bil On tukaj osebno bistven navzoč, bi Mu povedal, kar sem sedaj povedal tebi!
6. Ko sem grajal Kenana zaradi njegovega očitno neumno zvenečega petja, sem to naredil s polno pravico; toda tvoja pripomba, kot da bi moral Kenan to peti zato, da bi s tem pokazal, kaj ni v njem, ampak najverjetneje tiči le v meni, je – čeprav je tebi dano od Gospoda – trdo in nepravilno usmerjeno na moje srce in moj duh!

7. Zdaj sem govoril in ti pravim: od sedaj naprej se bom umaknil od tebe in se omejil samo na mojega Seta; ti pa lahko narediš v Gospodovem Imenu kar hočeš! Toda izogibaj se mojega doma, in vrata v njem tebi ostanejo tuja!
8. Ti, moj sin Set, spremljaj sedaj naju z Evo domov na višine; kajti vidim, da moja navzočnost začenja biti mojim otrokom nadležna!
9. Tedaj so se vsi okrog Adama prestrašili, in Henoh mu je želel pokazati njegovo silno zmoto.
10. Toda Adam mu je ukazal naj bo tiho, in rekel: »Jaz Adam, - razumi kaj s tem mislim, odslej ne bom več tvoj grešni učenec! Ti si bil tisti, ki si me zaradi moje velike skrbi za Puristo pustil tako sramotno teči; ti si v meni odkril krdelo tigrov; kar si potem nekoliko olepšal, vendar kljub temu niso popolnoma odvzeti!
11. Če pa je vse Gospodova zamisel, tedaj resno ne vidim, kako da ti potem Gospod ni dal tudi vpogleda, da me bodo tvoje besede najbolj boleče prizadele do temelja mojega življenja?
12. Zato sedaj sploh ne sprejemem od tebe več nobenega opravičila in naknadne razlage! Kajti, kaj drugega bi sedaj ti rekel, kot to, da ni bilo niti najmanj namenjeno meni?!
13. Jaz bi to tudi želel sprejeti, vendar da ti, kot edini veliki Gospodov duhovnik, v sebi nisi vnaprej videl, da bom moral tvoje uporabljene besede prav gotovo in celo prisiljen opredeliti, da se boleče nanašajo name, če te ne bodo bolj določno izražene, - vidiš, ta tvoja velika nepazljivost proti meni, sedaj pritiska moje srce, ki se je popolnoma odtegnilo od tebe!
14. Zato od tebe ne sprejemem več nobene zaključne besede! Ostani kar in kakor si; vendar jaz in moj dom ostaneta tebi tuja, - če nočeš izgubiti mojega blagoslova! In sedaj me spremljaj, Set! Amen.«
15. Tedaj je Adam hotel zares oditi, vendar so ga vsi objeli in ga

prosili, da ostane in prisluhne jokajočemu Henohu in prav tako Lamehu iz nižin.

16. Tako vedenje je našega Adama zopet omehčalo, da je ostal, ampak kljub temu zahteval, da bo poslušal Lameha in ne Henoha.

576. POGlavJE

Lamehov pomirjajoči govor Adamu. Iz moči navade in iz blagoslova duhovnih pretresov. Namen naših slabosti.

02. 09. 1843

1. Ko pa je Lameh slišal to zahtevo od zopet pomirjenega Adama, je šel k njemu in rekel: »Vzvišeni oče ljudi Zemlje! Ti si pravičen pred Bogom in nami, tvojimi otroki, in kje na Zemlji sedaj živi človek, ki lahko zanika ljubezen v tebi, s katero si vzgojil vse svoje otroke, za čast in hvalo Njemu, ki ti jih je dal?!

2. Toda kolikor sem ravnokar opazil, imaš zares dobroto od vseh tvojih otrok v sebi v močno prevladujoči meri; vendar se zdi, da zraven ni nič manj tudi slabosti tvojih otrok v tebi, ki imajo v tebi prasedež, in tvoj preizkušeni duh na vsak način od tolikih predsodkov še ni popolnoma osvobojen!

3. Zato mi boš že odpustil, če si bom vzel svobodo in ti odkrito naznanil pripombo, da so bile prvič, Kenanove besede v pesmi namerjene name, in drugič, da je Henoh s svojo kratko pripombo, ko je Kenana branil pred teboj, le bolj določno naznačil, kot je Kenan sam z besedami, očmi in rokami, da bi jaz moral raziskati, koliko takšne nečiste modrosti še tiči v meni!

4. Toda jaz sem takoj sledil pametnemu nasvetu in ugotovil,

kako se med celotno Kenanovo pesmijo moje občutje na las sklada z njegovimi besedami in potem tudi pri Henohovi pripombi ugotovil, da je stara navada zares železna srajca, katere ne moreš sleči, ko je bila ta enkrat dejansko prikovana na telo.

5. Glej, to je najbolj verna vsebina Kenanovih besed in Henohove pripombe, in jaz stojim s svojim življenjem za resničnost te moje izjave, če bi kdo od mene to zahteval!

6. Da so se v tej zadevi mogoče tudi mnogi drugi čutili malo prizadete, se mi zdi popolnoma naravno in tudi popolnoma upravičeno, kajti vsi imamo vsaj v določenih točkah več ali manj slabosti za prepoznati in opredeliti, in zaradi tega menim, da takšni vsakdanji pretresi sploh niso odveč. Kajti s tem se bodo nekateri od teh zavedali svojih slabosti in so lahko potem na dobri poti, da jih odpravijo, ker bi drugače gotovo ostale z njimi do konca življenja.

7. S tem ne želim opravičiti samo Henoha, ampak tudi tebe, o oče, in tudi vse tvoje otroke; kajti Gospod je dal človeku slabosti za samostojno preizkušanje in prav skozi te slabosti je pogojena vsa naša duhovna svoboda, in ravno s spoznanjem in premagovanjem teh, lahko šele postanemo v duhu popolnoma svobodni.

8. Kajti slabosti v nas so od Gospoda namerno nedokončani del našega bitja, ki ga moramo sami dokončati, da bi s tem okrepili in opravičili božansko podobnost našega duha v nas in tako sami vzpostavili resnično svobodno življenje za večno.

9. Če pa vseeno raje prikrivamo naše slabosti, namesto da bi jih v sebi odkrivali, škodujemo le sami sebi in moramo samo sebe kriviti, če na koncu z njimi propademo!

10. Zato, oče Adam, ali boš Henohu, Kenanu in meni odpustil, tako da bi se ti s tem mogoče bolj približali?

11. Te Lamehove besede so Adama popolnoma pomirile, da je zahteval, da sedaj zopet posluša tudi Henoha.

577. POGlavJE

Henohova žalostno - resnična prerokba in blago - resen očitek Adamu. Adamov neuspeh poskus zagovora.

04. 09. 1843

1. In Henoh se je obrnil k Adamu in mu rekel: »Oče Adam, iz tvojih ust sem slišal že kar nekaj stvari, vendar še ne popolno prepoved tvojega doma in vrat!
2. Oh, kako srečnejši bi bili naši potomci, če to ne bi ušlo iz tvoje duše!
3. Resnično oče, kar ti delaš tukaj, kot prvi človek na tej Zemlji, bo tudi delalo še veliko tvojih otrok v kasnejših časih!
4. Ja, sedaj ti povem iz duha Gospodovega v mojem srcu: kar si sedaj govoril iz svojega življenjskega temelja, bodo tvoji otroci resnično storili na način, ki bo pred Gospodom gnusoba gnusob; in kakor si se ti prej uprl proti mojim besedam, ki so prišle od Gospodovega duha in me zavrnil od sebe, tako bodo tvoji potomci storili vsem tistim učiteljem, ki bodo napolnjeni z Božjim duhom, in se bodo poklonili tistim, ki bodo pridigali v posvetnem duhu!
5. Ker si se hotel osamiti pred nami vsemi, razen pred očetom Setom, in nikogar več sprejeti, se bodo zaradi tega iz naroda povzpeli mogočnejši in mu kruto vladali; in takšne vladarske hiše bodo zaprte pred revnim ljudstvom, in nihče se ne bo smel tudi le od daleč približati taki dinastiji, da ne bi izgubil svojega življenja.
6. In to se bo zgodilo že v prihodnje, čez pol dolžine tvojega sedanjega življenjskega časa; in komaj v šestkratnem trajanju dolžine časa, ki ga že živiš na tej Zemlji, bo ta videti kot koža jeznega ježa, kjer se ena konica proti drugi vzdiguje. Več mi ni

treba povedati.

7. O oče, zakaj si tak in nočeš popolnoma zavreči to, kar je zli plod napuha?

8. Glej, ko govorim in delujem, to ne govorim in delujem iz sebe, ampak iz Gospoda, ki me je pred vami vsemi za to poklical! Toda, če je moja beseda Gospodova beseda, zakaj se potem ježiš proti tej?»

9. Adama so te Henohove besede silno močno prizadele, zato mu je rekel: »O Henoh, ti Božji modrec, kakšne hude stvari si mi sedaj povedal!

10. Glej, seveda tega tudi ne bi izrekel, če bi vedel, da iz tebe govori Gospodov duh! Vendar to mi nisi naznanil, zato sem menil, da mi govoriš iz sebe, tudi z malo ošabnosti, ki sem jo želel spraviti iz tebe.

11. Torej bi mi moral zato vedno prej povedati, ali govoriš iz Božjega duha, ali govoriš iz sebe in potem bom vedno vedel kako ravnati.

12. O povej, ali se sploh ne da več preprečiti vsega tega, kar si mi sedaj prerokoval zaradi mojega prejšnjega vedenja proti tebi?!«

13. In Sam Gospod je skozi Henohova usta Adamu zelo razločno odgovoril: »Če bi Henoha samo posvaril, tvoje besede ne bi imele posledic; toda ti si rekel, da bi tudi Meni enako očital!

14. In glej, zato je tvoja beseda ustvarila posledico; kajti vsaka beseda naslovljena Name, je kot ustvarjeno delo, ki ne more biti nikoli uničeno. Razumi to!

15. O Adam, Adam, koliko bremen Mi boš še naprtil za vrat?!«

16. Tedaj je Adam šele popolnoma sprevidel, kaj je storil in se užalostil.

17. Vendar je Henoh rekel: »Bodi potolažen; kajti Gospod je vzel Nase tudi to tvoje novo breme in ga položil na Svojo ramo! Zato bodi spokojen in Gospodu hvaležen!«

578. POGlavJE

Moten spanec Adama in Eve v Uranionovi koči. Eva upočasni Adamovo gorečo radovednost.

05. 09. 1843

1. Ko pa se je Adam spet umiril in je bilo vse tako zopet v starem redu, je Adam rekel: »Otroci, jaz sem utrujen in moji udi hrepenijo po počitku; zato bom šel spat. Ti Uranion, pa mene in Evo pospremi do pravega ležišča!
2. Toda vi, otroci, pa lahko tako dolgo bedite, kolikor želite, in se vam ni treba meni prilagajati; ampak najprej prejmite moj očetovski blagoslov!«
3. Tedaj je Adam blagoslovil vse svoje otroke in nato z Evo odšel spat.
4. Toda komaj se je ulegel k počitku na najodličnejšem prostoru velikega Uranionovega bivališča, glej, je prišla Purista z Muthaelom in dvema tujcema v Uranionovo kočo, in celotna družba, ki je tam še vedno zbrana bedela, je bila zaradi tega zelo vesela.
5. Ampak, ko je Adam, ki je počival na povišanem stojalu v globokem ozadju, opazil takšno nepričakovano veselo razburjenje v družbi, ki jo je pravkar zapustil, je rekel sam pri sebi: 'Kaj se je sedaj zgodilo? Slišim pozdravljanje z vseh strani! Gotovo se je moralo zgoditi nekaj izrednega!
6. Sedaj bom vstal in pogledal kaj je, vendar bo tam videti, kot da sem zelo radoveden, - in če ne grem tja, mi bo nemir zagotovo pokvaril celo noč in jaz bom mojim udom omogočil le malo počitka!
7. Vzkliki veselja naraščajo, postajajo vse glasnejši in srečnejši v krogu otrok! Ne, ne, tega sploh ne zdržim več! Vsaj na skrivaj hočem stopiti tja in pogledati, kaj se tam dogaja!

8. Tedaj je Adam vstal iz ležišča; toda Eva ga je vprašala, kaj hoče sedaj storiti. In on ji je povedal o veseli družbi otrok, ki se zabava – in on mora videti razlog za to.
9. Toda Eva je rekla: »Zato jih pustiva, da se veselijo v Imenu Gospoda, vendar midva ostaniva kjer sva; kajti drugače se bo izkazalo, da sva še bolj radovedna, kot majhni otroci!
10. Če je kaj na tem, bova še dovolj zgodaj izvedela, če pa ni ničesar, potem pa nama tega tudi sploh ni treba izvedeti; toda Gospodova volja je za vekomaj naša!«
11. Adam je bil s tem za silo zadovoljen in je ostal na ležišču.
12. Toda bakle, narejene iz smole in voska najboljše in najbolj dišeče vrste, so končno zagorele in hvalnice so z vseh strani zadonele, da je bilo v koči tako svetlo kot podnevi.
13. To pa je bilo nekoliko preveč za Adamovo potrpljenje, z ozirom na njegovo radovednost, in je rekel Evi: »Sedaj v nobenem primeru ni več mogoče počivati! Zdaj moram vstati in pogledati, kaj otroci počnejo!«
14. Toda Eva je rekla: »Glej, ne bo dolgo in se bo začelo daniti?! Zaradi svojega zdravja počivaj še teh nekaj ur; potem pa lahko vstaneš in si vse ogledaš!
15. Kako bo, ko naju bo Gospod nekoč odpoklical s te Zemlje? Ali naju bo potem tudi v duhu radovednost vlekla na svet k najinim otrokom, kadar bodo prekipevali v najrazličnejši omami?«
16. Te Evine besede so zopet zadržale Adama na ležišču, ko se je vdal modrosti svoje žene.
17. Koča pa se je začela postopoma polniti in v njej je postajalo vse živahnejše in svetlejše.
18. Zdaj pa Adama ni bilo več mogoče zadržati.

579. POGlavJE

Henohovo pojasnilo Evi in Adamu o prispelih gostih. Muthael s svojo ženo Puristo in dvema nebeškima gostoma. Božje besede Adamu.

06. 09. 1843

1. Eva si je tudi tokrat prizadevala zadržati Adama, toda Adam ji je rekel: »Poslušaj me, žena! Ampak, če zdaj ostanem in pride Sam Gospod k otrokom; kaj potem? Ali naj bi tudi potem počivala?«
2. In Eva je rekla: »Ja, ko Gospod med otroki prebiva, potem ni časa za počitek, niti podnevi, niti ponoči; ker pa tudi jaz najprej nisem hotela vstati do jutra, bom sedaj pri tej priči s teboj!«
3. In Adam je pohvalil ta Evin namen, in tako sta se oba vzdignila z ležišča in odšla nazaj k družbi, kjer so se zelo veselo in živahno pogovarjali med seboj.
4. Toda, ko je Henoh opazil Adama, se je takoj obrnil k njemu in rekel: »Oče Adam, pokvarili smo ti počitek! To sem dobro videl, vendar tokrat to drugače ni bilo mogoče!
5. Glej, tam v ospredju že sedi Muthael s svojo ženo Puristo, od Samega Gospoda zvezano z njim!
6. Kaj boljšega bi lahko tu počeli, kod da se veselimo radosti otroka, ja, v duhu brata, ki ga je Oče vse svetosti in ljubezni Sam poiskal in k njemu privedel pravo žensko, v trenutku, ko jo je popolnoma odtrgal od Svojega srca in jo potem žrtvoval Njemu, Očetu večnosti?«
7. Adam je bil ob teh Henohovih besedah in tem, kar je videl, ganjen do solz. Zato je tudi novo poročeni par skoraj nepremično gledal in ga v svojem srcu čisto potihem blagoslovil.
8. Medtem pa, ko ju je gledal, je zagledal tudi dva tuja gosta,

med katerima sta se zakonca nahajala, vendar ni vedel od kod sta.

9. Toda Henoh je videl, kaj Adam raziskuje v svojem srcu, zato mu je, sicer nepozvan, takoj rekel:

10. »Oče, v sebi preiskuješ, če sta ti tujca poznana, in bi rad vedel kdo in od kod sta? Ampak jaz ti bom sedaj, ko sem dobre volje, to tudi takoj naznanil, tako da se bo lahko v polnosti veselilo tudi tvoje srce!

11. Glej, oče, Tisti, ki sedi ob Puristini strani, je Sam Gospod! In tam na Muthaelovi strani, sedi duh Zuriela, očeta Gemele, ki sedi levo od Gospoda in njen Lameh poleg nje.

12. In tako sedaj vidiš dva zakonska para, katerih otroci bodo s svojimi otroki stopili na novo Zemljo!«

13. Te Henohove besede so zlomile Adamovo in Evino srce, tako da sta oba jokala in od radostne otožnosti nista mogla govoriti.

14. Toda Gospod je tedaj vstal in rekel: »Adam, stopi bliže k Meni!«

15. In Adam je stopil do Gospoda.

16. Gospod pa je rekel: »Adam, če boš sam, in bom Jaz prišel k tebi skozi temačne grobove smrti, ali Me boš ponoči prepoznal?

17. Ali Me boš prepoznal, če te bom prebudil iz globokega spanca in ti rekel: 'Adam, vstani, pridi in živi!'

18. Ali Me boš prepoznal na novi Zemlji, na novem nebu, če bo ta Zemlja prešla, kot stara obleka?«

19. Toda silno presunjeni Adam je vprašal: »O Gospod in Oče, kaj je to? Kdaj se bo to zgodilo?«

20. In Gospod je rekel: »Poglej sem, poglej tja; je že pred teboj? – Večnost se bo tresla in neskončnost trepetala pred Menoj, kajti zdaj postavljam stražarja, in njegov meč se bo moral bojevati s tistim, ki je mrtev!«

21. Tedaj se je Adam upognil do tal in rekel: »Gospod, kakšne besede govoriš? Kdo lahko razume njihov pomen?!«

22. In Gospod je rekel: »Časi časov bodo to razumeli in tisti, ki so iz tebe; toda ti boš počival in Me ne boš razumel in spoznal, dokler ti ne bom rekel: 'Adam, vstani, pridi in živi!'«

580. POGlavJE

Poslovilni Božji govor.

Vrnitev kralja Lameha in njegovih privrženecv v Hanoh.

Prava zlata doba.

07. 09. 1843

1. Po teh besedah namenjenih Adamu, se je Gospod obrnil k vsem navzočim otrokom in rekel:

2. »Otroci, zdaj sem uredil višine, kot tudi nižine, in naredil med obema dobro uporabne poti, tako da se lahko družite in vzajemno podpirate v vsem kar potrebujete!

3. Sam Sem vas osebno bistven učil, v obdobju več kot dveh mesecev, da bi prepoznali sebe in Mene kot vašega resničnega Boga in Očeta in v Meni našli večno življenje duha, in v tem življenju vso ljubezen, modrost, moč in oblast, s čimer vam bodo morale biti vse stvari podvržene.

4. Mnogi od vas so že v tem življenju (duha), lahko iz tega spoznali modro uporabo vseh stvari in nato njihovo najboljšo koristnost. Mnogi od vas, posebno v nižinah, so na dobri poti do tega življenja; samo nekaj jih pravzaprav še popolnoma ne ve, kje morajo življenje v duhu začeti.

5. Zato Sem mnoge od vas obudil z veliko močjo, tako da so skozi vas prebujene, šibki in še slepi lahko vodeni po pravi poti.

6. Zato vam nisem dal nobene zapovedi, ampak Sem vam le

dejansko pokazal, da ste vi v ljubezni do Mene popolnoma svobodni, tako kot sem Jaz, vaš Bog, Gospod, Stvarnik in Sam Oče od večnosti.

7. Zato Sem vam dal tudi še popolno zagotovilo, da tisti, ki so popolni v ljubezni do Mene, smrti v telesu ne bodo nikoli videli, občutili in okusili, ampak bodo kot Zuriel, ki je tukaj, in kot Sehel in kot Pura, prešli v najpopolnejše večno življenje duha!

8. Tako Sem vam pokazal neskončne prednosti resničnega življenja, kakor tudi nasprotno, neskončne pomanjkljivosti življenja, ki je v nasprotju z Mojim večnim Redom.

9. Vse to ste slišali neposredno od Mene, Samega Gospoda, in prejeli v svoje srce, zato nikoli ne morete dvomiti o popolni resnici vsega tega, kar Sem vam iz Sebe povedal.

10. Torej ste sedaj tudi v vsem in z vsem oskrbljeni in ne morete reči: 'Oče, tega in onega nam še vedno primanjkuje!' Ker pa ste vsi dobro preskrbljeni, ne le za ta čas, ampak za celo večnost, tudi ostanite tako preskrbljeni in se ne prepuščajte več nepomembnemu poželenju ničevih stvari sveta, na katerih se držita smrt in poguba, tako da Mi ne boste delali več nadaljnjih težav!

11. Če pa boste samovoljno odstopili od Mojega Reda in hoteli drug drugemu sebično vladati, zaradi sijaja in posvetnega v sebi, bom potem Jaz Moje obličje odvrnil stran od vas in pustil, da se pogreznete v močvirje vsega nečistovanja, mesenosti, kurbarije in prešuštva ter nespodobnega živalskega poželenja; tisto kar boste s tem pridobili, pa se vam bo kmalu pokazalo v grenkih in trpkih posledicah! Več vam Mi ni treba povedati!

12. Ker pa je sedaj tako vse v največjem redu, vas blagoslavljam in pravim: Moja ljubezen ostane pri vas in med vami v vsakem trenutku, kot večno! Amen.«

13. Tedaj sta Gospod in Zuriel zopet postala nevidna. Toda

družba je šla ven, kjer so vse do dneva hvalili in slavili Boga in tako praznovali tudi Sabat.

14. V nedeljo pa so se vsi odpravili na svoje domove, in sam Lameh se je s številnimi blagoslovi vrnil s svojo družbo nazaj v nižine in tam modro obdržal Gospodov Red, tako da je svoje obdobje spremenil v pravo zlato dobo.

15. Prav tako se je zgodilo tudi na višinah.

581. POGlavJE

Prva cerkev in kasnejši propad ljudi. Adamov poslovilni govor, zadnja volja in smrt.

11. 09. 1843

1. Torej so bili ljudje na Zemlji popolnoma formirani in obogateni z vsem znanjem. Vrzal med višinami in nižinami je bila odpravljena, tako da je potem vsak človek lahko neovirano deloval s popolnoma svobodno voljo.

2. Tako je bilo tudi Božje spoznanje popolnoma živo in prva cerkev ustanovljena, v kateri je lahko vsak človek našel notranji svet duha v čisti ljubezni do Boga.

3. In tako je bilo vse v popolnem redu dokler so živeli ti prvi predniki; ko pa so ti bili odpoklicani in torej eden za drugim umrli, je kmalu postalo na žalost drugače.

4. Svet je začel vedno bolj razpadati, duhovnost se je izgubljala in kmalu vidimo ljudi, ki so postali povsem materialni in niso kaj dosti več vedeli o duhu, kot ljudje današnjega časa, in zato jim tudi ni bilo več dopuščeno biti od Mojega duha vodeni in kaznovani!

5. Ker je tako kača vedela kako blagosloviti naravo zemlje s svojo kletvijo, da je ta vse ustvarila v taki bujnosti, da so se ljudje kmalu pomehkužili, in iz njih naredila lenuhe in

postopače.

6. V nadaljnjem spremljanju dogodkov bo to postalo v očeh vseh še bolj jasno.

7. Toda, ko je bil Adam star devetsto trideset let, je sklical vse svoje otroke glavnega rodu in jim nato rekel:

8. »Otroci, do sedaj sem na Zemlji živel devetsto trideset let, zato sem postal silno utrujen in šibak!

9. Zaradi tega sem prosil svojega Boga in vašega Boga, da me okrepi, ali pa vzame s te Zemlje, kot je v času Svojih velikih razodetij k Sebi vzel Zuriela, Sehela in Puro.

10. In, ko sem tako molil, glej, mi je Gospod rekel:

11. '»Poslušaj, Adam! Tvoj čas Sem izmeril in ugotovil, da se je dopolnil; zato bom tudi tvojo prošnjo uslišal in te vzel s te Zemlje, ker so tvoje noge že močno utrujene.

12. Vendar ne moreš zapustiti Zemlje, tako kot ti trije, ki si jih omenil, ker si v svojem mesu grešil!

13. Zato bo moralo biti tvoje telo vrnjeno zemlji, iz katere je bilo vzeto, tako da bo kača dobila od tebe njen delež!

14. Toda tvojo dušo z duhom iz Mene, bom ločil od tvojega telesa in ju vodil na primeren kraj, kjer boš gledal Moje usmiljenje v popolnem miru svojega srca.

15. Ampak Jaz ti bom poslal angela, ki te bo odrešil telesa, in to na ta dan.

16. Vendar, ko boš ti zapustil to časnost, jo bodo morali zapustiti vsi, ki so grešili v svojem telesu.

17. Kajti, kakor je po tebi greh prešel v svet tvojih otrok, tako bo prešla tudi smrt mesa. Amen!

18. Tako je rekel Gospod, zato je danes zadnji dan mojega zemeljskega obstoja pred vami; ker je taka Gospodova volja!

19. Eva, vaša mati, pa bo živela še nekaj časa; spoštujte jo in skrbite zanjo, dokler ne bo Gospod tudi njo odpoklical!

20. Tebi Henoh, predajam moje domovanje in vse kar je v njem; in prva skrb za mamu je tvoja odgovornost!

21. Tebi, Set pa dajem vso zemljo in vse njene pridelke! Zato pa moraš skrbeti za vse, ki prebivajo v mojem domu; kajti to odslej ostane v lasti velikega duhovnika, ki bo živel od desetine vseh pridelkov zemlje.

22. Tako od zdaj naprej hoče Gospod Bog! Vendar naj Henoh, Jared, Metuzalem in Lameh, moje telo na skrivaj pokopljejo, na kraju, za katerega razen njih štirih ne bo nihče smel vedeti, da ne bi morda prišli otroci in iz tega delali božansko čaščenje. – Vse to je moja in Gospodova volja! Delujte v skladu s tem! Amen.«

23. In potem je Adam blagoslovil vse otroke glavnega rodu in po njih vse ljudi na Zemlji, nato pa sklonil svojo glavo in umrl.

24. Zatem so vsi otroci raztrgali svoja oblačila in jokali ter žalovali celo leto.

25. Adam pa je bil pokopan na visoki gori in nihče razen teh štirih ni vedel, kje je ta kraj.

26. In Henoh se je vselil v Adamovo domovanje in živel v njem s svojo ženo in otroki ter skrbel za Evo, ki je živela še trideset let po Adamovi smrti.

27. Tako je bila Adamova zadnja volja v vsem upoštevana.

582. POGLAVJE

Žalovanje za Adamom. Evin naraščajoči ugled.

Evina smrt.

12. 09. 1843

1. Tudi otroci sveta v nižinah, so zelo žalovali in se postili tri dni, ko so prejeli obvestilo o Adamovi smrti.

2. Lameh, ki je še dolgo v tistem času, verno in pravično živel, je poslal glasnike na vse strani Zemlje in razglasil vsem takratnim dostopnim ljudstvom Adamovo smrt.

3. In, ko je tja prišla novica, je takoj nastala globoka žalost, in vsi so žalovali in jokali ob izgubi najstarejšega očaka.
4. Zdaj pa se je Evin ugled znatno povečal, kajti zgodilo se je le redkokdaj, da so šle procesije, ki so prispele od vsepovsod, na vrh višin, da bi videli in pozdravili prvo mamo.
5. Tudi odposlanci Sihina (Kitajska) so prišli na gore Božjih otrok in obiskali Evo; kajti tudi ti so izvedeli od Lamehových glasnikov, da je prvi očak Adam umrl.
6. Toda Kahiniten (Afrika) in Meduhediten (Japonska) tega nista izvedela; kajti ti dve ljudstvi sta bili takrat popolnoma ločeni od kopenskih prebivalcev.
7. Vendar je bila Eva, ne glede na številne tolažbe, neprenehoma zelo žalostna do konca svojega življenja; in tudi Henohova tolažba ni mogla kaj dosti olajšati njenega srca.
8. Samo Set je bil edini sposoben večkrat dobrodejno vplivati na Evino srce, zato je bil od nekdanj njen ljubljeneec, ker je bil v obraz Adamu popolnoma podoben, kot v velikosti in načinu govorjenja.
9. Tako je tudi teh trideset let minilo po splošno dobrem redu, in ko je bila mera Evinega življenja pri kraju, je bila tudi ona odpoklicana od Gospoda.
10. Tri dni pred Evino smrtjo, pa se je zgodilo, ravno ko so Set, Jared, Henoh, Metuzalem in Lameh, že zelo šibko prvo mamo obkrožili, je z dovoljenjem Gospoda vstopil v kočo Adamov duh in rekel:
11. »Otroci, blagoslovite me! Mir z vami in ne bodite v strahu pred menoj, kajti jaz sem Adam, ki vas je vse zaplodil v mesu z milostjo vsemogočnega, večnega, živega Boga!
12. Glejte, Gospod, ki se me je že pred tridesetimi leti usmilil, se je sedaj usmilil tudi Eve, moje najzvestejše žene, in jo želi milostno odrešiti z Zemlje in njenega mesa, ki je postalo izredno utrujeno in šibko, tako da bo sedaj lahko tudi ona vstopila v moj mir življenja in se z menoj pasla kot krotko

jagnje, na posvečenem pašniku Božjega usmiljenja!

13. Mene je odrešil Sehelov duh, ampak jaz bom Evo sam osvobodil njenega zemeljskega bremena in jo odvedel tja, kjer sem jaz v sladki spokojnosti čakal na dan, ko bo nekega dne po obljubi Zemlja vzšla kot sonce sonc!»

14. Tedaj je Henoh vprašal duha: »In kdaj določno boš to storil, in kaj naj se zgodi z materinim telesom?«

15. In Adamov duh je rekel: »Ne jaz, ampak Gospod je tvoj gospodar! Rok je na tretji dan od današnjega dne; kaj pa moraš narediti, ti bo Gospod kakor vedno naznanil!«

16. Tedaj je Adamov duh izginil.

17. Na tretji dan pa je zopet prišel, viden edino Henohu in Evi.

18. In Eva je blagosloвила vse navzoče otroke in hvalila Boga za to milost.

19. In Adamov duh je vsem slišno rekel: »Eva, moj blagoslov združen s tvojim, ki si ga dala otrokom! Torej, Gospodova volja je, da se tudi ti vrneš domov; in tako pridi v moje roke v Gospodovem Imenu! Amen.«

20. Tedaj je Eva mrtva padla na tla in njen duh in njena duša sta takoj izginila z Adamovim duhom in ni bila več nikoli videna.

21. Tako je preminila mati v krogu svojih otrok in bila ponovno združena v duhu z Adamom, v duhovne roke sprejeta in pripeljana k počitku v Gospodu.

22. Njeno telo pa so po volji Gospoda pokopali na istem kraju tisti, ki so pokopali tudi Adama, in nihče ni smel vedeti, kje je ta kraj.

23. Tudi Evini smrti je sledilo enoletno žalovanje in povzročilo, da se jih je mnogo skrilo in začelo zelo pobožno živeti.

24. Posebno močno je Evina smrt delovala na prebivalce večerne dežele, ki se sedaj imenujejo Abedameniti; ker je bil Abedam tudi Evin ljubljenec, ona pa tudi njemu vse.

25. To je bil torej tudi Evin konec.

583. POGlavJE

**Asketizem med otroki višin.
Setova smrt in rojstvo Nohe (Noaha).
Henohov in Lamehov pogovor o telesni smrti ljudi.
Henohova žalost in od Boga odvzetje.**

13. 09. 1843

1. Potem so ljudje še dolgo časa živeli kot na pol mrtvi in niso imeli nobenega veselja na svetu, ampak so si hrepeneče prizadevali, da bi brž ko je mogoče, sledili glavnim starim staršem.
2. Preziranje sveta je pri nekaterih šlo že tako daleč, da so si zgradili majhne kočice pod starimi smokvami in tam živeli sto let strogo samotarsko življenje in svojega prebivališča niso spreminjali tako dolgo, dokler je živelo slabo prehranjevalno drevo.
3. Mnogi moški so celo prisegli, da se ne dotaknejo ženske, kajti včasih so rekli s poudarjeno grenkobo: 'Zakaj se ljudje še naprej rojevajo? Če mora vsak človek pričakovati usodo Adama in Eve, to je smrt in uničenje mesa, je tem bolje, da se ga ne kliče v beden obstoj! Vendar, če Bog že na vsak način želi imeti nesrečne ljudi na tej razpokani zemlji, tedaj jih lahko na novo ustvari iz kamna in gline; vendar mi, ki vemo, kaj sledi temu bednemu življenju, ne bomo nikoli dovolili tega, da bi se nas uporabilo za priklic nesrečnih bitij naše vrste v obstoj!'
4. Prav tako so se mnoge ženske zaklenile in jih nihče več ni mogel prepričati, da bi zanosile, kajti rekle so: 'Živali naj bodo rojene za smrt, ne pa ljudje!'
5. In tako je bilo po preteku stotih let po Evini smrti in za časa po Setovi smrti, povsod na višinah polno teh posebnosti; in tedaj ni nič koristil noben govor še živečega Henoha, in prav

tako noben čudež, da bi ljudi ozdravil te norosti.

6. Toda, ker je Henoh videl, da se s temi premodrimi ljudmi ne da storiti ničesar, če se jih pusti v njihovi svobodni volji, je končno zaprosil Gospoda, da ga odvzame.

7. Vendar je Gospod rekel Henohu: »Moj najzvestejši služabnik! Glej, Lameh, tvoj vnuk, bo dobil še v tem letu sina! Prej ga moraš še blagosloviti; potem bom tudi tebe odrešil s tega sveta, kot Sem ti obljubil!«

8. In v istem letu, ko je bil Lameh star sto dvainosemdeset let, mu je Gemela rodila sina, katerega je Henoh takoj blagoslovil po Gospodovi zapovedi.

9. Toda po blagoslovu je Lameh dejal: »Noah je tvoje ime! Tolažil nas bo v našem trudu in delu na zemlji, ki jo je Gospod preklel!«

10. Po tem Lamehovem vzkliku pa lahko vsakdo vidi, da celo Lamehovo razpoloženje ni bilo več povsem v pravem redu, kajti s tem je Meni, Gospodu, odkrito očital domnevno prekletstvo Zemlje, ker je s tem tako rekoč rekel: 'Pri Bogu ni več tolažbe, kajti On ima sedaj Svoje veselje v ubijanju teles očetov. Zato bi moral njegov sin Noah postati tolažnik!'

11. Ampak Henoh je Lameha opozoril na ta vzklik in mu prikazal, da Jaz sedaj gledam na ravnanje otrok z žalostnim srcem, ker Sem Sam njim vsem obljubil drugo večno življenje v duhu, po končani preizkušnji mesa, poučeval in vedno prepričljivo vsakemu v srcu predstavil.

12. Toda Lameh je rekel: »To vem jaz tako dobro kot ti, oče Henoh! Vendar, če zrem v nedvomno večno življenje v sebi, zakaj potem nikoli ne vidim tistih, ki so umrli? Glej o tem nismo poučeni in nimamo temelja!

13. Zakaj se torej duhovi, ki so prešli, nam ne prikažejo in nam s tem pokažejo, da imajo življenje tudi brez telesa?

14. In Henoh je rekel: »Kaj govoriš? Gotovo si videl Adamov duh, Zurielov in Abelov ter Sehelov duh! Kaj hočeš še več?«

15. Toda Lameh je rekel: »Glej, Bogu so vse stvari mogoče! Ali ne more mrtve, kadar hoče, navidezno zopet priklicati v obstoj? In potem verjamemo, da je tako!
16. Toda, ko se navidezni obstoj umakne, kaj je potem? Kam gre, ko ni več zaznaven našim čutom? – Glej, staro prekletstvo je očitno! Moramo biti ubiti in prekleti, a ne živeti!
17. Kjer je življenje, mora biti vedno vidno, nikakor pa tako, kot da ga ni!
18. Zaradi Adamovega greha mora biti ubito vsako človeško meso! Kakšno prekletstvo! Če jaz nisem nikoli grešil, zakaj mora biti moje telo ubito zavojo Adamovega greha? Glej, to se mi zdi kruto!«
19. Tedaj je Henoh blagoslovil Lameha in odšel ven jokat pred Gospoda.
20. Gospod pa je Henoha potolažil in ga s telesom vzel s Seboj, in ni bil odslej več viden na Zemlji, čeprav so ga ljudje vsepovsod iskali.

584. POGlavJE

Lameh z višin v iskanju Henoha.

Razsvetljena Božja beseda Lamehu z nižin.

Lamehov z višin, neumen, grenak govor svojim zbranim.

14. 09. 1843

1. Vendar je tokrat, še posebej za Lameha, Henoh ostal predolgo zunaj, zato je odšel sam pogledati, kaj tam nekje Henoh počne.
2. Toda zaman je hodil po vseh višinah, Henoha ni našel nikjer. Poslal je tudi sle v vse smeri; celo navzdol v nižine je poslal raziskovalce.
3. Ampak, bilo je zaman; kajti Henoh ni bil najden več nikjer

med živimi na Zemlji.

4. Zaradi tega so Lameh in tudi nekaj ostalih še živečih očetov mislili, da je Henoh morda umrl. Zato je Lameh vsakega vprašal, če kaj ve o tem.

5. Toda vsak vprašani je prav močno skomignil z rameni in rekel, da Henoha ni videl od zadnjega Sabata.

6. Celo leto je potekalo iskanje, sem in tja, gor in dol; vendar nihče ni imel niti najmanjšega vedenja o tem, kaj se je Henohu zgodilo.

7. V nižinah se je še živeči Lameh, hotel celo lotiti obsežnega iskanja; vendar ko je že opremil deset tisoč iskalcev, mu je Gospod rekel:

8. »Ne trudi se zaman, kot to počnejo bedaki na višinah; kajti glej, Jaz Sem vzel Henoha k Sebi, kot Sem mu obljubil, s telesom, dušo in duhom! Zato ga lahko sedaj iščete po vsem svetu in ga ne boste nikoli našli; ampak pripravi dva sla in ju pošlji s tem sporočilom na višine, tako da bodo Moji neumni otroci izvedeli kam je šel Henoh!«

9. Po tej novici je Lameh preklical svoj sijajen načrt in poslal na višine samo dva posebna sla, z od Mene prejetim sporočilom, s katerim bo Lameh na višinah obveščen, kaj je on od Gospoda slišal.

10. Toda, ko je Lameh na višinah to obvestilo prejel, je bil ves iz sebe, kot tudi skoraj vsi otroci na višinah, kajti prvič, je po njihovem pojmovanju Henoh tako rekoč mrtev izginil s te Zemlje, in drugič, nihče ni bil imenovan na Henohovo mesto kot veliki duhovnik.

11. Tedaj je Lameh nagovoril celotno skupnost: »Poslušajte, vi moji bratje, otroci in tudi od teh nekaj očetov! Gospod je sedaj vzel tudi Henoha, katerega smo vsi zaman iskali celo leto, ali pa ga je ubil, tako kot je že storil z mnogimi izmed nas.

12. Vendar zaradi tega ni imenoval drugega velikega duhovnika; to pa je še bolj nenavadno kot sama smrt! Sicer me

je Henoh prej blagoslovil, preden je odšel ven in se ni več vrnil, toda tega ne morem sprejeti kot posvetitev v velikega duhovnika. Zato naj to mesto od sedaj ostane prazno!

13. Kdor od vas hoče obdržati Sabat, naj ga obdrži; kdor pa ga noče, naj naredi kar želi, kajti menim, da je za smrt oboje kmalu dobro.

14. Gospod lahko naredi kar hoče; kar zadeva mene, ne bom delal veliko za smrt!

15. Pustite vso deželo neobdelano in prenehajte zaplojevati otroke, in ne polagajte več semen v zemljo, in prevežite si vaše oči ter ne glejte več gnusnih prevar sveta, ampak naj vsak od vas čaka na čimprejšnjo smrt! In ko ta pride nad nas, bo naš cilj dosežen.

16. Lep cilj za svobodno misleča bitja. – Zato sklenimo, da bomo izpraznili Zemljo! Potem nas lahko Bog ubije, če želi! Dobro me razumite: Zemlja bo izpraznjena!«

585. POGLAVJE

Odnos do spočetja na višinah in Božje opozorilo Lamehu. Lamehov očitajoči odgovor Bogu.

16. 09. 1843

1. Ta Lamehov govor je bil zaradi znanih okoliščin pri mnogih dobro sprejet, in zares je bilo zelo malo tistih, ki so tedaj še ostali zvesti obstoječemu redu; vendar ti še vedno zvesti redu, niso želeli ničesar več, kot le da bi bili čimprej odvzeti s tega popolnoma obrnjenega sveta.

2. Toda, kar se tiče dejanja spočetja, je tedaj na višinah to splošno izostalo za trideset let. Po tem času, ko se je Lamehova očitajoča žalost malo polegla, je nekega večera zunaj na prostem Gospod poklical Lameha in mu rekel z ognjenega oblaka:

3. »Lameh, Lameh, Mojo potrpežljivost si dal na močno preizkušnjo!
4. Nekoč, ko Sem potoval s tvojimi očeti od večera do polnoči in šel tebi nasproti na gozdni poti med polnočjo in večerom, ko si se brez dovoljenja in plaho pridružil očetom, kateri so ljudstvo vabili na veliki Sabatni praznik; tedaj si bil poln hvaležnega veselja, ko Sem zate posredoval pri očetih; v Meni si našel velikega prijatelja svojega življenja in bi šel Zame v ogenj, čeprav Me tedaj nisi poznal.
5. Ampak kasneje, ko si Me spoznal, glej, si zasijal v ljubezni Zame, kot taljeno zlato.
6. Kaj Sem sedaj storil drugače, kot le to, kar Sem Sam tudi vse učil in tudi vsem mnogokrat oznanil kot neizogibno potrebno za večno življenje duha?! In vendar sedaj ne upoštevaš več nobene Moje besede, ampak ravnaš, kot da Sem zate najbolj tuje in najbolj nično bitje vseh duhovnih in telesnih svetov!
7. Kako naj Jaz, Tvoj Bog, Stvarnik in Oče, gledam na vse to pri tebi? Ali hočeš Meni, Vsemogočnemu, torej zares kljubovati?! Ali se hočeš z Menoj tepsti in z Menoj boksati?! – Govori! Kaj hočeš od Mene?
8. Jaz lahko le dahnem in vsega stvarstva ne bo več in tebe ne bo več! Govori! Kaj hočeš od Mene? – Naj Jaz tebe poslušam, ali ti Mene? – Govori, kaj hočeš od Mene!«
9. In Lameh je rekel: »Gospod, jaz ne dvomim o Tvoji moči, ampak dvomim v Tvojo ljubezen in obljubljeni zvestobo! Kajti, kako Si lahko dober do nas, tvojih stvaritev ali otrok, če se zdi, da imaš pri tem le veselje, da nas ubijaš?!
10. Raje bi videl, da dahneš vame in za vedno preneham obstajati, kot da dolgo živim na tej prekleti Zemlji, in da moramo trdo delati, da bi bili potem na koncu od Tebe ubiti!
11. Tudi če Ti rečeš: 'Le meso mora biti ubito, vendar duh živi naprej!', - potem jaz rečem: kakšna je potem prednost v takšni spremembi življenja, če se moramo najprej navaditi na telesno

življenje, in ko z njim pridobimo pravo sposobnost in ga vzljubimo, prideš na skrivaj Ti in uničiš prvo življenje in nato iz tega po Svoji želji oblikuješ neko drugo življenje, katero zagotovo ni nič bolj primerno kot prvo!

12. Vidim, da Si prijatelj stalnih sprememb, zato Ti nikoli ne morem zaupati!

13. Ampak dahni vame s Svojo vseomogočnostjo, da bom v hipu prenehal obstajati in me ne kliči večno nikoli v kakršno koli bivanje, tako da bo moje uničenje Tvoja trajna hvalnica za večno. Toda bivanje pod stalnimi spremembami je največje prekletstvo za vsako bitje in užitek Njegovega Stvarnika postane zanj neznosno breme.«

586. POGlavJE

Božja resna, svarilna beseda Lamehu.

Pričanje duhov Henoha in Adama o večnem življenju človeka.

18. 09. 1843

1. Toda, ko je Lameh to povedal, se je ognjeni oblak spustil na Zemljo in Gospod je viden stal v ognjenem oblaku nasproti Lamehu in mu rekel z resnim glasom:

2. »Lameh, Lameh! Pomisli Kdo stoji pred teboj in zdaj s teboj govori!

3. Kaj sta Henoh in Metuzalem naredila s tabo v tvojih deških letih, če si bil neukrotljiv? Glej, s ostro palico si bil kaznovan!

4. Vprašaj se, ali so te tvoji očetje kaznovali iz uničujoče jeze ali iz pravične ljubezni?!

5. Ne moreš reči drugače kot: 'To so očetje naredili iz pravične otroške ljubezni, ker bi drugače odraščal kot divja žival in postal divjak.'

6. Tako se vprašaj v sebi in pravilno presodi. – Ampak, ali

misliš, da Sem Jaz tebi manj pravično ljubeči Oče, kot so ti bili Jared, Henoh in Metuzalem?

7. O glej, oni so ti bili od Mene postavljeni kot zarodnik, učitelj in disciplinarni oče. Toda jaz Sem tebi edini večno pravi Oče, ker Sem te ustvaril iz Sebe in te zaplodil in doslej vzgajal v vsej svobodi tvojega duha, in te kot edini večno resnični pravi Oče, nikoli nisem kaznoval, kljub tvoji neredki razposajenosti pred Menoj!

8. Glej, razlog za to je bila vedno Moja neskončna ljubezen, milost in usmiljenje, ki Sem jo imel zate in s teboj!

9. Toda zdaj ti povem, da zato, ker si postal tako uporen proti Meni, bom Jaz sedaj vzel v roke palico in s tabo ter z vsemi tebi podobnimi naredil tako, kot se to spodobi za pravega očeta, ki je poln pravične ljubezni do svojih otrok!

10. Toda najprej ti Bom pokazal veličastno usodo tistih, ki Sem jih vzel k Sebi, tako da bi moral ti iz svojega najglobljega življenjskega temelja spoznati, kakšne namene imam za svoje otroke za večno!

11. In potem ti Bom pokazal, da tudi Jaz lahko kaznujem neukrotljive otroke, ki ne upoštevajo Mojega najbolj ljubečega očetovskega namena, in jih hočem ponižati v prahu ničnega slepila, zavoljo njihovega odrešenja, in nadaljevati s kaznovanjem najbolj sovražnih tudi večno v duhu, če ne bodo hoteli pripoznati, da Sem Jaz njihov najbolj ljubeči Oče in Bog v vsej nedotakljivi svetosti.

12. Toda poglej navzgor in Mi povej kaj vidiš.

13. Tedaj je Lameh pogledal navzgor in zagledal vse rajne.

14. In Henoh se je spustil navzdol in rekel Lamehu: »Neumnež, potipaj me in se prepričaj, da jaz sedaj živim večno, brez kdaj koli pojavljajočih se sprememb bitja!«

15. In Lameh se je dotaknil Henoha in na njem ni našel nobene spremembe – razen nebeško – duhovne dovršenosti v vsej polnosti najpopolnejšega življenja.

16. In tako se je prepričal tudi pri vseh drugih.
17. Za povrhu pa mu je še Adam rekel: »Lameh, največja Očetova dobrota za nas je odvzem težkega, preskušanelega telesa od prostega duha! Za to bi se moral veseliti!
18. Tvojemu še zemeljsko- telesnemu očesu se morda zdi smrt turobna, vendar pa se kljub temu zdi tistemu, ki je odpoklican v ljubezni do Očeta, kot najvišji užitek!
19. Glej, v ljubezenski strasti svojih staršev si bil spočet, vendar boš v tej najvišji ljubezenski ekstazi dvignjen kot duh iz težkega mesa in potem živel najpopolnejše, večno, mogočno, močno, učinkovito življenje, čigar sladkost se ne more v ničemer primerjati z zemeljskim!
20. Karkoli si začel na Zemlji, to boš šele v duhu na duhovno večni Zemlji dokončal. Zato ne bodi len na Zemlji, kajti niti eno samo zrnce peska, ki se ga ne boš dotaknil, bo izgubljeno!
21. To ti pravim jaz, Adam, tvoj praoče, razumi to! Amen.«

587. POGlavJE

Nadaljnji stik s prešlimi.

Spreobrnitev in govor kesanja.

Božji ljubeči govor o očetovi bolečini pri kaznovanju otrok.

Lameh kot Henohov namestnik.

19. 09. 1843

1. Tako se je Lameh pogovarjal tudi s Setom, z Evo in še mnogimi drugimi na višinah, iz štirih pokrajin, ki so prešli onstran in tudi z nekdanjimi prebivalci nižin, in iz tega spredidel očitno in otipljivo, da je življenje duha potem, ko je telo odpadlo, najpopolnejša realnost (resničnost).
2. Ker pa se je tako iz najglobljega temelja svojega življenja prepričal in vse do korena dojel, je tedaj začel premišljevat,

kakšno veliko krivico je s svojim govorjenjem povzročil Gospodu od večnosti, - in kako neprimerne so bile vse njegove misli in sklepanja!

3. In padel je pred Gospoda, začel jokati in rekel iz svoje skesane duše: »O Bog, Gospod in Oče, zdaj sem uzrl vso polnost moje hudobije!

4. Bil sem slep in v svoji veliki slepoti sem verjel, da se lahko s teboj prepiram! V svoji najgroznejši blaznosti sem hotel omejiti Tvoje delovanje, ki je v sebi najvišja ljubezen! Zemljo sem hotel spremeniti v puščavo in izumreti človeški rod!

5. In to vse zato, ker je v meni vzknila mračna prikrita jeza, zaradi odvetja tistih, ki sem jih bolj ljubil iz stare navade, kakor iz prave, resnične ljubezni! Kajti, če bi jih resnično ljubil, tedaj v mojih prsah proti Tebi ne bi nastala jeza, zaradi tega, ker Si zanje pripravil tako neskončno velik blagoslov, v Svoji očetovski ljubezni!

6. O Bog, Gospod in Oče, sedaj prepoznavam svojo veliko krivdo pred Teboj! Zato je prav in primerno, da me zdaj kaznuješ tako, da bom najbolj občutil! Ja, kaznuj, o Gospod, najbolj učinkovito moje neumno meso, po Tvoji najsvetejši volji, ampak le, da moj duh ne bi popolnoma propadel!«

7. In Gospod je rekel Lamehu: »Vstani, sin moj, ali misliš, da Jaz, Tvoj Sveti, najbolj ljubeči Oče, uživam in z veseljem kaznujem Svoje otroke?

8. Glej, vsak udarec, ki bi ti ga hotel dati, bi bil veliko bolj boleč za Moje srce, kakor za tvojo kožo!

9. Ti imaš sedaj tudi sina, katerega imaš rad bolj kot svoje lastno življenje, toda če bo kdaj postal neposlušen, ga poskušaj zato udariti in skusil boš, da je tvoje trpljenje v bolečini večje, kot pri tvojem sinu!

10. Ko ga boš prvič udaril, ali ne boš že v strahu, da boš svojemu sinu prizadejal preveliko bolečino, in če bo sin zajokal pod prvim šibkim udarcem, ali mu bo tvoje srce zmoglo dati še

drugi udarec?

11. Vendar bo sin majhno bolečino kmalu pozabil in tvoja očetovska ljubezen ga bo čimprej zopet popolnoma pomirila; toda kako dolgo in kako pogosto boš na skrivaj govoril v svojem srcu: 'Moj sin je sicer postal dober, ampak kaj bi dal zato, da ga ne bi bilo treba udariti!'

12. Glej, tako bi ti naredil, kot pravi človek! Ampak Jaz Sem več kot človek; Jaz Sem Bog in tvoj dejanski Oče! Zato te sedaj tudi ne bom tepel, ampak blagoslovil!

13. Toda povem ti to: zapomni si, da je zemlja Moja! Obdeluj jo za časno korist Mojih naslednjih otrok in jih odslej spočenjaj in množi! Kajti glej, tam jih je še vedno veliko, ki so ujeti v materiji in čakajo na odrešitev!

14. Ampak nadalje si ti Henohov namestnik in naredi, da bo zopet dobro, kar je bilo slabega storjeno! Amen.«

588. POGlavJE

Lamehova zaobljuba, da bo obdržal stari božanski Red.

Božje opozorilo pred kačo v ženskem mesu.

Bog in blagoslovljeni izginejo. Zbrane starešine.

20. 09. 1843

1. Po teh Gospodovih besedah, se je Lameh zaobljubil, da bo s pomočjo Gospoda, kolikor je le mogoče, zopet vzpostavil stari red stvari in poskrbel za to, da bo ta red ohranjen pri vseh potomcih.

2. Toda Gospod je rekel Lamehu: »Naredi kar moreš, vendar se ne odločaj prenašlo! Kajti glej, v ljudstvu je veliko samovolje!

3. Ampak bodi previden, da ti jo ne bo kača zagodla; kajti v nižinah je že začela kultivirati meso hčera in jih celo naredila voljne in nežne!

4. Zato opozarjaj Moje otroke pred prepogostimi obiski nižin, tako da se bodo izognili pastem, ki so tam zanje položene!
5. Opazuj pa tole v vsem času Zemlje:
6. Če boš opazil, da meso žensk postaja zmeraj bolj tolsto, belo, nežno in bujno; da ženske prihajajo sem razoglave z odkritim obrazom, z golimi prsmi in golimi rokami; da matere svoje hčerke lepotičijo in krasijo, in jih podnevi in ponoči vodijo ven, da bi s takim zunanjim slepilom, ki je najzlobnejša satanska umetnost, ujele nekega moškega, ki bi hčerki podlegel, ali jo oženil, ali jo najel vsaj za najsrमतnejše nečistovanje proti plačilu na dan ali uro – bodi pozoren Lameh, kaj ti sedaj govorim - ; ko se bo ženska dvignila nad moškega in ga bo hotela nadvladati in ga tudi resnično prevladala, bodisi z njeno satansko pridobljeno mikavnostjo ali z zakladi in dediščinami sveta, ali z nekim imenitnim stanom in odličnim poreklom, ko bo ženski spol, ki bi moral biti podrejen, gledal na ubogega moškega zviška z posmehljivimi in prezirljivimi očmi in srcem ter vzdihoval. 'Fuj, kakšen smrad okoli tega prostaškega možaka! Kako grozno grd je vendar ta človek, kako gnusen je na pogled! Glej to navadno sodrgo, to beračijo!', potem, Lameh - poslušaj! - , potem bo kača postala gospodar sveta, sramotno dominantna v svojem spolu!
7. In potem – poslušaj me dobro, Lameh! - , potem bom Jaz svet zapustil in ga izročil v oblast tisti, ki jo častijo ter preklel vsa bitja! In zamašil bom Svoja ušesa, da ne bom mogel slišati glasnih žalostnih krikov nesrečnikov na Zemlji, da bi se jih usmilil ob njihovi stiski in njihovi bridkosti, - ampak ob točno določenem času bom poslal Mojo sodbo na vse meso na Zemlji in izlil Moj srd čez vso Zemljo in nad vsa bitja!
8. Resnično, povem ti, svet je že storil velik korak do uničenja! Zato pojdi in povsod oznani, kar Sem ti pravkar povedal in pozovi vse ljudi naj se poboljšajo, - sicer bo že tvoj sin, kot tudi ti, doživel dobršen del tega, kako bo izgledala Zemlja, če se

bom v celoti odvrnil od nje!

9. Te besede dobro upoštevaj in bodi Moj pravi služabnik! Amen.«

10. Tedaj je ognjeni oblak izginil in z njim vsi duhovi, ki so prešli onstran.

11. In Lameh je odšel domov, poln resnih misli in zabeležil vse, kar mu je Gospod govoril.

12. In že naslednji dan, je poklical vse starešine in jim razodel, kaj je Gospod njemu govoril in kaj vse je pri tem videl.

589. POGlavJE

Skupni učinek Lamehovega sporočila ljudem.

Prefinjen materializem pri otrocih višin.

Lamehova jeza glede tega in Božje tolažilne besede.

21. 09. 1843

1. In skupaj sklicani so spoznali in sprevideli med Lamehovo pripovedjo, da je vse popolna resnica, kar jim je bilo naznanjeno, nato pa so dobre volje in s trdno živo vero tudi takoj odšli k ljudstvom v štirih pokrajinah in jim z živo prepričanostjo oznanili vse, kar so slišali od Lameha.

2. Mnogi ljudje so se spreobrnili, vendar jih je večji del ostalo v nejeveri in govorilo: »Če bi bilo kaj na stvari, ne razumemo zakaj ni tega Gospod tudi nam prav tako dobro razkril, ker smo mi prav tako človeški kot Lameh in prav tako izhajamo iz Adama?!

3. Verjamemo, da je Bog vladoželjen in do nas neizprosen za Svoj užitek, in to je dovolj; zakaj zraven tega potrebujemo še grožnje?

4. Za to, da bomo na koncu vsi morali umreti, bo zagotovo vera dovolj?! Toda, da bi se še posebej bali Boga, ki na koncu ne

naredi nič več in nič manj, kot da nas preprosto ubije, bi bilo neumno z gledišča vsakega jasno mislečega človeka.

5. Jej in pij in preženi dolgčas na prijeten način, to je naš moto; kajti za to, kaj mora na najbolj mističen in negotov način priti šele po smrti, ne damo niti gnilega jabolka.

6. Če je kaj na stvari, naj nam razkrijeta Jehova in prav tako Lameh, kajti tudi mi smo človeška bitja; če pa to ne stori, Mu pomenimo tako malo, kot nič!

7. Toda vi, ki ste bili k nam poslani od Lameha, a ne od Boga, lahko verjamete kar hočete; to nas prav malo skrbi, in vaše morebitno prepričanje je za nas en prazen nič!

8. Konec bo vam, tako kot tudi nam, razrešil uganko pojavov v življenjskem ciklusu na tej Zemlji, razumite: če bomo zgnili in za večno izginili, bo tako, kot da tu nikoli nismo obstajali!

9. Toda, kar se tiče vašega opozorila pred nižinami, se moramo nad tem le smejati! Če so tam zares lepe ženske in jih lahko zlahka dobimo, potem bi morali prav na glavo pasti, če jih ne bi pripeljali k nam; ker je to še najboljše, kar ima smrtni človek na tem neumnem svetu!

10. Če to Jehovi ni prav, potem mora to narediti drugače; dokler pa nas pusti tako živeti, tedaj bi morali biti prav lepi bedaki, če bi si tako malo življenja zagrenili za nič in zopet nič!

11. Zato le odidite od nas, vi zvesti Lamehovi glasniki in nas pustite neobremenjene za prihodnost; kajti mi že tako ali tako vemo, kaj moramo storiti!«

12. Glej, to so bili plodovi nekdanjega Lamehovega vedenja!

13. Ko pa je Lameh po svojih glasnikih te izjave slišal, je postal zelo ogorčen in ni vedel kaj naj naredi.

14. Toda Gospod mu je rekel: »Lameh, ti veš, da Sem ti rekel: 'Ne odločaj se prenašlo!' Zato sedaj upoštevaj sledeče:

15. Kdor hoče priti, naj pride, ampak kdor noče priti, ga pustimo, naj gre kamor hoče; na koncu bo že prišel k nam, in tedaj želimo z njim spregovoriti par besed o njegovih

argumentih za večnost!

16. Tako je to! Toda, kar se tiče želje do žensk v nižinah, naj vsak, ki to želi, zaprosi za eno; toda z njo ne bo spet stopil na višine, za to bomo že poskrbeli!

17. Zato bodi miren in ostani z dobrimi v Moji večni ljubezni! Amen.«

590. POGlavJE

Božje besede o naravi zvestih in nezvestih. Nepoboljšljivost k zabavi nagnjenih odvisnikov.

22. 09. 1843

1. Lameh se je nato Gospodu zahvalil za to pojasnilo iz globočine svojega življenja in Ga vprašal, potem ko se Mu je za prejeta zahvalil, ali naj zveste zbere v ožjem krogu.

2. Toda Gospod je rekel: »Pusti tako, kakor je; kajti resnično zvesti nam bodo ostali zvesti tudi med najbolj nepoboljšljivimi, Mojih popolnoma pozabljenih rodov!

3. Ampak, če nekdo nima resnične zvestobe, potem mu bo tudi ožji krog malo koristil za večno življenje!

4. Ko bo med zvestimi, se bo pretvarjal, da je zvest; ko bo med nezvestimi, pa bo kmalu delal tako kakor delajo oni.

5. Če ti bo govoril, bo govoril le o tem, kar ve, da ti je všeč; ko pa bo prišel k nezvestim, tedaj bo poln nespodobnega govorjenja o svetu.

6. Glej, to so lahkomiselnih, površnih ljudi, ki med Bogom in smrtjo skačejo sem in tja, kakor kobilice, in nimajo nobene duhovno življenjske vlage, v kateri bi se kalila semena Moje žive Besede, kot potem, tudi nobene duhovne toplote, s katero želi Moje večno živo seme Moje Besede v njej dejavno dozorevati. Vsega tega oni nimajo, ker tega nočejo, ker jim je

lahkomiselnost zmeraj veliko bolj zabavna in razvedrilna, kot trden obstoj v Moji milosti.

7. Toda te vrste ljudi ni le najtežje izboljšati, ampak je njihovo izboljšanje skoraj popolnoma nemogoča stvar, in to zato, ker se takoj v vsaki stvari z vsem strinjajo, glede na dane okoliščine.

8. Če hočeš, da se obnašajo slabo, jih postavi med slabe; če hočeš, da bi bili veseli, jih postavi med vesele; če hočeš, da bi bili dobri, jih postavi med dobre; in če hočeš, da so pametni, jih postavi med modre.

9. Toda, če jih pustiš same, bodo kmalu od samega dolgčasa obupali in shirali!

10. Zakaj torej? – Zato, ker nimajo svojega življenja in so zato odvisni od zabave!

11. Za obljubljeni razvedrilo in zabavo jih boš lahko celo za določen čas uspel zadržati za kakršno koli živahno dejavnost; toda le za tri dni jih omeji v ožjem krogu, kjer ni razvedrila in zabave, bodo že prvi dan imeli sedem pednjev dolge obraze. Drugi dan bodo godrnjali in se pritoževali, tretji dan pa se bodo začeli resno razburjati, ali pa bodo od tebe pobegnili.

12. Kajti moto njihovega srca je: 'Mi želimo delati, vendar kadar se ravno mora; toda delo nam mora biti v veselje, in po delu primerno razvedrilo ne sme manjkati! Če to manjka, potem se vam zahvaljujemo za vse vaše delo! Razvedrilo mora biti!'

13. Če hočeš zgraditi hišo za predstave, ti lahko zagotovijo, da bodo vsak dan prišli k tebi, da bi uživali v predstavi, kakor mesarska muha na sveži nesnagi; sicer drugače ne moreš pričakovati, da bodo prišli k tebi, dokler se zanje drugod, kot vedno, najde kakšna zabava!

14. Poslušali bodo tudi Mojo besedo, - toda le tako dolgo, dokler jim bo ta v veselje; vendar, da bi Beseda za živahno delavno aktivnost v njih uspevala, o tem ne boš odkril niti sledu!

15. Ti ljudje delajo vse: dobro in zlo, dokler jim nudi zabavo, če pa te manjka, potem so mrtvi tako za eno kot za drugo.

16. Razlog za to je: ker nimajo svojega življenja, in to zato, ker so se ga že zelo zgodaj naučili zapravljeni, ker so bili od svojih neumnih staršev vseskozi le vzpodbujani za prekomerno zabavo in le malo za delavno aktivnost, pri čemer se nikoli niso naučili ceniti delavnost, ampak v sebi sprejeli le razvedrilo s popolno opustitvijo vse samostojnosti in svobode, in tako vsega njihovega lastnega življenja!

17. Zato zveste pustimo kjer so, oni nas ne bodo zapustili, in prav tako nezveste; kajti ti bodo vedno proti nam!

18. Toda, kar se tiče lahkomišelnih mesarskih muh, jim pustimo, da so povsem neovirano na kupu nesnage; toda če se približajo naši hrani, potem je še dovolj časa, da se jih prežene! Zima življenja jih bo že tako ali tako dovolj zgodaj ubila!

19. Ne želimo pa jim tudi soditi; kajti oni so le navidezne silhuete, kratkotrajne prividne enodnevnice, od danes do jutri, - potem pa je za večno z njimi konec! Zato jim je tudi dopuščeno kratko uživanje; ker po tem ne bo za njih ničesar več.

20. To je Moja volja! Ampak vi zvesti, ostanite v Moji ljubezni, kajti v njej vašega bitja ne bo nikoli konec! Amen, amen, amen.

591. POGlavJE

Pogovor Lameha in Metuzalema.

Kdor nekaj na svetu ljubi bolj kakor Boga, ta Njega ni vreden.

23. 09. 1843

1. To Gospodovo razodetje je premestilo Lameha v zelo globoke misli, in odšel je k še živečemu očetu Metuzalemu ter mu dal vedeti kaj je slišal od Gospoda.

2. Ko pa je Metuzalem to slišal, ga je zaskrbelo za njegovo večno življenje; kajti rekel si je v svojem srcu: 'Če je tako, bom sklenil zavezo z mojimi očmi in ne bom pogledal v svetu ničesar več, kar bi me lahko le najmanj zabavalo, in tako tudi odtegnil svoje uho od vseh glasov tega sveta! Toda v največje veselje na svetu so mi še vedno moji otroci in moja zvesta žena!' – Tedaj je odprl svoja usta in rekel Lamehu:
3. »Sin moj, tvoje besede sem v svojem srcu natanko pretehtal in ugotovil, da so pravične, zato sem tudi sklenil zavezo z mojimi očmi in ušesi, da ne bom ničesar več na svetu gledal, ne poslušal, kar mi je le v najmanjšo posvetno zabavo!
4. Vendar, kaj naj storim glede mojih otrok in moje zveste žene, ki so moje največje veselje na tem svetu? Ali naj vas blagoslovim in vas nato iz ljubezni do Boga vse za vekomaj zapustim, ali naj ostanem z vami?«
5. Lameh je kratek čas razmišljal in nato Metuzalemu rekel po Gospodovem navdihnjenju:
6. »Poslušaj, oče, tako govori Gospod, naš Bog in večno Sveti Oče:«
7. 'Kdor karkoli na svetu ljubi bolj kot Mene, ta Mene ni vreden!
8. Starši, žena in otroci pa so tudi na svetu; zato jih ne smeš bolj ljubiti kakor Mene, če Me hočeš biti vreden!
9. Toda vse, kar mi žrtvuješ, ti bom Jaz nekoč tisočkrat povrnil v kraljestvu večnega življenja!
10. Vsak naj ostane kar je in kjer je in Mi žrtvuje vse kar ima v svojem srcu, potem ga bom pogledal in se z njim za večno zvezal!
11. Ampak kar bo potem v tej združitvi užil in karkoli bo storil, vse to mu bo služilo za večno življenje!
12. Kajti potem je Moj duh v njem in ustvarja vse v človeku: življenje bo postalo resnično življenje, ljubezen bo postala prava ljubezen, mrtvi bodo prebujeni za večno življenje in v

njem bo ves užitek primeren pred Menoj, ker Sem ga v njem ustvaril za razrast večnega življenja in Moje neskončne ljubezni, milosti in usmiljenja.

13. Z Menoj gre lahko človek skozi vsa vrata in v vsem uživa, ker Moj duh vse preuredi za življenje v njem; brez Mene pa nihče ne sme tudi le ene travne bilke utrgati, - kajti tudi travna bilka mu lahko prinese smrt, kot telesno tako tudi duhovno, če se te dotakne s svojim duhom na tak način, da svoje ljubezni ne dene v njo!

14. Glej, oče Metuzalem, take so Gospodove besede; če pa zdaj to živo vemo, potem je na Zemlji lahko živeti!

15. Ostanimo kar smo in kjer smo, ljubimo Boga nad vsem in si odvezemimo ter Mu žrtvujmo vse, kar se je le najmanj dotaknilo našega srca, zatem pa bomo prejeli Gospodov živi duh, v katerem nato smemo uživati v vsem, kot nam je Gospod razodel!«

16. Te besede so Metuzalema spet pomirile; vendar pa je od takrat naprej kljub temu ostal zelo redkobeseden in bil v svojem srcu nenehno zavzet z Gospodom ter se pogovarjal z Njegovim Svetim Duhom v njem.

592. POGLAVJE

Moralni in duhovni propad med otroki višin.

Lamehov zadnji kraljevi ukaz in smrt.

Tubalkajn kot Lamehov naslednik.

25. 09. 1843

1. Tako je večina dobrih živela po svojih nazorih, ločeno in tudi bolj odmaknjeno od sveta, in niso bili pozorni na to, kaj delajo ljudje, izmed katerih jih je vedno več odhajalo v svet, - kar pa bi bilo vseeno zaman.

2. Kajti posvetneži so zašli v veliko samovoljo in z njimi ni bilo priporočljivo govoriti o duhovnosti, ker so prvič, vse vedeli bolje kot Meni zvesti, in drugič, v primeru močnejšega nasprotovanja s strani zvestih, so se prav kmalu zatekli k nasilni grobosti in surovosti.
3. Takšni očitni nasprotniki (napadalci) zato sploh niso več poslušali glasu starešin in tudi sploh niso pogledali na ne tako redke čudeže, katere so zvesti delali pred njimi, da bi jih zopet pripeljali nazaj na pravo pot.
4. Toda kaj se je kmalu zgodilo? – Nič drugega kot to, da so se popolnoma pogreznili v vse vrste poltenosti!
5. Najmočnejši mladeniči in moški, so začeli vedno bolj obiskovati nižine, in ker so bili tam kot Božji otroci vedno sprejeti z največjim spoštovanjem in obkroženi z množico najlepših deklet in žensk, so le redkokdaj imeli željo po ponovni vrnitvi na višine.
6. Tam so si vzeli ženske in se naselili, zgradili nova velika mesta, jih utrdili z močnim obzidjem in kmalu tudi začeli igrati že kar gospodarje te zares zelo velike dežele, - še prav posebej pa šele njihovi sinovi, katere so zaplodili s hčerami sveta v nižinah, kajti ti so bili močni in polni svetovljanskega duha ali umevnega govorjenja, ker so bili blagoslovljeni od kače, ki jih je opremila z vsemi močmi sveta, silo in oblastjo.
7. In Lameh v nižinah, ki je bil še živ, je moral z velikim obžalovanjem gledati, kaj so prišleki z višin storili.
8. Toda pred svojim koncem, ko je imel šeststo trideset let, kar je bilo v nižinah nekaj brez primere, je poklical svoje otroke in jim rekel:
9. »Otroci! Gospod me je poklical, da moram zapustiti ta svet, ki je postal zloben; tako se bo kmalu tudi zgodilo, da bom odložil to že zelo utrujeno telo.
10. Toda, ne delajte tako kot to počnejo otroci višin ob odpoklicu njihovih očetov, drugače se bo za vas izšlo veliko

slabše kot sedaj za te, ki jih vidite kako dnevno bežijo z gore in tukaj gradijo nova mesta, jemljejo naše ženske in z njimi plodijo najmočnejše otroke sveta in začenjajo vedno bolj podjarmljati naša ljudstva!

11. Zato vam svetujem, da se trdno držite Gospoda, kajti le Njegova moč je do sedaj še zadrževala te naše mogočne nasprotnike izven naših mest in okrožij.

12. Če boste Gospoda zapustili, boste kmalu postali nemočni sužnji teh svetovnih mogočnežev!

13. Trdno se držite teh besed! – Gospodov Duh je z vami, kot je bil in bo sedaj večno z menoj! Amen.«

14. Kmalu zatem je Lameh umrl. Njegovi otroci so ga v zlati krsti najbolj častno položili v veličastno grobnico.

15. V vseh enajstih mestih so leta dolgo jokali za tem voditeljem; toda Tubalkajn je nato prevzel vodstvo države in šel po stopinjah svojega očeta, vendar z bolj nezaupljivim duhom!

593. POGlavJE

Začetki vojske.

Izumrtje Lamehovega rodu s Tubalkajnovno smrtjo.

Uranjel, sin Muthaela in Puriste, kot kralj Hanoha.

26. 09. 1843

1. Dokler so ob Tubalkajnu živeli še Hored in stražar templja Terhad, kot Mura in Cural, se je država Hanoh s svojimi desetimi kneževinami dokaj dobro ohranila, čeprav so gorska ljudstva postajala vedno močnejša in se naseljevala zunaj desetih mest. Zato so proti tem naseljencem, da bi jih zaustavili, vzpostavili neke vrste vojsko.

2. Toda, ko je tudi Tubalkajn umrl in ni zapustil nobenega moškega dediča, ampak samo dve šibki hčerki (sicer je nekoč z Naeme zaplodil otroke moškega spola, ki pa so bili popolni bebci, in kot je znano, potemtakem popolnoma nesposobni za vodenje ljudi) in tako ni nihče vedel, kdo naj sedaj prevzame vodstvo ljudi.
3. Toda, ker so tudi Hored, Terhad, Mura in Cural, že pred Tubalkajnom umrli, je bilo tako videti, da bo izbira primernega voditelja in vodnika še težja, ker razen že zelo stare Naeme in dveh Tubalkajnovih hčera, iz Lamehove družine ni bilo nikogar.
4. Tudi dva Tubalkajnova brata sta bila iskana zaman; kajti tudi onadva sta umrla nekje na potovanju po svetu, zato o njima, kot o njihovih potomcih, niso več poizvedovali.
5. Zato prebivalci mesta Hanoh niso vedeli kaj naj drugega naredijo, kot da pošljejo na višine odposlance, ki pri Lamehu z višin poizvejo in se posvetujejo, kaj je sedaj treba storiti.
6. In Lameh je vprašal odposlance, če Naeme s Horedom nima potomcev.
7. In odposlanci so rekli: »Niti moških niti ženskih!«
8. Tedaj je Lameh poslal enega sla k Muthaelu proti Jutru in ga pozval, da naj pride k njemu.
9. Ko je Muthael prišel, mu je Lameh rekel: »Brat, ti imaš s Puristo že trideset let starega sina! On je moder in poln Božje moči in duha. Kako bi bilo, če bi jaz naj položil svoje roke in ga pomazilil za vodjo ljudstev v nižinah? Kajti tam zagotovo živi sedaj že okoli tri milijone otrok z višin in zato sploh ne bi moglo biti narobe, če tvoj sin, ki je od Boga bogato obdarovan, postane močan voditelj teh ljudstev!«
10. Toda Muthael je odgovoril Lamehu: »Brat, tudi ti imaš sina, ki je še bogatejši na modrosti in milosti pred Bogom! Zakaj ne želiš nanj položiti roke?«
11. Lameh pa je rekel: »Muthael, ti veš, da jaz delam le po

Božjem nasvetu, a nikoli po svojem lastnem! Če pa je to dokazano, kako me lahko vprašaš za to, kar vodi v nič in je dobro za nič?

12. Ali stori kar sem ti rekel, ali pa ne stori; ampak ne postavlja mi nobenega vprašanja zoper Božji nasvet v meni!»

13. Tedaj je Muthael sprevidel, da je grešil in prosil je Lameha za odpuščanje. Takoj je prišel njegov sin, ki ga je blagoslovil za voditelja ljudstev v nižinah.

14. Ko je bil sin blagoslovljen in maziljen, je Lameh rekel pooblaščenim odposlancem: »Glejte, tega mladeniča z višin vam je Gospod določil za vodnika, učitelja in vodjo! On vam bo, od Gospoda voden, sledil v mesto Hanoh in vam tam vselej razkrival in odrejal Gospodovo voljo!«

15. Tedaj so odposlanci padli pred novega kralja in mu dali prve časti, nato pa vstali in hvalili Boga ter odšli z novim kraljem v mesto Hanoh, kjer ga je nešteta množica ljudi sprejela z velikim veseljem in ga pospremila v velik in veličasten rezidenčni dvor.

594. POGlavJE

**Prebivalci Hanoha obožujejo dve
lepi hčerki umrlega Tubalkajna.**

Uranielova neodločnost. Zavrnitev Boga.

Uranielova poroka z dvema Tubalkajnovima hčerkama.

27. 09. 1843

1. Za tem novim kraljem, ki mu je bilo ime Uraniel, je bilo desetletno uspešno vodenje, kajti bil je zasežen z Božjim duhom in od Gospoda dnevno prejemal svoje odloke.

2. Toda med tem časom sta dve prej šibki Tubalkajnovi hčerki

postali močni in godni za možitev in imeli takšno zunanjo telesno lepoto, da so vsi poklekali pred njima in ju prav predrzno oboževali.

3. Toda hčerki sta bili dobro vzgojeni in sta vsakega pri takem početju zavrnila. Vendar to ni prav dosti pomagalo, kajti bolj kot sta obe zavračali vse priložnosti, ko ju je moški svet božansko častil, bolj so vpili o dveh boginjah.

4. Toda, kako velika je bila lepota obeh hčera, ki sta živeli na Uranielovem dvoru, je lahko spoznano iz naslednje razglasitve oboževalnega slavonspeva.

5. Ta slavospev je vsak dan pred sončnim vzhodom pred dvorom pelo tisoč moških in se je glasil takole:

6. 'O sonce, okopaj in operi prej svoje umazane žarke, v morju, v vseh jezerih, rekah, potokih in studencih, da ne boš nečisto vzšlo in onesnažilo božanski obličji tistih, katerih imeni sta preveč čisti, preveč nebeški, da bi si jih drznili izgovoriti.

7. In vi lenobni služabniki vzhoda, dobro očistite jutro z zlatim vetrom, tako da oči hčera iz nebeških nebes ne bodo motne!

8. A ti, prihajajoči dan, se zavedaj, da ne smeš postati nebeškima hčerama nadležen s preveliko pripeko, niti s preostrim mrazom!

9. Kajti obličji nebeških hčera žarita bolj kakor tisoč sonc; njune oči ponižujejo vse zvezde in zvezde nebes sedaj trepečejo pred bleščečimi hčerami nebes.

10. Kateri smrtnik je kdaj videl trepetajoče zvezde na nebu?!

11. Njuni lici sta prvotno žarenje jutranje zarje; njuna usta so harmonija vsega stvarstva; njuni bradi pa povzročata občutek ugodja vsem živim bitjem!

12. Njuni lasje pozlatijo robove oblakov; njun vrat je duša cvetlic; njuna nadržja poživljajo zemljo in jo vnemajo, ki v čast nebeških hčera poganja celo ognjene gore navzgor do nebes!

13. Njune roke so mehke in nežne kot nežen vetrc, ki prav

boječe pobegne pred večerno zarjo; njuni telesi sta enaki polnosti nebes; in njune noge so kakor jutranji žarki, ki skozi najnežnejšo rdečo jutranjo zarjo najprej obidejo zemljina cvetoča polja!

14. Huhora, huhora, huhora. Vsa čast in vsa svetloba in ves sijaj in vsa krasota in vse veličastvo hčerama nebes!

15. Tako je zvenel jutranji pozdrav. Ampak gorje oblačnemu dnevu! Potem je bil od začetka do konca popljuvan, ozmerjan in preklinjan, včasih pa tudi dobro kaznovan, kadar je kdo s palico močno zamahnil po zraku!

16. Na podoben način so tudi očistili noč pred njenim začetkom, skupaj z luno in zvezdami!

17. Obe hčerki sta se morali najmanj enkrat na dan na oknu pokazati kričačem, ali zjutraj ali zvečer, sicer bi začeli vpiti in vpitja tako dolgo ne bi bilo konec, dokler se ne bi obe prikazali.

18. Toda, ker je ta neumnost trajala eno leto in se nikoli ne bi končala, se je Uraniel obrnil na Gospoda in Ga vprašal, kaj naj stori, da bi naredil konec tem neumnostim.

19. Gospod pa mu je rekel: »Zakaj se obračaš Name tako pozno, in kako si lahko svojemu lastnemu srcu dovolil, da ga je zajelo meso obeh hčera?!

20. Glej, tu ni možen noben nasvet, ne da bi omejil tvojo svobodo!

21. Če obe vzamem s sveta, te bodo ljudje napadli in zadavili; če ju zapustim, bo še slabše, kot je sedaj; če ti ju dam za ženi, bodo začeli kmalu tebe in ženi po božje častiti; če pobegneš na višine, bodo ljudje obe iz medsebojne ljubosumnosti ločili in se med seboj podavili.

22. Sedaj sam presodi, kaj naj tu storim! Zato se posvetuj s svojim srcem in stori kar ti je všeč! Ampak Mene za zdaj v to ne vmešavaj; kajti Jaz Sem Svet!

23. Ta odgovor Uranielu ni bil všeč in je nameraval na skrivaj z obema pobegniti.

24. Toda en dan prej, ko je hotel pobegniti, je prišlo sto najbolj uglednih ljudi in mu svetovalo, da hčerki vzame za legitimni ženi.

25. Ta predlog mu je ugajal in vse je bilo pripravljeno za dan poroke.

26. In, ko je prišel ta dan, se je Uraniel poročil, ne da bi svojega očeta na višinah o tem obvestil, tako da bi ga blagoslovil.

595. POGlavJE

Začetki bigamije v Hanohu.

Ustanovitev ženskega lepotnega zavoda.

Trgovanje z ljudmi in razlike v statusu.

Zakonsko opozorilo.

28. 09. 1843

1. Ta poroka je sicer nekoliko umirila moški svet v njihovem pretiranem oboževanju, ko so uvideli, da tu sedaj ni več kaj za gledati; toda zato so se vrgli v roke še dvema drugima večjima zloma, katera sta bila v tem, da je prvič, vsak le nekoliko mesu vdan moški vzela dve ženski, eno pod desno in eno pod levo roko. In kralj tega ni mogel preprečiti, ker so moški kralju pojasnili, da so to celo morali storiti zgolj zato, da bi ga častili, proti čemur kralj, ki je postal že zelo šibek v duhu, sploh ni mogel več ugovarjati.

2. To je bilo torej prvo veliko zlo, ki v duhovni sferi sploh ni izmerljivo.

3. Toda drugo zlo, ki je še večje od prvega, je bilo v tem, da so tedaj vsi meseni moški iz čistega izkazovanja časti kralju, želeli hkrati imeti tudi izredno lepe ženske, ja – kot po navadi rečete: 'Zaradi časti se mora imeti!'

4. Toda tedaj je bilo na srečo praviloma še vedno več nelepih, kot prav lepih žensk, kar je bil primer tudi v Hanohu, tako da so razmišljali, s katerimi sredstvi bi ženske umetno polepšali.
5. Kdor išče, ta kmalu nekaj najde! Tako je bilo tudi tukaj. Zgradili so zavod za lepotičenje žensk, ki je obsegal veliko poslopje, v katerega je bilo sprejetih več tisoč deklet iz vsega mesta, kakor tudi iz dežele in iz desetih mest, če so le imele ravne ude in bile stare od dvanajst do dvajset let.
6. V tem zavodu, ki se je imenoval 'Kraljeva čast', so bila dekleta hranjena z najizbornejšo hrano, se umivale z najboljšimi vrstami olj, in bila tudi vzgajana tako, da je bilo malo več govora o Bogu, kakor dandanes, ko je verouk v dekliški šoli, pa tudi na vseh drugih šolah, na zadnjem mestu.
7. Rečeno bo: 'V takem zavodu se še ne vidi velikega zla!' – Le potrpite, ta bo že prišel!
8. Kdor je sedaj iz tega zavoda želel vzeti dve ženski, je moral predstojniku in voditelju tega zavoda plačati precejšnjo dajatev za izobraževanje. Potem je moral tja pripeljati dve novi mladi lepi deklici in se zavezati, da bo zanju plačeval za obsežno vzgojo in prispevek za olepšavo. In tretjič, na koncu se je moral obvezati, da ženskama, ki ju je dobil, ne bo nikoli odmerjal kakega dela, ker bi to zlahka lahko škodovalo njuni pridobljeni lepoti.
9. S tem je bil vsak primoran vzeti svoji ženi iz tega zavoda, tako je bilo – s podpisom kralja – določeno, da nihče ne more priti na dvor, če ne more legitimno izkazati, da sta njegovi ženi iz zavoda 'Kraljeve časti'.
10. Vendar je bil s tem tudi postavljen temelj, iz katerega je prav kmalu nastala trgovina z ljudmi in velike razlike v statusu, vsled tega pa se je nato pojavila kal medsebojnega sovraštva in prezira, in kot se bo v prihodnje pokazalo, prav kmalu zrasla v popolnoma zrel plod.
11. In za vse to je bil razlog v bigamiji, ker je ta plod mesene

ljubezni, katere duhovno zle posledice – kot je bilo že na začetku omenjeno, so nepredvidljive, ker se s tem ravno v mesu daje sovražniku življenja priložnost svobodnega delovanja.

12. Zato naj se vsak, kolikor je mogoče, vzdrži ženskega mesa, če hoče živeti; ženska pa tudi nikogar ne draži, če ne želi biti prekleta, ampak blagoslovljena!

596. POGlavJE

Več o zavodu za lepoticenje žensk. Začetek trgovanja z ženskami.

29. 09. 1843

1. Torej, če bi se kdo vprašal, ali so bile v tem ženskem lepotilnem zavodu zares lepe ženske na nek način novo ustvarjene, je treba omeniti, prvič, da je sovražnik življenja moških na Zemlji pač ukrenil vse, kar je mogoče za ugodno realizacijo takšnih ustanov, kjer lahko usmeri vodo na svoj mlin; in drugič, skoraj vsakega pa izkušnja uči, koliko lahko za žensko naredi primerno oblačilo. Kakšna ne tako redka iluzija nastane in kako pogosto je zunanji občutek prevaran z izbranim naglavnim okrasjem, s svileno obleko po zadnji modi in z več podobnimi hudičevimi sredstvi.

2. Toda, če je že sedanji oslabljeni človeški rod lahko s takimi sredstvi zvleči v Satanovo mrežo, je zlahka predstavljivo, da je bilo ljudstva v tistem času, ki so bila še bolj živahna in polna domišljije, tudi še toliko lažje s takšnimi sredstvi obnoriti.

3. In, ker človekove izumiteljske moči nikoli ne počivajo, tako tudi tukaj niso. Iz leta v leto so izumljali nove stvari za

polepšanje žensk, tako da dekline ni rabilo drugega, kakor imeti le ravne ude, kar je bilo v tistem času skoraj zagotovo brez izjeme, in je že lahko bila lepa.

4. Kajti umetniki za olepšavo so rekli: 'Vsako zdravo žensko bitje je mogoče reediti, tako da postane debelo in bolj zaobljeno, in obleka, ki se popolnoma prilega obliki osebe, jo vedno naredi zanimivo. K temu je dodana še primerna omika in vsak moški je ujet, ko se zbliža s tako ustvarjeno lepoticco!'

5. In tako je v resnici tudi bilo. Ker pa kmalu ženska ni imela več nobene vrednosti, če ni bila iz 'Kraljeve časti', se je zgodilo prvič, da je bila vsaka druga ženska osramočena in globoko razžaljena.

6. Vendar pa je bilo s to razžalitvijo malo ali sploh nič pridobljenega, ker so zunanje ženske, ki niso bile iz 'Kraljeve časti' spraševale umetnike za olepšavo, ali se ne bi dalo za dobro nagrado iz njih kaj več narediti.

7. Ker pa umetniki niso zavračali dobička, so v svoj inštitut vzeli tudi starejše ženske in jih redili in lišpali, da je to bila sramota.

8. Toda vse to stvari ni niti najmanj škodovalo. Samo, da je bilo pridobljenega malo več mesa, potem je bilo že spet vse v redu, ker so naši umetniki kot za šalo odstranili obrazne gube.

9. Sčasoma je bilo treba 'Kraljevo čast' še desetkrat povečati; iz tega pa se jasno vidi, kakšen ugled je imel ta inštitut.

10. V približno tridesetih letih so tudi oddaljena ljudstva, ki so postala močna, izvedela, da v Hanohu naredijo najlepše ženske, in poslala oglednike v poizvedovanje.

11. Ti so prišli h kralju in si želeli ogledati ta zavod. Tja so jih peljali, in ko so zagledali lepe ženske, so dobesedno ponoreli in si ženske poželeti.

12. Vendar jim je bilo rečeno, da so vse ženske, ki so že godne, kupljive po določeni ceni.

13. Potem so ogledniki pohiteli v svoje dežele in povedali kaj

so videli. In takoj se je tisoče moških obtežilo z zakladi vseh vrst in odšlo v Hanoh ter kupilo dva tisoč žensk.

14. To je bil začetek trgovine z ljudmi. Kaj pa se je naprej dogajalo, sledi v nadaljevanju.

597. POGlavJE

Prečiščene višine.

**Lamehov govor 10.000 ženskam, odhajajočih v nižine.
Lamehova in Muthaelova žalost ter Noahove tolažilne besede.**

02. 10. 1843

1. Vendar pa so bile višine v tem času precej prečiščene, kajti vse kar je tedaj bilo le rahlo izkrivljenih čutil, je odšlo postopoma v globine.
2. Še posebno moški spol, je dobival zmeraj večje apetite po lepih ženskah v nižinah; in kdor je le enkrat okusil ženske sladkosti v nižinah, se ni več vrnil k svojim bratom in sestram, ampak ostal in obsedel v prav udobnem naročju žensk v nižinah.
3. Zaradi tega so bile tudi – kot omenjeno – višine v tem času precej prečiščene, zato pa niso prejeli nobenih novic o vsem, kar je v tem kratkem časovnem obdobju, približno petdesetih let, v nižinah nastalo.
4. Lameh in Muthael sta se pogosto pogovarjala med seboj, kaj bi se lahko v globinah dogajalo; vendar o tem nista mogla nič jasnega izreči.
5. Kajti Gospod ni želel govoriti o razmerah v nižinah; poslanci, katere je Muthael poslal poizvedovati v nižine, pa se niso nikoli vrnil, ker so bili v nižinah do takrat vedno gostoljubno sprejeti in se preveč zabavali, tako da nikogar ni mikalo, da bi se vrnil na težke in ledene višine.

6. In tako nista izvedela ničesar niti Lameh niti Noah, ki je bil tedaj tudi že človek osemdesetih let, in prav tako Muthael ne.

7. Vendar je Lameh poklical več kot deset tisoč žensk, ki so živele na višinah brez moških in se nameravale na skrivaj odpraviti za svojimi možmi v nižine, in jim z mogočnim glasom rekel:

8. »Kaj hočete storiti? – Ali ste tudi ve dovolile Satanu, da vas je omrežil?

9. Toda Gospod je spregovoril in mi rekel: 'Lameh, ne ustavljaj teh, ki so Me pozabile; kajti v globinah bodo prejele nagrado za svojo zvestobo! Vsaka naj naredi po svoji želji, toda Jaz Sem Gospod in bom naredil kar Jaz mislim, da je prav!'

10. Ali slišite, o ženske, tako mi je Gospod za vas govoril, zato vas ne bom ustavljal! Tiste, ki želijo ostati tukaj iz ljubezni do Boga, lahko ostanejo; ampak tiste, ki želijo oditi navzdol, naj odidejo!

11. Če se bodo vrnile tako zlahka kot so odšle, to se bo posledično pokazalo popolnoma jasno in dovolj žalostno!«

12. Ko so ženske to slišale, so se začele veseliti in stekle od tam, vzele hrano ter se odpravile v globine.

13. Tedaj je Muthael rekel Lamehu: »Sedaj smo pa tam! – Govor, ki bi jih moral zadržati na višinah, je vse pognal v globine! Če se bo tako nadaljevalo, se bomo kmalu popolnoma sami znašli na višinah!«

14. Toda Lameh je bil zelo žalosten zaradi te pripombe;

15. in Noah je zato spregovoril Muthaelu v prid: »Če je tako, naj tako bo; vendar Gospod gleda samo na Svoje in ne na tuje! V začetku ni ustvaril več kakor en par, sedaj pa je Zemlja napolnjena z ljudmi! Glej, ampak, ker je nas, ki ostajamo z Njim še vedno več kot le en par, sem prepričan, da bodo višine že spet napolnjene!«

16. S tem odgovorom sta bila Muthael in Lameh zadovoljna in niso več razmišljali o nižinah, ampak le o tem, kako bi lahko

zmeraj bolj ljubili Boga.

17. Gospod pa jih je potem večkrat obiskal.

598. POGLAVJE

Prihod 10.000 žensk v nižine in učinkovita politika kralja Uraniela s človeškim mesom.

03. 10. 1843

1. Ko je deset tisoč žensk prispelo v nižine, so se utaborile približno pičlo uro poljske poti izven mesta.
2. Bil je večer, ko so prispele pred Hanoh in postavile tabor.
3. Hanohiti, ki se ob večerih niso tako redko sprehajali, pa so opazili veliko število žensk, ki so se tam utaborile, zato so se naglo vrnili v mesto ter o tem poročali kralju.
4. In kralj je vprašal informatorje koliko žensk bi lahko bilo, glede na določeno ukrepanje.
5. Informatorji so rekli: »Veliki kralj, njihovo število je tako veliko, da ga ne moremo povedati, kajti tesno ena ob drugi pokrivajo več jutrov zemljišča, kar pomeni, da jih je zelo veliko!«
6. Toda kralj je spet vprašal: »Ali veste od kod so te ženske prišle? Ali so še mlade in večinoma lepe?
7. In vprašani so odgovorili kralju: »Veliki kralj, z gotovostjo ti ne moremo naznaniti niti eno niti drugo! Vendar, kolikor smo mimogrede razvideli, ti lahko povemo, da je ta množica žensk iz višin, in zdi se, da je več mladih, kakor starih! Če je med njimi veliko lepotic, tega ne moremo zanikati, zaradi že temnega somraka; vendar smo slišali veliko zelo prijetnih glasov, in iz tega bi lahko vsekakor sklepali, če sodimo po glasovih, da mora biti med njimi veliko lepih!«
8. S tem odgovorom je bil kralj povsem zadovoljen, in rekel:

»Plemeniti meščani Hanoha, poslušajte me! Ne bi moglo biti bolje, kakor je!

9. Še danes bomo zajeli celotno vojsko teh žensk, in jih nato poslali v veliki zavod za olupšavo! V enem letu bodo porejene, njihova koža bo gladka in mi jih lahko potem prodamo v zameno za velike zaklade tujcem, ki jih skoraj vsak teden na stotine prihaja kupovati naše čudovito blago!

10. Zdaj pa pojdite in povejte predstojnikom inštituta, da bodo tako hitro kot je le mogoče, sprejeli ustrezne ukrepe za ta čudoviti ulov!«

11. Informatorji so tedaj hitro odšli in storili, kar jim je njihov kralj svetoval, in v eni uri je bilo že pripravljenih okoli dvanajst tisoč mož, ki so pohiteli ven do ženskega tabora in ga osvojili brez enega udarca z mečem.

12. Kako so to lahko storili? – Ženske so mislile, da so njim naproti prišli njihovi pobegli možje, da bi jih spet sprejeli za žene ali samske za neveste.

13. Zato so se ženske tudi takoj začele veseliti in stekle moškimi v roke, in kjer sta dve ujeli enega moškega, je med dvema takoj nastal pretep.

14. Toda moški so lepo ravnali z ženskami in jih vse še isto noč pripeljali v prenočišče.

15. Naslednji dan si je kralj najprej ogledal ulov in bil s tem ulovom zelo zadovoljen, kajti večinoma so bile samo zelo krepke, močne gorske ženske, med temi malo starih, ampak celo več mladih.

16. Zato je on profesorjem zavoda naročil, da naj posvetijo vso pozornost in vso prizadevnost olupšavi teh žensk.

17. In profesorji so že v enem letu naredili čudeže, kar je bilo kralju še toliko bolj všeč, ko je videl da iz njegovih rojakinj nastajajo take krasotice – in dobiček, ki bo nastal v kratkem času.

599. POGlavJE

Vzgoja plodov višinskih žensk in Hanohitov: mehanikov, umetnikov in kemikov. Izum stekla in kovanega denarja. Gradnja trdnjavskega zidu okoli Hanoha, bleščečega velikanskega mesta.

05. 10. 1843

1. Ko pa so bile ženske po približno letu in pol popolnoma porejene, so bile Hanohitom tako vseč, zaradi njihove impozantne, izjemno velike postave, da jih sploh niso želeli ponujati na prodaj, ampak so jih obdržali zase, in namesto teh dali v zavod svoje žene s hčerami, skupaj s precejšnjim zneskom za oskrbo, ki je vseboval zlato in vse druge vrste plačil potrebnih za tako oskrbo.
2. Moški iz Hanoha pa so potem z ženskami z višin zaplodili otroke, in ti otroci, moškega in ženskega spola, so postali, prvič, izredno lepi, in drugič, ti otroci so bili polni izumiteljskega duha in to posebno na področju mehanike, umetnosti in kemije in še v tisoč drugih stvareh.
3. Steklo je bilo glavni izum teh otrok, seveda le v njegovem nastajajočem stanju.
4. To odkritje je dalo že v obdobju tridesetih let velikemu mestu Hanoh popolnoma drugačen videz.
5. Dolgo živeči kralj je začel kovati denar, ki je veljal za priročno sredstvo izmenjave.
6. S tem se je trgovski status Hanoha silno povečal in mesto je postajalo vedno večje in svetlejše.
7. Poleg tega pa je bilo izkoriščanje zlata in srebra tako zelo veliko, da si je dal kralj najprej pozlatiti svoj celoten izjemno velik grad, nato pa še zgradil nov, zelo bleščeč, prekrasen grad, ki je bil v vseh pogledih tako bogato okrašen z umetninami, da

nekaj podobnega vsi knezi današnjega časa ne bi mogli zgraditi.

8. V naslednjih tridesetih letih je bil videz Hanoha tak, da so tuja ljudstva verjela, da so ga morala ustvariti s svojimi rokami višja bitja, sicer si ni bilo mogoče zamisliti, kako bi to staro, drugače temačno mesto doseglo tako velikost, sijaj in nepojmljivo veličastvo.

9. Toda, kako veliko je bilo to mesto, je lahko razvidno iz tega, da je bilo v njem tisoč tako velikih zgradb, od katerih je bila vsaka dovolj prostorna, da bi se v njej udobno namestilo deset do petnajst tisoč ljudi, da ne omenjamo več tisoč manjših hiš in palač.

10. Ustanovljene so bile tudi vse vrste šol in izobraževalnih zavodov in vsa mesta so jih bila dolžna uporabljati – za precejšnjo vsoto v prid Hanoha.

11. Na Hanohovem prekanjenem dvoru pa so opazili, da zunanja ljudstva, ki so bila zelo močna, postajajo vedno bolj poželjiva do velikega bogastva Hanoha, zato so se odločili, da veliko mesto obkrožijo z mogočno zidno pregrado.

12. Odločitev je bila sprejeta in že naslednji dan je bilo okoli mesta opaženih milijone rok v najbolj aktivnem gibanju in čez približno dve leti je bilo celo mesto že obdano s trideset klafter visokim in deset klafter širokim zidom, ki je bil dolg sedanjih sedem in sedemdeset milj.

13. V mesto je vodilo sto sedemdeset vrat. Vsaka vrata so imela tri mogočna bronasta krila za zapiranje, nad vsaka vrata pa je bil postavljen ogromen, velikanski bronast kip bojevnika, v katerega se je lahko skrilo trideset vojščakov, ki so v notranjosti glave kipa, skozi votlo levo oko, usta in ušesa, lahko ven metali kamenje.

14. Človek bi morebiti pomislil, da je bilo v tem času za izvedbo takšnega dela potrebnih več sto let. Oh ne! Samo pomislite, kaj zmore milijon rok pod preudarnim vodenjem in razumeli boste, kako so bila lahko takšna dela končana v

sedmih letih, in to še toliko bolj, če se upošteva večjo moč ljudi, njihovo gorečnost in tudi močan vpliv kače. – Kaj je sledilo pa v nadaljevanju.

Opomba prevajalca:

Klaftra, nekdanja dolžinska mera, 1,896 m.

600. POGlavJE

Bojni posvet proti Hanohu in ukana močnih, okoli Hanoha živečih ljudstev. Osvojitve desetih predmestij Hanoha. Oborožitve Hanohitov.

06. 10. 1843

1. Medtem pa so zunanja mogočna ljudstva, ki so bili že otroci, spočeti od moških z višin z lepimi ženami nižin, živela v svojih dvanajstih novih mestih, ki so se imenovala takole: Lim, Kira, Sab, Marat, Sincur, Pur, Nias, Firab, Pejel, Kasul, Munin in Tiral – in razpravljala med seboj na občem zboru, ki je potekal v Limu:

2. »Bratje, kaj naj storimo z Hanohom, tem starim sleparjem človeškega rodu?! Zakaj moramo z njimi tako drago menjati za vse boljše življenjske ugodnosti?! Zakaj so Hanohiti gospodarji in mi manj kot njihovi najnižji služabniki?! In vendar smo mi otroci z višin, čeprav tu in tam od žensk iz globin!

3. Bratje, mi smo velikani; naše mišice imajo takšno moč, da se lahko borimo z levi, tigri, medvedi in hijenami – kot se Hanohiti kvečjemu z muhami!

4. Kako bi bilo, če bi se nas hotelo združiti na tisoče in potem gremo nad Hanoh in se polastimo tega mesta in vsega njegovega neizmerne bogastva?

5. Vsekakor je res, da ima to mesto izredno močno zidno pregrado in sto sedemdeset vrat s trojnim zaklepom, nad njimi pa je postavljen bronast kip, katerega podoba je strašna, vendar je mrtvo delo narejeno s človeškimi rokami in se ne more niti proti muhi braniti!
6. Zato je čas, da se združimo in gremo proti Hanohu!«
7. Toda eden iz zbora se je dvignil in rekel: »Poslušajte me, bratje; le nekaj besed vam moram povedati!
8. Glejte, če množično odidemo tja, bodo Hanohiti opazili kaj imamo v mislih in bodo pri našem približevanju zaklenili vrata v mesto! In kaj bomo potem storili? Nič drugega, kot da bomo zopet odšli, ne da bi kaj opravili, zasmehovani in osramočeni!
9. Če pa pridemo le v manjšem številu, ne bomo proti njim nič opravili!
10. Zato bi bil moj nasvet takle: ker deset mest okoli Hanoha še ni utrjenih in je v vsakem mestu komaj deset do petnajst tisoč ljudi, šibkih v vsakem pogledu, bi se morali tako teh mest z lahkoto popolnoma polastiti in s tem bi čisto odrezali vse trgovanje s Hanohom!
11. Potem se bodo morali Hanohiti z nami pogajati; vendar mi nismo bedaki in ne bomo njihovih izdelkov kupovali za nedosegljive vsote, ampak bomo zase sami proizvedli, kar potrebujemo!
12. In Hanohiti lahko potem skačejo po svojem mestnem obzidju kakor hočejo in prodajajo svoje lepe ženske in svoje druge dobrine komur hočejo in komur lahko; lahko pa jim popolnoma zagotovimo, da mi njihovih ne bomo odkupovali, ker jih prejemamo z vseh strani – razen za zelo sramotno ceno!
13. Mislim, da mora Hanoh na ta način v kratkem času bodisi popolnoma pasti, ali pa se bo moral sprijazniti s tem, da bo sprejel naše pogoje, za katere zagotovo ne moremo računati, da bodo v našo škodo!«
14. Ta nasvet je bil vsem všeč in že v naslednjih dneh se je

oborožilo dvesto tisoč najmočnejših mož, nato pa napadlo deset mest in jih osvojili v enem zamahu, skoraj brez odpora.

15. Ko so Hanohiti izvedeli za ta udar, so se razjezili in začeli izdelovati najstrahovitejše vojne naprave in oborožili v enem letu vojsko z milijon možmi, jim dodelili vodje, ki so vojsko izurili in nato z njo krenili proti mogočnim zunanjim ljudstvom.

16. Kako se je ta vojna končala, bo razvidno v nadaljevanju.

601. POGlavJE

Poraz vojske Hanohitov.

Govor pretkanega vodje zmagovalcev.

Mirovna pogajanja kralja Uraniela.

Uvedba tržnice zunaj Hanoha.

Svetovanje tisočih.

07.10.1843

1. Tako je milijon bojnikov odšlo ven z ostrimi kopji, sulicami in meči, razdeljenih v deset oddelkov in vsak oddelek je bil določen, da napade eno od desetih mest.

2. Vendar so zunanja ljudstva uspela pridobiti sporočilo o vojnem načrtu Hanohitov in se pripravila na protinapad. Zadelali so vse vhode v mesto in jih okrepili s posadko najbolj izurjenih lokostrelcev, kakor tudi za vsemi okni in hišnimi podstrešji.

3. Ko so prišli Hanohiti med velikim kričanjem do mesta, je tedaj takoj proti njim bliskovito letelo več tisoč ostrih puščic, katere so mnoge ubile in še več močno ranile.

4. Toda, ker Hanohiti tega orožja niso poznali, so bili prisiljeni verjeti, da se za ta velika ljudstva borijo zli duhovi, zato so tisti, ki so še ostali, z največjo naglico pobegnili nazaj v Hanoh, da bi

se skrili v svojih domovih, ker so mislili, da bodo s smrtonosnimi puščicami zli duhovi dirjali za njimi celo v mesto.

5. Ko pa so zunanja ljudstva opazila kakšen strah in kakšno zmedo so povzročili med Hanohiti, so sklenili sedaj napasti tudi Hanoh.

6. Vendar je že znani svetovalec, katerega so zunanja ljudstva izbrala za svojega glavnega vodjo, rekel glavarjem desetih mest:

7. »Pustimo to, kar je preveč tvegano! Sedaj smo v očitni prednosti; če pa gremo nad Hanoh in bodo vrata zaprta, se bomo po nepotrebnem izpostavili kamenjanju z visokega obzidja.

8. Z ogromnimi rokami se tega mesta ne da nikoli premagati, in pod njihovimi zidovi se za nas ne bi izšlo niti za las bolje, kakor se je izšlo njim pod zidovi naših hiš in pod našimi utrdбами, kjer je bilo pod našimi puščicami pol njihove močne vojske uničene in kot veste, smo imeli po bitki štirinajst dni dela, da smo pokopali vse njihove mrtve.

9. Hanohiti so sedaj prejeli od nas tako močno lekcijo, da bodo zagotovo prišli do spoznanja, da jim njihovo obzidje malo koristi in bodo kmalu tudi spoznali, da je bolje živeti z nami v odkritem in bratskem prijateljstvu, kot da se od nas sovražno ograjujejo.

10. Od nas so obkroženi in ne morejo nikamor, ampak lakota jih bo zagotovo prav kmalu privedla v naše roke kot prijatelje in potem jih bomo prisilili v prave pogoje miru, ki, kot sem pravkar omenil, ne bi smeli biti v našo škodo!«

11. Ta nasvet je bil splošno sprejet in glavni vodja se ni motil; kajti že v naslednjem tednu so prišli iz Hanoha odposlanci kralja Uraniela k glavarjem desetih mest in jim predlagali mirovne pogoje, seveda v korist Hanohitov.

12. Toda glavni vodja, ki je bil od glavarjev dobro poučen, je

rekel: »Očitno je, da smo sedaj mi vaši gospodarji, zato morate sprejeti, kar mi zahtevamo! In, če tega nočete, tedaj vas bo lakota k temu prisilila, kajti obleganje ne bo odpravljeno niti trenutek prej, dokler ne sprejmete naših pogojev!

13. Naši pogoji pa so zelo preprosti: na zunanji strani zidov okrog vašega mesta bomo vzpostavili tržnico in vi boste morali od nas kupovati živila po primerni ceni, in tisoč naših mož morate sprejeti v Hanoh, kjer se bodo poleg kralja posvetovali in odločali, in vi jih boste morali oskrbovati.

14. Če vam je tako prav, pojdite in nam prinesite kraljevo sprejetje, toda če vam tako ni prav, potem umrite od lakote med vašimi zidovi!«

15. Nato so se odposlanci vrnili v Hanoh in kralj je uvidel, da je prisiljen ugrizniti v kislo jabolko.

16. Odposlanci so se vrnili in prinesli kraljevo odobritev in že naslednji dan je bila okrog Hanoha ustanovljena tržnica in skoraj od lakote umirajoči Hanohiti, so kupovali živila po vsaki ceni.

17. Tedaj je prišlo v Hanoh tisoč svetovalcev, ki so medse vzeli kralja, da je moral plesati, kakor so oni žvižgali.

18. Toda v nadaljevanju se bo pokazalo, kakšno je bilo to žvižganje in plesanje.

602. POGlavJE

Zbor tisočih vsiljuje kralju državno ustavo.

10. 10. 1843

1. Kako je 'žvižgalo' tisoč zunanjih svetovalcev?
2. Kralju so naložili, da najprej ogradi z obzidjem tudi deset kneževin, da bo lahko vsako mesto zapriseženi kraj zatočišča.
3. Toda na zboru svetovalcev so to naredili zato, da bi kralju,

kot mogočnim Hanohitom, vzpostavili zadostno močne proti utrdbe in to veliko mesto, kot imate navado reči, držali v šahu.

4. Tisoč svetovalcev je nato okrepilo svoje gospostvo v desetih mestih in bili so pravzaprav dejanski gospodarji Hanoha, in kralj je bil sedaj vedno prisiljen storiti le to, kar se je gospodarjem desetih mest zdelo dobro in si vedno odločno želelo.

5. Iz tega dogodka vidimo nič več in nič manj, kot ustavno ureditev med kraljem in ljudstvom; obenem pa vidimo tudi že neko vrsto plemstva in vpeljavo kastnega sistema med ljudmi, s katerim so bili otroci nižin, še prav posebej moškega spola, določeni in uporabljeni za najnižja dela.

6. In v tem je bilo od gospodarjev desetih mest tudi zatrdno določeno, da se prav ti moški otroci nikoli ne smejo povzdigniti iznad svojega stanu.

7. Poleg tega je bilo tudi določeno, da človek svetovalnega ali gosposkega stanu, ne sme – zavoljo svojega ugleda – vzeti ženo najnižjega stanu.

8. Če pa je bila kljub temu katera koli hči najnižjega stanu, zaradi svoje lepote vseč nekomu gosposkega stanu, je običajno morala biti prej v še vedno močnem olepševalnem zavodu in od kralja na nek način povzdignjena v plemiški stan ter posvojena kakor hči, in šele taka je bila nato pripravljena, da postane gospodova žena.

9. Prav posebna pa je bila posvojitev v tem, da je kralj taki posvojeni hčeri moral dati primerno doto iz svojih zakladov; in šele s tem je dosegla popolno plemstvo.

10. Na ta način so svetovalci znali sebi prenesti precejšnje zaklade Hanoha in kralju povzročali vedno bolj puhel kraljevski sijaj.

11. Po preteku desetih do petnajstih let po utrditvi desetih mest, kar je bilo narejeno pet let po veliki bitki, je Hanoh tako zelo nizko padel in bil tako izčrpan, da je že zelo prileten kralj

zajokal pred tisočimi svetovalci in rekel:

12. »Poslušajte me, bratje! Če je vaš namen, da nas uničite, zgrabite orožje in nas ubijte, in se potem raje kar takoj polastite vseh zakladov tega mesta; vendar če nas mislite le počasi mučiti do smrti, potem je to preveč do Boga pozabljeno ravnanje!«

13. Toda glavar svetovalcev je rekel: »Dobro, mi razumemo tvoje besede; a ker smo mi tvoji svetovalci in svetovalci ljudstva, ali lahko ravnamo drugače?! Ali ljudstvo nima večjih pravic kakor šibek kralj mesta Hanoh?!

14. Če pa hočeš videti ponovno cvetenje Hanoha, nam predaj popolno vodstvo in ostani naša uradna moč kot kralj, zakrit v skrivnostnem, posvečenem bitju, - in kmalu boš to mesto videl v najbolj cvetočem stanju!«

15. Tedaj je kralj pomislil: 'Kaj lahko storim? Če bo mesto rešeno, potem se bom žrtvoval!'

16. Zato se je strinjal z nasvetom zbora svetovalcev. Ti so potem postali popolni gospodarji mesta, drugih mest in celotne velike države, kralj pa je moral sedaj podpisovati vse sklepe, ne da bi vedel, kaj je pravzaprav sploh podpisal.

17. Zato so bili ljudje mnjenja, da vse prihaja od kralja, toda kralj ni o tem nič vedel.

18. In tako se je iz te ustave oblikovala najbolj gnusna aristokracija.

603. POGlavJE

Vladavina nove aristokracije nad Azijo.

Nastanek fevdov in kneževin.

Regent kot nezmotljiv in krut papež ljudstva.

Smrt kralja Uraniela.

11. 10. 1843

1. Aristokracija se je vedno bolj izoblikovala. Gospodarji Hanoha so postajali vedno močnejši. Njihovo kraljestvo se je nenehno širilo. Ustanovili so nove kolonije, povsod zgradili nova mesta in z izjemo kraljevine Sihinovih otrok kmalu poselili vso Azijo.
2. Le visokogorska območja so ostala prihranjena Hanohitom; vendar so si jih večinoma prilastili Horadoliti, bojevniki nam znane Lamehove vojske, kateri so množično prevzeli najboljše gorske pašnike.
3. Gospodarji Hanoha so tako ustanovili na stotine fevdov in kneževin.
4. Če so sredi nove kolonije zgradili novo mesto, so ga kmalu dodelili enemu od njih imenovanemu knezu. Ta je moral vsako leto plačati Hanohu zmeren davek; v vsem ostalem pa je bil absoluten gospodar svoje zemlje in svojih ljudi.
5. Takšen knez je bil ljudem večinoma v vseh stvareh vse. Bil je regent in samovoljen zakonodajalec v svoji deželi; bil je edini veletrgovec v svojem mestu, edini proizvajalec vseh stvari za svoje ljudi, tako da so morali po sili razmer vse kupovati pri njem.
6. Tedaj je bil istočasno tudi – ne po Moji volji – duhovnik ljudstva, ki mu je bilo podložno; toda njegov nauk se Me je le redkokdaj dotaknil, ampak večinoma samo njegovega dostojanstva, kajti govoril je, da če se njemu žrtvuješ, se s tem žrtvuješ tudi Bogu, čigar namestnik na Zemlji je on, in da je samo od njega odvisno, ali bo nekdo po smrti prejel od Boga večno življenje duše ali ne.
7. Sčasoma, ko so se ljudje bolj razširili, so bili imenovani tudi nižji duhovniki, vendar je bilo tem dovoljeno pridigati le knežjo besedo in nikoli svoje; kajti takšne je knez tudi že ob najmanjši samovolji obsodil in prestopnik je moral pogosto opravljati smešno kruto pokoro, da bi se pred knezom osvobodil takšnega smrtnega greha.

8. Tovrstne pokore so bile lovljenje kač, ubijanje določenega števila tigrov, levov, medvedov in hijen in več podobnih divjih vrst živali, vendar je bilo spokorniku kljub temu dovoljeno imeti prostovoljne spokornike.
9. Manjše pokore so se nanašale na žrtvovanje; v primeru nezmožnosti darovanja pa so sledili udarci.
10. Ženske so imele večinoma veliko svobodnejše zakone in so bile v primeru prestopka za pokoro zgolj tepene s palico po goli zadnjici.
11. Hanohu je bila podvržena izključna pravica do opravljanja smrtne kazni, ki je potekala tako, da je bil obsojenec obešen za noge med dvema deset klafter visokima stebroma z eno verigo, nato pa se je ves dan zibal sem in tja, seveda s telesom in glavo viseč navzdol.
12. Če je kdo po koncu dneva še kazal znake življenja, ni bil več ziban, ampak zopet osvobojen. Če je prišel k zavesti, je lahko nadaljeval, če pa je ponoči umrl, je bil zjutraj pokopan. Toda, če je čez dan na mogočni gugalnici umrl, je bilo njegovo truplo vrženo divjim živalim, katere so takrat že imeli v primernih ogradah. Smrt na gugalnici je bila dokaz, da si je obsojenec zaslužil umreti.
13. Zato so morali fevdalni knezi tudi vedno poslati v Hanoh vsakogar, ki je bil spoznan, da si zasluži smrt.
14. Vendar ni trajalo mnogo let, da je bilo v Hanohu treba postaviti okoli tristo takih gugalnic, in ni bilo dneva, da bi jih videli mirovati.
15. Tako je ta aristokratska vlada obstajala približno sto let in se končala z Uranielovo smrtjo, ki je dosegel starost skoraj tristo let in moral na koncu umreti v velikem pomanjkanju, vendar kljub temu v stanju povrnjene Božje milosti, ki jo je povsem izgubil.
16. Toda kaj se je še prej in od tu naprej dogajalo, sledi v nadaljevanju.

604. POGlavJE

Vzgoja sedmih Uranielovih otrok na višinah.

Božji govor Uranielu.

**Tegobe Hanoha in njegovih ljudi zaradi tisočih svetovalcev.
Dva kraljeva sinova kot misijonarja v Hanohu in njun neuspeh.**

12. 10. 1843

1. Uraniel je zapustil sedem otrok, ki jih je imel s svojima dvema ženama, pet hčera in dva sinova; hčerke so bile izredno lepe in sinova prava velikana. Toda niti hčerke niti sinova niso bili vzgajani doma v Hanohu, ampak na višinah.
2. Ko se je Uraniel v svoji veliki stiski zopet obrnil na Gospoda in Ga prosil za spremembo bednih pogojev v mestu Hanoh, v drugih mestih in vsej deželi v nižinah, mu je Gospod rekel:
3. »Poslušaj Me, ti slepec, če bi Me za to prosil pred sedem in sedemdesetimi leti, bi Jaz lahko uslišal tvojo prošnjo; toda sedaj je prepozno!
4. Slepe in neumne ljudi, kot so bili v začetku pod Lamehom, je lahko spreobrniti, - kajti ti so imeli v svoji slepoti še vedno odprto, verujoče srce; toda tako visoko kultivirani industrijski ljudje se imajo za pametnejše od Mene. Ja, sploh Me ne potrebujejo, kajti svet se je po njihovem mnenju sam ustvaril in v svojem nastajanju tudi polagoma svoje potrebne zakone, po katerih obstaja in vse stvari v njem. Kaj naj torej naredim s takimi ljudmi?
5. Moji otroci so že davno zapustili svoje višine in v nižinah vzeli žene ter z njimi spočeli močne in zelo razumne otroke, ki so s svojo močjo, tako kot s svojim mojstrskim razumom postali gospodarji in mojstri vsega sveta in vseh stvari?
6. Zato ti ne morem pomagati! Ker pa si Me že pozval, da bi govoril s tabo in Me sedaj že sedem let prosiš, da ti pomagam, ti

bom dal nasvet za blagor tvojih otrok:

7. Glej, na višinah še živijo Metuzalem, Lameh, njegov sin Noah in tvoja oče in mati! Tem daj tvoje otroke, da jih bodo vzgojili; kajti če jih pustiš tukaj bodo tako duhovno kot fizično umorjeni, saj tvoji svetovalci skušajo zmeraj bolj prevzeti vso oblast.

8. Če pa jih pošlješ na višine, boš tvojim svetovalcem naredil uslugo!

9. Potem ti bodo dejansko vzeli vso vodstveno moč ljudstva in te ujeli kot ptico v kletko; toda Jaz bom okrepil tvoja sinova na čistih višinah in ju poslal kot mogočna učitelja navzdol, ko ti ne boš več hodil po zemlji.

10. Če se bodo ljudje spreobrnilo, potem bom umaknil Svojo kaznovalno pravico; če pa učitelja izženejo ven, bom Jaz sodil in ubil vse ljudi, velike in majhne, mlade in stare in tako tudi vse živali na Zemlji, in potem Si bom postavil druga bitja na očiščeno Zemljo!«

11. Ko je Muthael to slišal, je takoj poslal svoje otroke skupaj z dvema ženama na višine, katere so vodili nekateri njegovi najbolj zaupni prijatelji.

12. Celotna družina je živela na višinah v Muthaelovi hiši, kjer je otroke vzgajala mati Purista v vsej ljubezni in strahu do Boga; in tudi še živeli Lameh in prav posebno Noah in njegov brat Mahal, so se zelo veliko posvečali Božji vzgoji teh otrok.

13. Toda, ko je, kot že omenjeno, kralj Uraniel v nižinah umrl, si je tisoč svetovalcev med seboj razdelilo veliko kraljestvo in začelo s svojo močjo vse ljudi strahovito tlačiti, in postavili so še več kneževin ter zahtevali od knezov nedosegljive davke.

14. Kajti hoteli so povečati mesto Hanoh tako, da bi se mu deset mest popolnoma priključilo.

15. Ob tej priložnosti Sem nato poslal navzdol v globine oba mogočna sinova, kjer naj bi pridigala.

16. Toda sinova sta bila kmalu zajeta, zvezana in nato močno

pretepena, nakar so ju poslali proč z opozorilom, da naj se nikar spet ne vrneta, kajti ljudje v Hanohu poznajo Boga bolje kakor neka neumna gorska štor!

17. Če pa bi ju spet zamikalo še enkrat priti v Hanoh kot Božja oznanjevalca, bosta lahko skusila gugalnico.

18. In tako sta se Uranielova sinova, žalostna zopet vrnila na višine in tam povedala kaj se jima je pripetilo.

605. POGlavJE

Posvetovanje praočetov o rešitvi propadajočih globin.

14. 10. 1843

1. Nekaj očetov na višinah se je strahovito začudilo nad tako popolnim propadom nižin, ki so bile pod Lamehom, pod Tubalkajnom in še mnogo časa tudi pod Uranielom vendar tako čudovito cvetoče.

2. In Lameh je rekel svojemu sinu Noahu: »Kaj misliš, če bi bila ta dva Uranielova sinova opremljena s Henohovo čudežno močjo, ali pa kot je Gospod Sam Kisehela in njegove brate opremil, ko jih je prvokrat poslal v globine; ali ne bi bila tako učinkovitejša pri doseganju uspešnega poslanstva, kot zgolj z močjo besede?

3. Moj sin, vem da te Gospod zelo ceni in te vedno prej usliši kot mene; ja, ti lahko z njim govoriš kadar koli ti pride na misel, - medtem ko Ga jaz pogosto lahko kličem cele dneve, dokler me Gospod ne usliši in potem z menoj govori!

4. Kako bi torej bilo, če bi se ti hotel v svojem srcu obrniti na Gospoda in Mu predstavil mojo željo? Mogoče bi jo odobril?«

5. In Noah je rekel: »Dragi oče Lameh, mislim da se ne bo dalo več veliko storiti, kajti glej, kolikor vem, v Lamehovem času, ko je bil še vedno služabnik kače, je bil v bistvu samo Lameh

napačen. Tiraniziral je ljudi, in ljudje celotnih nižin, ki so ujeti ginevali pod njegovo tiranijo so hrepeneli po odrešenju.

6. Tedaj je bilo treba spreobrniti le Lameha in po njem so se nato na mah spreobrnili in odrešili vsi ljudje.

7. Toda zdaj je drugače; ker je sedaj že skoraj v vsakem človeškem srcu tako, kakor je bilo takrat samo v Lamehovem!

8. Lameh je bil sojen do smrti, potem pa je moral najprej z lastno dejavnostjo in z velikim samozatajevanjem znova oživeti, kar je bilo v njem sojeno in ubito s Kisehelovim čudežem preobrazbe.

9. Toda, kako velik in obsežen bi moral biti sedaj čudež, da bi milijone tako spreobrnil, ki so vsi stokrat bolj jezni v svojih srcih, kot je bil Lameh v svoji največji krutosti!

10. Po mojem mnenju bomo lahko zadovoljni, če bomo tu pa tam mogoče koga pridobili samo s prepričljivo močjo besede, toda splošna sprememba načina delovanja teh ljudi je daleč od zamisli!

11. Gospod bo zato dva sinova opremil le z modrostno močjo in ju nato spet poslal nazaj v mesto Hanoh.

12. Če bosta tam kaj opravila zoper zlo svobodno voljo nekaj Hanohitov, bo vsekakor dobro in prav; toda če tega ne bosta mogla narediti, bomo vse prepustili Gospodu in potem bo On že storil, kar je prav! – Ali se s tem popolnoma strinjaš?»

13. In Lameh je videl resnico v Noahovi izjavi in potem ni več zahteval, da naj Gospod oba napolni s čudežno močjo.

14. Ampak sta bila oba sinova napolnjena z Božjo modrostjo, nato pa sta morala spet oditi v nižine.

606. POGlavJE

Dva misionarja kot zidarja v Hanohu in njun vzpon med svetovalce zbora tisočih.

16. 10. 1843

1. In tako sta oba, opremljena z božansko modrostjo, že drugič odšla v veliko mesto Hanoh; in ko sta tja prispela, sta se kmalu zaposlila kot delavca, in sicer pri velikem povezovalnem gradbišču, ki se je raztezalo naravnost od Hanoha do desetih mest, ki so bila s tem obravnavana kot predmestje Hanoha.
2. Te premočrtne gradnje pa je sestavljalo dve vrsti enonadstropnih hiš, z dveh strani popolnoma zaprtih s široko cesto in na zunanji strani z obeh strani zaščitenih z mogočnim nasipom.
3. Najkrajša teh cest je bila dolga za dobro poldnevno potovanje.
4. In prav na najdaljši cesti, ki je bila ravnokar v gradnji in vodila proti Uvraku, sta se naša dva odposlanca zaposlila kot izkušena zidarja.
5. Za delo sicer nista prejela nobenega plačila, ker je bila pri tej gradnji že uvedena tlaka, toda kot zidarja sta imela pravico biti oskrbovana od pomožnih delavcev. Vsem pomožnim delavcem pa je bilo od tisočih gospodarjev Hanoha pod kaznijo gugalnice naloženo, da skrbijo izmenoma za živež, da zidarji nikakor ne bi zamujali pri svojem pomembnem delu.
6. Tako sta bila tudi oba naša odposlanca kot zidarja nekoliko na boljšem, kakor nek navaden pomožni delavec.
7. Vendar sta se kot zidarja zelo odlikovala, tako da sta pritegnila pozornost nadzornih gospodov, ker so njune zgradbe tako prefinjeno in enakomerno stale, kot da bi bile ulite.
8. Občudovali so njun vpogled v gradnjo in pametno uporabo materiala in ju kmalu povišali v gradbeni delovodji.

9. Ko sta sedaj kot delovodji vodila gradnjo na parcelah s takim vpogledom in spretnostjo, so njune hiše tako čudovito veličastno izgledale, da so vsi obstali pred njimi in se niso mogli dovolj načuditi nad veličastnostjo njunih hiš.

10. In gospodarji Hanoha so obžalovali, ker prej niso opazili in cenili njune nadarjenosti.

11. Ker pa je bila še vedno dolga cesta, ki jo je bilo treba zgraditi, sta bila oba takoj promovirana v višja stavbna upravitelja in potemtakem vodila splošno gradnjo; in vse njune stavbe so vzbujale veliko občudovanje.

12. Toda, ko je bila ta ogromna gradnja v preteku desetih let dokončana, vendar seveda s pomočjo več milijonov rok, pri čemer je tudi tisoče in tisoče ljudi umrlo, deloma zaradi lakote, deloma zaradi trpinčenja, in deloma zaradi širjenja epidemije redke bolezni, - sta bila naša dva odposlanca hkrati od vseh tisočih gospodarjev sprejeta v zbor gospodarjev in bila imenovana za vrhovni vodji vsega stavbarstva.

13. Ker pa je pri taki razširitvi mesta Hanoh, mestno prebivalstvo naraslo in tudi imelo svoje potrebe, so bili tako prisiljeni z davki zmeraj bolj bremeniti zunanje kneze, ki teh nikoli niso zmogli; tedaj so knezi vstali; nekateri so se silno uprli, drugi pa zbežali v daljne dežele.

14. In tako se je mesto Hanoh znašlo v največji stiski in ni imelo več vira, s katerim bi se lahko ubranili vsaj pred lakoto.

15. Tedaj je tisoč gospodarjev vprašalo dva glavna svetovalca, kaj bi se sedaj dalo storiti, da bi rešili mesto.

16. Toda oba sta preložila odgovor za sedem dni, kajti rekla sta: »Velike in pomembne stvari potrebujejo čas za natančen premislek, zato ne moreva pravega načrta zagotoviti prej kot v sedmih dneh.«

607. POGlavJE

Govor dveh 'odposlancev' zbranemu zboru.

17. 10. 1843

1. Po sedmih dneh se je tisoč gospodarjev zopet zbralo, in dva odposlanca, ki sta se sedaj pojavila sredi tisočih kot visoka svetovalca, sta govorila takole:
2. »Vse sva natančno premislila in pretehtala in neovrgljivo ugotovila, da sedanja ustava nikakor več ne deluje; kar je preveč, je preveč!
3. Naše mesto Hanoh je neznansko veliko in obsežno za vzdrževanje; že za časa kralja Uraniela je bilo preveliko, in če ne bi projektirali in okoli postavili najbolj nesrečnega obzidja, bi bil Hanoh še vedno cvetoče mesto!
4. Da pa se je zdaj približalo to najstarejše mesto na Zemlji svojemu popolnemu propadu, lahko vsi preračunate že na prste, tako dobro kot midva!
5. Pomislite, mi smo sedaj kakor tisoč kraljev! Vsak zase vodi dvor s tisoč ljudmi obeh spolov za svoje varovanje in povičevanje, kar predstavlja všteto z nama desetkrat sto tisoč ljudi. Oni, vključno z nami, ne polagajo svoje roke na zemljo, vendar hočejo kljub temu dobro živeti!
6. Vprašanje: kdo naj in kako lahko zagotovi kruh za tako število ljudi, ki ne delajo.
7. Toda poglejmo naprej! V vsakem od desetih predmestij sedaj prebiva tudi sto tisoč uradnikov, vojakov in brezdelnih služabnikov visokih uradnikov in mnogih starejših.
8. Tudi vsi ti nimajo nič opravka z zemljo, toda kljub temu želijo odlično živeti. Tako življenje bi bilo že v redu, toda kje vzeti, kar zemlja ne prinaša?!
9. Zdaj pa naprej! V našem velikem mestu sedaj štejemo deset

ženskih olepševalnih zavodov. Vsak je prenapolnjen in obsega neredko od deset do dvajset tisoč žensk in zraven dobro tretjino od teh, še profesorjev in drugih služabnikov. Vsi ti želijo in morajo jesti zelo dobro, pa komaj, samo po imenu, poznajo zemljo, na kateri raste kruh.

10. Zdaj pa še naprej! V tem velikem mestu Hanoh živi sedaj po najinem zasebnem štetju, dvesto tisoč plemiških družin s svojimi služabniki, skupno trideset krat sto tisoč ljudi; tudi ti se niso v vsem svojem življenju s svojimi rokami dotaknili zemlje in vendarle želijo jesti zelo dober kruh.

11. In še nadalje! Z nesmiselno nenehno širitvijo našega mesta, bo prvič, nenamenska zemlja ubita, in tu, kjer bo zgrajena velika nova hiša, ne bo več zrastle žito.

12. Drugič pa, taka veličastna stavba nato privabi premožne, prej marljive kmečke delavce v mesto; ti kupijo hišo, v tej živijo, seveda od svojih sredstev, vendar nimajo več nobenega razloga za pridelovanje in zdaj kupujejo, kar rabijo.

13. To je vse dobro in prav; toda če se zadeva nadaljuje tako, da se dnevno deset do dvajset družin z dežele naseli v mestu, od koga boste potem kupili kruh, če bo vse kmečko prebivalstvo postalo na pol plemiško, delomrzno meščanstvo, ali najmanj služabniki premožnih meščanov?!

14. Prav tako smo uvedli davek na davek za vse naše vazale. Na ta način naredimo, da ljudje prezirajo življenje na kmetih. Bodisi pobegnejo v daljne nam neznane pokrajine, ali pa se tu pa tam silno uprejo našim nepravičnim terjatvam.

15. Vprašanje: kdo pa nam bo zdaj dobavil kruh?

16. Glejte, tako s to ustavo v nobenem primeru ne gre več! Zdaj pa se posvetujte o najinem vestnem predavanju in potem vam bova predlagala sredstva, s katerimi lahko to slabo stanje vsaj do neke mere popravimo!

17. Tako sva govorila, kot svetovalca po resnici, z vsem spoštovanjem pred vami tisočimi gospodarji!«

608. POGlavJE

'Odposlanca' podata načrt reševanja in njegovo realizacijo.

18. 10. 1843

1. Toda ves visoki zbor je pozval dvojico naj nadaljujeta; kajti spoznali so globoko resnico v njunih trditvah, zato so želeli izvedeti še več o tem in končno tudi sredstvo, s katerim bi lahko odpravili te težave.
2. In oba sta začela spet govoriti take besede: »Tako želite, torej naju poslušajte, vi visoki svetovalci! Tudi s svojim življenjem vam jamčiva popolno resnico tega, kar vam bova sedaj naznanila; in če se to ne bo storilo, ne bo dobro minilo štirinajst dni, ko boste v tem mestu šteli več kot milijon trupel in poleg tega še ljudsko vstajo proti nam, kot je na Zemlji še ni bilo videti. Ljudje se bodo pobijali med seboj, najprej pa nas, in se nato nasitili z našo krvjo in mesom!
3. Vendar, da bi se izognili in preprečili te strašne dogodke, ki bi se z gotovostjo zgodili, nam ostanejo odprte edino naslednje poti, vendar le za kratek čas.
4. Prva pot je, da kolikor je mogoče hitro vse grozno potratne ženske olepševalne zavode popolnoma odpravimo, tako da takoj v vse smeri pošljemo hitre sle in preko njih celemu svetu oznanimo, da lahko sedaj te ženske dobijo zastoj, skupaj še s podporo, zbrano iz zakladov in zalog hrane iz teh zavodov.
5. Toda profesorji in umetniki za olepševanje se morajo izseliti, in sicer vsak z najmanj tremi ženskami; skupaj z nekaterimi zakladi in živili, ki naj bodo njihova nagrada. Zemlja je velika in gore so skoraj prazne; zagotovo bodo našli svoje zatočišče.
6. Potem pa je treba ta velika poslopja porušiti in na teh velikih prostorih, ki so jih prej zavzemala, zasaditi rodovitne vrtove,

tako da si bo že v enem letu deset tisoč marljivih ljudi lahko pridelalo hrano!

7. Poleg tega je tukaj skoraj nešteta množica dejanskih brezdelnežev, ki sebe imenujejo plemstvo, vendar nimajo ničesar drugega kakor svoja varljiva usta, od katerih lahko živijo. Ven z njimi! Vsakemu od njih dajte žensko, ki je bila obdarjena z nekaj zlata in naše mesto bo takoj štelo nekaj sto tisoč ljudi manj, ki tukaj niso dobri za nič.

8. Če vprašajo kam naj gredo, jim pokažite pot v gore – in tam bodo zagotovo našli zatočišče!

9. Na podoben način bomo zmanjšali tudi število naših telesnih stražarjev od tisoč na sto in dali odpuščenim polletno oskrbo, in tako bomo potem imeli zopet mesto brez množice nepotrebnih uporabnikov, ki ne proizvajajo ničesar in s tem olajšali preskrbo, s katero se bo meščanstvo pravzaprav lažje oskrbelo na bolj naraven način!

10. Delavnemu marljivemu meščanstvu pa bomo naročili; prvič: da morajo vse velike površine v mestu spremeniti v rodovitne vrtove; drugič: na ulicah, ki so široke morajo nasaditi sadno drevje; tretjič: terase hiš prav tako spremeniti v vrtove; četrtič: enako velja za veliko mestno obzidje, ki lahko samo donaša vse vrste zelenjave in sadja za sto tisoč ljudi; petič: zunanje mestno območje gugalnic, se preoblikuje v polja; šestič: vsako nepotrebno stavbo porušiti in prav tako spremeniti v vrt, - in s temi postopki bomo že v enem letu v tako ugodnem stanju, ki ga zagotovo lahko imenujemo zavidljivo!

11. Če bo ta nasvet izveden, potem šele bova prešla na drugega!«

12. Ta nasvet je bil z velikim odobravanjem sprejet in še isti dan so se že lotili dela, in v štirinajstih dneh je mesto Hanoh izgledalo že tako prazno, da bi se nekemu opazovalcu zdelo, kot da se nahaja v gozdu hiš, kljub temu pa je v mestu živelo

več kot dva milijona marljivih meščanov, ki so vse spremenili v rodovitne vrtove.

609. POGlavJE

Nadaljnji reformni predlogi obeh 'odposlancev'; njuna zahteva po odprtju templjev in uvedbi čaščenja. Spor med tisočimi svetovalci.

19. 10. 1843

1. Toda potem, ko je minilo leto in je bilo skoraj vse urejeno in so se tudi nekateri fevdni gospodje zopet strinjali z zmernim davkom, kar je bilo za zelo zmanjšano prebivalstvo Hanoha dobrodošla pomoč – vsaj toliko časa, dokler ni na vseh novo osnovanih vrtovih sadje primerno obrodilo, - so se tedaj tisoči ob ponovnem sklicu zbora zopet zbrali, da bi slišali od dveh modrih svetovalcev nadaljnja pravila ravnanja.
2. Ko se je zbor zbral, sta bila oba naprošena, da spregovorita za nadaljnje splošno dobro in tako sta se znova dvignila in takole govorila:
3. »Torej naju želite poslušati, vi visoki svetovalci mesta Hanoh! – Doslej ste se prepričali, da je bilo vse, kar sva vam svetovala najbolj uspešno in bo še vedno bolj, odvisno od tega, kako se bo sedaj začelo vse zmeraj bolj in bolj močno izpolnjevati; o tem ste se lahko že poprej prepričali!
4. Tako bodo tudi naši vazali radi priznali davek, zato je ga bomo lahko vedno bolj zmanjševali, ko bomo v notranjih pomembnih površinah mesta toliko proizvedli, kolikor je potrebno za naše skromno preživljanje.
5. Tudi naš skromen način življenja gotovo ne bo zlahka v mesto privabil novih naseljencev, ampak bo pritegnil veliko več kupcev za naše koristne pridelke, katere jim bomo dobavljali po najnižjih cenah.

6. S tem bomo, tako kot naši potomci, če bodo hodili po naših poteh, to najstarejše, častivredno mesto sveta, vedno ohranjali v cvetočem stanju in noben njegov prebivalec se ne bo pritoževal zaradi pomanjkanja.
7. Če se bomo nadalje vzdržali obogatitve od zunanjih ljudstev in pri nas tudi ne bodo odkrili nobenega bogastva, ampak le meščansko delavnost in skromnost, ne bo nikoli nobeno ljudstvo zamikalo, da bi nas podjarmilo in nam odvzelo zaklade, katerih nimamo; nasprotno pa ne bomo niti eno uro varni pred napadi in ropanjem.
8. Vse to je sedaj dobro preračunano in Hanohova neprekinjena sreča je zapisana z bronastimi črkami.
9. Toda samo nekaj še nisva izgovorila za popolno uresničenje najinih nasvetov in si to kot krono vsega pridržala za nazadnje.
10. In to nekaj je, da se moramo najprej začeti popolnoma resno držati Vsemogočnega Boga, tega edinega Boga, našega Očeta, vendar pa tudi vse prebivalce tega mesta zopet iz temelja naučiti, da Ga prepoznajo, častijo in ljubijo, ker so Ga skupaj z nami popolnoma pozabili!
11. Brez tega se bodo vsi najini najboljši nasveti pogreznili v prah nič in le nekaj let bo zadostovalo, da bomo pahnjeni v še večjo bedo, kot smo jo kdaj doživeli!
12. Zato moramo znova oba Lamehova templja odpreti, in Bogu, edinemu Gospodu, znotraj ponuditi našo zahvalo – in dolžno prošnjo za žrtvovanje!«
13. Pri tem govoru so mnogi svetovalci začeli prav močno vihati nosove; vendar se jih je ne majhno število z dvema vendarle strinjalo, vztrajali so le pri gradnji več templjev.
14. Toda en del svetovalcev o tem ni hotel vedeti ničesar, ampak so se strinjali o tem, da se tudi prostora, kjer stojita templja, spremeni v vrtove; in tako je prišlo med svetovalci kmalu do spora.
15. Vendar pa se bo nadalje pokazalo, kako se je to končalo.

610. POGlavJE

Ponovno poklicana dva modra svetovalca. Nizkotne reformske ideje tisočih svetovalcev. Odpor dveh modrecev in njuna vrnitev na višine.

21. 10. 1843

1. Celo leto je preteklo v tem vzajemnem prepiranju, ne da bi se prepirljivci o tem hoteli pogoditi; zato jim ni potemtakem ostalo nič drugega, kot da se ponovno posvetujejo z dvema visokima svetovalcema, kaj bi bilo treba storiti, da bi bilo sprejemljivo za vse.

2. Kajti prepirljivci so se dogovorili o spoznanju enega Boga, v primeru potrebe tudi več Bogov, da se ohrani med ljudmi potreben red; vendarle tako spoznanje ne bi smelo temeljiti na slepi veri doseženi pri ljudeh s praznim pridigarskim čvekanjem, če bi se sploh kdaj obneslo, ampak na čisti znanosti, torej na naravoslovju, matematiki, filozofiji in Boga vrednih umetniških predstavah!

3. Na ta način bi ljudje imeli nekaj trajnega in trdnega in prepričljivega, namesto temačne slepe vere, po kateri obstoj Boga temelji na mističnih pričevanjih in se bo obdržal samo toliko časa, dokler živijo mistični učitelji. Toda, če bi ti morali, prisiljeni po svoji naravi, enkrat umreti, bi tudi njihova celotna doktrina z njimi vred umrla in potem bi bili ljudje od svojega Boga ponovno prevarani. In, če so bili ljudje pogostokrat tako z mističnim Bogom opeharjeni, jih potem ni bilo več mogoče privedi do spoznanja Boga.

4. Torej, v tem smislu se je znatno število naših tisočih svetovalcev v precejšnji meri med seboj dogovorilo, le vedeli niso, kako bi to odločitev na najpametnejši način izvajali, zato so se v bistvu obrnili na dvojico po nasvet.

5. Toda ta dva sta rekla: »Visoki zbor velikega mesta Hanoh! – Pred enim letom sva vam pokazala pravi načrt, vendar ste ga zavrnila! Kaj bi morala tu sedaj še več storiti?
6. Vsaka zadeva ima vendar le en načrt, ki je edini dober in pravi, in tako je tudi z Božjim oznanilom!
7. Toda ta načrt sva vam pokazala; vendar ste ga edinega zavrnila in sedaj imate drugega, po vašem mnenju neovrženega. Torej ga sprejmite, naj deluje v skladu z vašim vpogledom in pustite, da vas posledice podučijo, kaj dobrega ste s tem priklicali na svetlobo!
8. Toda midva v tem ne želiva sodelovati in vas pri vašem izvajanju načrta tudi ne želiva niti najmanj kakorkoli ovirati.
9. S Hanohom naredite tako, z ozirom na Božji nauk, kakor ste naredili s fevdalnimi knezi, ko ste vsakemu od njih dali drugačno doktrino o Bogu, tako da ste jih pri tako različnem nauku zlahka ločili in tako od njih lažje izterjali davek, in tako boste kmalu v Hanohu zagotovo doživeli enak izid, kot ste ga z vazali.
10. Doslej ste se lahko v vsem prepričali, da je vse, kar sva vam svetovala, prvič, zelo enostavno izvedljivo, in drugič, da je zagotovo najbolj koristno za celotno veliko mesto.
11. V ničemer vas nisva preslepila, temveč sva bila do vas vedno poštena in dobronamerna ter za najino lastno korist nisva nikoli ničesar niti z enim zlogom omenila.
12. Tako je bil tudi načrt, ki sva vam ga pred enim letom naznanila, za spoznanje in čaščenje Boga, za vse nas predstavljen kot najboljši, toda vi ste mu že od začetka oporekali, potem pa ste se celo leto ravsali sem in tja, dokler se niste na koncu o tem najbolj nizkotno dogovorili!
13. Vendar za izvajanje tega vašega načrta ne poznavate nobenega načina in vam zato tudi ne moreva svetovati kako ga izpeljati.
14. Zato naredite, kar se vam zdi, da je dobro; toda najin govor

in služenje v vaši sredini je končano! Sedaj vas zapuščava in za to od vas ne zahtevava nobene nagrade, da boste lahko spoznali, da sva vedno skrbela za vašo blaginjo.

15. Kdor pa želi oditi z nama, naj to stori, preden bo prepozno!

16. Nato sta oba zapustila veliko posvetovalno dvorano in se s svojimi služabniki vrnila spet na višine.

17. Toda kaj vse je bilo potem v Hanohu opravljeno, se bo pokazalo v prihodnje.

611. POGlavJE

Vrnitev in poročanje dveh odposlancev na višinah.

Lamehova prošnja Bogu.

**Božji odgovor in deset poslanih ognjeno močnih
glasnikov na misijo v globine.**

23. 10. 1843

1. Ko sta oba prišla na višine, sta še živečemu Lamehu, Noahu in njegovemu bratu Mahalu povedala, kaj vse se jima je v nižinah pripetilo, in jih tudi istočasno vprašala, če se je kdo iz nižin pred približno tremi leti naselil na višinah.

2. In stari Lameh je odgovoril: »Moja ljuba otroka, na vprašanje bo kmalu odgovorjeno; kajti kolikor daleč se razprostira naše posestno področje na višinah, se ni pojavil noben človek! To naj vama služi kot odgovor na vajino vprašanje, ki zagotavlja najpopolnejšo resnico!

3. Toda tem večje upoštevanje si zasluži vajina pripoved; kajti iz te je jasno, da bodo v kratkem času vsi ljudje iz nižin, bodisi prešli v malikovanje ali pa se bodo popolnoma predali brezbožnosti.

4. O Gospod in Oče, daj nam tu, Tvojim šibkim otrokom

nasvet, kaj bi bilo tu za storiti, da bi ljudi zopet pripeljali na pravo pot!«

5. In Gospod je takoj rekel dobro slišno vsem hkrati: »Pojdite v opoldansko pokrajino! Tamkaj živi še sto sedem razkropljenih družin; oni so potomci sedmih, ki Sem jih nekoč v Lamehovem času poslal navzdol v Hanoh, da oznanjajo pokoro izgubljenemu mestu.

6. Med temi družinami boste našli deset mladih, prav krepkih moških, ki še niso oženjeni; nanje, ti Lameh, položi svoje roke v Mojem Imenu, in Jaz jih bom obdaril z čudovito ognjeno močjo! In ko bodo potem v nižinah iz zemlje na katerem koli kraju priklicali ogenj, bo ta tedaj prišel in použil toliko, kolikor bodo ognjeni mogočniki želeli!

7. Ti morajo potem tako opremljeni oditi v nižine in tamkaj sedem let na vseh krajih oznanjati pokoro. Če bi jih kdo hotel ujeti, se bodo obdali z ognjem, in ta bo vedno njihove sovražnike podrl na tla in uničil vse njihovo orožje.

8. Če se ljudje v sedmih letih spreobrnejo, potem morajo ostati v nižinah kot duhovniki; če pa se ljudje ne spreobrnejo, tedaj morajo Moj tempelj v Hanohu obdati z ognjem, ki ne bo ugasnil in se potem napotiti nazaj na višine! - Tako naj se zgodi!

9. Jaz pa bom v tem času od nižin obrnil Svoje obličje, da ne bom videl, kaj se bo tam zgodilo! Amen!«

10. Tedaj so vsi vstali in takoj odšli ter po opoldanski pokrajini iskali deset naznačenih mož.

11. Ko so jih našli, jim je stari Lameh takoj storil, kot mu je Gospod zapovedal, in vseh deset je potem nemudoma preizkusilo svojo ognjeno moč, nato pa so odšli z večkratnimi blagoslovi v globine.

612. POGlavJE

Napotilo za oceno navedbe časa v duhovnem načinu pripovedi.

Sprejem desetih glasnikov v Hanohu.

24. 10. 1843

1. Od vrnitve obeh Uranielovih sinov do poslanih teh deset ognjeno mogočnih glasnikov, sta minili približno dve leti, ne glede nato, da je v pripovedi videti tako, kot da se je vse zgodilo v enem dnevu.
2. Tako je rečeno za lažje razumevanje celote, ker se v duhovnem načinu pripovedi pogosto dejanja razlagajo, kot da so se zgodila v enem dnevu, medtem ko zemeljsko časovno neredko trajajo več let.
3. Tako je to zapisano tudi v Svetem pismu: 'In še istega dne', medtem ko je opisano dejanje enega dneva v zunanji resničnosti pogosto zahtevalo leta najbolj aktivnega delovanja.
4. Toliko za lažje razumevanje podobnih pripovednih načinov!
5. Toda kako je bilo naših deset glasnikov sprejetih v Hanohu in na kakšne ljudi so naleteli v tem mestu v tem kratkem času?
6. Ko so prišli do vhodnih vrat v mesto, so jih takoj pridržali in jih strogo sodno zaslišali o dokazilu njihovega porekla, in če imajo kakšno pisno potno listino. (Kajti v tem času je bila v Hanohu že ustanovljena stroga policija.)
7. Glasniki pa so rekli: »Mi smo poslani od zgoraj za vaše odrešenje, in Bog, Gospod nebes in Zemlje, je naša potna listino!
8. K vam smo poslani, da vam oznanjamo resno strogo pokoro – ali, če je ne boste izvajali, neizogibno Božjo sodbo, ki vas bo do temelja uničila z obilno poplavo Božjega srda!«

9. Ko so glasniki izgovorili take 'neprimerne' besede pred hvale vrednim policijskim sodiščem na vhodnih vratih v mesto, so ti tedaj čisto ponoreli; takoj so jih razglasili za najhujše žalivce visokega zbora in jih aretirali kot očitne podpihovalce ljudi in premetene privržence drugih tujih knezov.

10. Toda tedaj jim je bila v korist njihova ognjena moč; kajti v trenutku, ko so jih policijski stražarji mestnih vrat hoteli prijeti, so švignili plameni iz zemlje in stražarje pregnali v sramoten pobeg v notranjost mesta, in potem so naši glasniki odšli neovirano v mesto.

11. Toda pot od teh vhodnih mestnih vrat, je bila dolga skoraj za dnevno potovanje, do zlate rezidence tisočih svetovalcev, kjer pa so že izmed njih izvolili navideznega kralja, ki pa ni imel druge moči, kot da je vedno le potrdil, kar je tisoč svetovalcev sklenilo.

12. Ker pa potemtakem naši glasniki še istega dne niso mogli priti do zlatega gradu, so bili prisiljeni prenočiti v eni izmed številnih novo zgrajenih gostišč in se šele naslednjega dne približati zlatemu gradu.

13. Toda ta nočitev je bila že začetek tega prijaznega sprejema, ki so ga naši glasniki kasneje doživeli v vsem Hanohu; kajti prvič: postali so zloglasni, ker so pobegli stražarji čimprej je bilo mogoče, že v tem mestnem okraju natančno opisali njihov videz, in drugič: zlahka si predstavljate, s kakšno vpljudnostjo so jih nato sprejeli v našem gostišču.

14. Ko so prosili za okrepčilo, so gostinci pobegnili, in ko so iskali ležišče za prenočiti, so našli vsa vrata zaprta; kajti vsi so se bali, da bi lahko zažgali vso hišo. Zato so ostali na počitku zgolj v sobi, v katero so sprva vstopili.

15. To je bil prvi sprejem v mestu; ampak posledično se bo pokazalo, kako je to nadalje izgledalo.

613. POGlavJE

Mojstrska policijska organiziranost v Hanohu. Pobeg močno oborožene vojske pred desetimi ognjenimi glasniki.

25. 10. 1843

1. Da pa naši pobegli policijski stražarji mestnih vrat niso bežali nikamor drugam kot naravnost k tisočim gospodarjen, je prav lahko predstavljivo in očitno.
2. V vsakem drugem primeru jim tega seveda ne bi bilo treba storiti, kajti kar zadeva policijsko kulturo Hanoha, je bila v polnem pomenu že v svojem prvem nastanku najpopolnejša mojstrovina, proti kateri so vsi sedanji vohunski sistemi navadno šušmarstvo.
3. Kajti najprej je bila neizogibna dolžnost vsakega hišnega lastnika v Hanohu, da policista, ki nadzoruje celotno hišo vzdržuje na lastne stroške.
4. Potem je moralo celotno prebivalstvo ene ulice zase še vzdrževati dva do tri urade, v katerih so se zbirala policijska poročila za vso ulico in od tam šele potem sporočala dvoru.
5. Vse ulice so bile poimenovane, hiše v vsaki ulici so bile oštevilčene in vsak lastnik hiše je dobil dva imena, enega od hiše in eno zase osebno; vsi ostali najemniki pa le ad personam, kar pomeni eno ime, za vsako osebo svoje.
6. Nato sta imela vsaka ulica in vsak trg predpisano barvo in predpisano nošo, in hišni posestnik je imel pravico nositi košček zlate ploščice na svoji vrhnji obleki, na kateri je morala biti številka njegove hiše; vsaka druga oseba pa je morala nositi številko hiše njenega prebivališča, prišito na beli zaplati svoje obleke.
7. Ta policijska previdnost je bila uvedena z namenom, da bi

lahko vsakega človeka, ki bi se kakor koli le najmanj prekršil proti predpisom, nemudoma prijel ulični stražar in ga nato lahko odpeljal v hišo kjer je živel, hišni gospodar pa je moral plačati kazen, prvič uličnemu uradu in drugič tudi tistemu uradu, kjer je nekdo storil nekaj za policijo nedovoljenega.

8. Ker pa so bili vsi ulični uradi dotirani z eno tretjino kazni in hkrati imeli pravico, da v vsaki ulici določajo policijskim predpisom nasprotna dejanja, bo razumljivo, kaj vse je bilo v kratkem času iztuhtano, da je v nasprotju s policijskimi predpisi in zato je bilo potem v neki ulici težko najti hišnega lastnika, ki mu ne bi bilo treba plačati dnevne globe.

9. Seveda je imel od svojih zasačenih sostanovalcev pravico do nadomestila; če pa ti niso imeli nič, tedaj mu ni ostalo drugega, kot da počaka, z veliko verjetnostjo, da nazaj ne bo mogel dobiti ničesar.

10. Če so pri gostilničarju prenočili tuji gostje in ni nemudoma to sporočil uličnemu uradu, je bil to že velik prestop, za katerega je bila izrečena stroga kazen.

11. Iz tega razloga je tudi naš gostilničar takoj tekel na ulični urad in tam sporočil vse, kar je o naših desetih glasnikih opazil in kar je slišal od pobeglih stražarjev.

12. Od tu so se govorice o ognjenih možeh razširile po vsem mestu, pobegli stražarji pa so na dvoru izgled naznanjenih desetih ognjenih mož precej povečali, in že naslednji dan je bila v bran poklicana vojska in poslana v gostišče, kjer se je zadrževalo naših deset glasnikov.

13. Več tisoč dobro oboroženih mož s trizobi in kopji je zjutraj naslednjega dne oblegalo gostišče, in gostilničar je rekel gostom: »Pojdite zdaj ven in se branite proti tisočim kopjem in trizobom!«

14. In deset okrepljenih glasnikov je vstalo in takoj so priklicali ogenj iz zemlje, - in v trenutku so švignili močni plameni in vžgali tla povsod po cesti navzgor ter pognali vso posadko v

strašanski beg; in naših deset je ostalo samih in hvalilo Vsemogočnega Boga.

15. Toda gostilničar je padel pred njimi od strahu in groze na kolena, kajti verjel je, da so bodisi bogovi ali pa ognjeni duhovi, ki bodo uničili celo mesto.

16. Kaj se je naprej dogajalo, v nadaljevanju.

614. POGlavJE

Pogajanje desetih glasnikov z gostilničarjem.

Pohod do gradu tisočih.

Tretji ognjeni čudež: požar na utrdbi.

26. 10. 1843

1. Deset pa jih je reklo gostilničarju: »Vstani in nas ne imej za nekaj, kar mi nismo! Kajti mi nismo niti bogovi, niti ognjeni duhovi, ampak smo z višin, ljudje kot ste vi, in od Boga opremljeni z ognjeno močjo, le za vaše dobro, da bi nas lahko prepoznali kot resnične Božje glasnike in se odslej ravnali po naši besedi.

2. Če boste tako storili, tedaj vam bo prizanesena bližnja Božja sodba; če pa se ne boste ravnali po naši besedi, potem boste lahko iz naše ognjene moči spoznali, da Božja jeza že vsem sedi na vratu, - ker je ogenj, ki nas uboga, enak Božji jezi!

3. Toda sinoči smo te prosili za večerjo; zakaj nam nisi dal ničesar za jesti? Ali si mislil, da ti je ne moremo plačati?

4. O glej, s seboj imamo zaklade iz Božjih nebes in s temi zakladi bi te bogato nagradili!

5. Toda ti si svoje shrambe zaprl pred nami; tako tudi mi sedaj pred teboj zapiramo zaklade nebes, in sam boš lahko videl, če bo od teh zakladov, ki so od Samega Boga in smo jih namenili razdeliti temu mestu, tebi kaj danega!«

6. Gostilničar pa je rekel: »Nisem vas poznal in naši sramotni državni zakoni zahtevajo največjo previdnost do tujcev, in če se ta zanemari, se določijo najbolj bridke kazni; zato mi morate to spregledati, ker sem bil zaradi teh groznih zakonov prisiljen tako ravnati proti vam!

7. Toda sedaj bom vse popravil in vas vzel pod streho ter vam preskrbel vse, kar potrebujete za prehranjevanje v tem velikem mestu; kajti zdaj se ne bojim več sodbe, ker sem videl vašo moč. Zato se vrnite v mojo hišo in vzemite hrano ter se nastanite; kajti moje najboljše sobe in moja najboljša hrana vam je na razpolago! Samo ne zapustite me tako kot ste pretili; za to vas prosim, dragi ljudje, zavoljo vašega vseмогоčnega Boga!«

8. In glasniki so rekli: »Bog, Gospod, je poln usmiljenja do vsakega grešnika, ki prizna svoj greh, ga prezira in se popolnoma odvrne od njega!

9. In tako tudi mi nismo nespravljivi; odpuščamo ti tvoje obnašanje in ti ne želimo kratiti zaklade nebes.

10. Toda za sedaj se ne moremo nastaniti pri tebi, kajti moramo k gospodarjem tega mesta, ki s sramotnimi zakoni vse ljudi odvrčajo od Boga!

11. Ko se to zgodi, se bomo vrnili k tebi in uporabili tvojo ponudbo in te blagoslovili!«

12. Toda gostilničar je rekel: »O dragi možje! To mesto je strašansko veliko; v njem je več tisoč ulic in na tisoče domov! Kako boste spet našli to ulico in to moje gostišče?«

13. Vendar so glasniki rekli: »Ne skrbi za to, kajti kakor ti najdeš svojo ulico in svojo hišo, tako jo bomo tudi mi našli! Kajti Bog je naš vodnik in On dobro ve, kje je tvoja hiša in v kateri ulici stoji!«

14. S temi besedami je deseterica blagoslovila gostilno in se nato odpravila v središče mesta in v pol dneva so že prispeli do zlatega gradu, ki ga je zgradil Uraniel.

15. Toda tokrat dostop ni bil mogoč, ker je bilo že vse zadelano

in zabarikadirano z natančno lokostrelsko posadko.

16. In Gospod je rekel glasnikom: »Ne približujte se preveč okopom in ostanite tukaj, dokler vam ne bom utrl pot!«

17. Tedaj so se glasniki ustavili in kmalu so se iz okopov dvignili mogočni plameni in použili vse: barikade, orožje in tudi može, ki niso dovolj hitro pobegnili.

18. To je bil torej tretji ognjeni čudež v mestu Hanoh.

615. POGLAVJE

**Božje navodilo desetim ognjenim glasnikom
pred njihovim vstopom v grad.
Nagovor desetih glasnikov tisočim svetovalcem
v posvetovalni dvorani.**

27. 10. 1843

1. Ko je bila pot do zlatega gradu sedaj utrta na ta najbolj čudežen način, je Gospod spet rekel glasnikom: »Sedaj greste lahko naprej!

2. Toda nikogar s silo ne prisiljujte, da bi se spreobrnili, ampak oznanjajte pravično pokoro v Mojem Imenu! Zahtevajte odprtje obeh templjev in poudarjeno opozorite svetovalce pred vsemi podobami in malikovanjem in najostreje oznanjajte Mojo bližajočo neizogibno sodbo! To je vse, kar morate tukaj storiti.

3. Če se bodo na dvoru po teh besedah spreobrnili, tedaj ostanite tukaj kot duhovniki, kot Sem vam povedal na višinah; toda, če se bo dvor le navidezno strinjal z našimi besedami, tedaj jih strogo posvarite zaradi njihove hinavščine, potem pa takoj zapustite dvor in pojdite na trge in ulice ter javno oznanjajte resno pokoro v Mojem Imenu!

4. Ne bojte se orožja nemočnih, kajti Jaz jih bom uničil še

- preden bi vas kdo zgrabil, ki je poln smrtonosnega poželenja!
5. In tako oznanjajte v mestu cela tri leta! Če vas bodo zasramovali, tedaj zapustite mesto in nato oznanjajte še štiri leta ljudem na deželi! Če se katerokoli ljudstvo popolnoma obrne k Meni, potem naj se odselijo na višine in Jaz bom poskrbel za te in jih takoj založil z vsem, kar potrebujejo za življenje na tem svetu.
  6. Ampak, kjer se ljudje ne bodo spreobrnil, jih kmalu zapustite in odidite v nek drug kraj!
  7. Na deželi pa ostanite samo štiri leta; in če vas bom poklical, potem se obrnite in se takoj spet vrnite na višine, vendar se ne ozirajte nazaj!
  8. Zdaj veste kaj morate storiti in tako pojdite v grad v Mojem Imenu! Amen.«
  9. Tedaj so naši glasniki nadaljevali svojo pot in se takoj napotili v zlati grad in v njem v ogromni dvorani naleteli na zbrane tisoče svetovalce z navideznim kraljem med njimi, pri prav pomembnem posvetu.
  10. Ravnokar so med seboj razpravljali, kako bi se lahko znebili teh desetih ognjenih pošasti.
  11. Toda, ravno ko so razpravljali o prav gnusnem, hinavskem ukrepu, s katerim so sklenili, da se bodo navzven pretvarjali, kot da besede desetih navidezno poslušajo z največjo zbranostjo, ampak v svoji notranjosti pa bodo kljub temu poskusili vse, da bi ognjene glasnike spravili iz mesta, - jih je nepričakovano, na grozo vseh tisočih svetovalcev, skupaj z njihovim dozdevnim kraljem, vstopilo deset v posvetovalno dvorano in reklo:
  12. »Mir z vami! Po vašem načrtu nas ne boste nikoli spravili iz mesta; ko pa se bo naš čas iztekkel, tedaj bomo do vašega propada že tako ali tako to mesto zapustili, - vendar ne zaradi vaše podlosti, ampak po volji Tistega, ki nas je poslal k vam!
  13. Razumite to vnaprej in se pripravite na sporočilo, ki smo

vam ga dolžni prenesti od Boga, Vsemogočnega Gospoda! Zato sedaj napnite vaša ušesa in nas poslušajte! Amen.«

616. POGlavJE

Govor enega izmed tisočih svetovalcev desetim glasnikom.

28. 10. 1843

1. Toda eden od tisočih svetovalcev se je vzdignil in stopil proti desetim, se po dvornem običaju pred njimi priklonil in rekel:
2. »Mogočni odposlanci verjetno nam neznanega kneza in gospodarja vseh ogenj bruhajočih gora, katerih je veliko število okoli nas! Stopite bližje, pridite v našo sredino in izpolnite vaše naročilo do nas, kajti glejte, dvorana je velika in nas je veliko! Zato se morate postaviti v sredino dvorane, tako da bomo lahko vsi dobro slišali vaš zagotovo spoštovanja vreden govor, kajti vsi smo veliki prijatelji dobrih govorov in tudi poslušamo vse, kar prepoznamo kot dobro.
3. Če pa so vmes kakšne bedastoče, boste vi kot zagotovo moška bitja višje vrste, še bolje uvideli kot mi, da teh ne moremo sprejeti, to se pravi po naši svobodni volji.
4. Z vašo strahovito močjo nas kot bitja višje vrste lahko k temu prisilite, toda potem bi s tem dosegli malo ali nič in mi prav tako malo pridobili od vašega izrednega poslanstva!
5. Zato bodite tako prijazni in nam tam sredi nas posredujte svoj govor, ker smo vsi, skupaj s kraljem, svoja ušesa napeli za vaše besede in pričakujemo od tako izrednih bitij, kot ste vi, z največjo pravico tudi izredno!«
6. Tedaj jih je po želji svetovalcev, deset prišlo v sredino dvorane in eden od njih je v imenu vseh desetih nagovoril zbor svetovalcev z naslednjimi besedami, rekoč:
7. »Prijatelji in bratje, če se spominjate svojih očetov, morate

priznati, da so vsi v vsem Adamovi potomci in tako dejansko Božji otroci, tedaj še za časa kralja Lameha, Božjega sramotilca, ki je kruto vladal ljudem v tem mestu in sodobnika še živečega Lameha na višinah.

8. Lahko da mnogim od vas to ni povsem tuje in popolnoma neznano, kaj vse je v tem času Gospod nebes in Zemlje storil, tako da je najprej zatrl marsikatero neumnost na višinah in nato očistil nižine vseh nečistoč stare zle kače, ki vam tudi zagotovo ni povsem neznana.

9. Razen tega veste kako so vaši očetje zapustili čiste, tako visoko od Boga blagoslovljene gore in odšli navzdol v nižine, ki so postajale vedno bolj nečiste, medtem ko jim je še vedno živeči visoki duhovnik Lameh z višin, zadostno pokazal kako ne vredno in kako ne hvaležno do Boga, njihovega Svetega Očeta, je tako ravnanje.

10. Toda vaši očetje so Lamehu obrnili hrbet; željni lepih žensk v nižinah so množično dirjali navzdol in mnoge žene in otroke pustili na višinah.

11. To je nesporno dejstvo; če nam nočete verjeti, lahko poizveste pri tisočih še živečih pričah!

12. Vendar ste se sedaj vi, otroci Božjih otrok z višin, sami nastavili za mogočne gospodarje nižin, ne da bi bili za to od Boga sploh poklicani.

13. Najprej ste zapeljali pravičnega kralja Uraniela, potem pa ga zatirali in ubili; njegove sinove ste enkrat šibali in drugikrat zasmehovali, ko so vas opominjali na Boga.

14. Namesto, da bi odprli oba Gospodova templja, kakor je zapovedal, ste ustvarili le bedno mestno policijo in uvedli mnogostransko malikovanje in formalno prepovedali verovanje v enega pravega Boga ter ljudi obremenili z najbolj prekletstva vrednimi davki.

15. In zdaj povejte in sami presodite, kakšno plačilo ste s tem zaslužili od večnega pravega Boga in Gospoda!

16. Zdaj govorite, poslušali vas bomo z vso potrpežljivostjo, in če se boste izgovarjali, potem se bomo spet naprej pogovarjali z vami! – Zato presodite in govorite! Amen.

617. POGlavJE

Skrivni posvet tisočih.

Dopovedovanje desetih glasnikov kot resničnih bralcev misli.

Ultimat desetih glasnikov in njihov odhod z gradu.

Zadrega tisočih svetovalcev.

30. 10. 1843

1. Ko so svetovalci to slišali od deseterice, so staknili glave skupaj in se skrivoma med seboj dogovarjali:
2. »Kaj nam drugega ostane, kot da ugriznemo v kisko limono, naj bo še tako kiska, grenka in trpka, kakršna je; kajti nasilen odpor ne bi bil nič drugega kot tako rekoč nalivanje olja na ogenj.
3. Tako je tudi s politiko! Lahko jo uporabimo proti slepim ljudem, toda kaj lahko dosežemo proti tem, ki so nas že v prvem trenutku spregledali?!
4. Toda, kar lahko kljub temu še storimo je to, da tem glasnikom pred tem poskušamo dati še prav posebno kritične nasprotne argumente, dokler ne bomo popolnoma sprejeli njihovih zahtev!
5. Nismo padli na glavo in se nismo zagozdili v našem razumu; do odprtja dveh templjev bi to moralo dati tem desetim dovolj opravka! In pri tem mora za zdaj ostati!«
6. Po tem tajnem sklepu se je nato eden od desetih obrnil na zbor svetovalcev in rekel:
7. »Vi, ki se imate za pametne in premodre svetovalce, ali mislite, da nam je vaš tajni sklep ostal neopažen? – Oh, tu ste se zelo zmotili!

8. Gospod nebes in Zemlje je tako izostril sluh našega duha, da lahko slišimo vaše najbolj skrivne misli kot glasno izrečene besede!
9. Kaj torej hočete storiti z vašo prekanjeno modrostjo?
10. Ali menite, da bi nam bilo težko preprečiti vašo bedno razumsko kritiko?
11. O vi bedaki, kaj je zdaj vaša razumnost? – Nič drugega kot najbolj medlo nočno brljenje tiste svetle modrosti, ki so jo nekoč imeli vaši praočetje v tako vzvišenem sijaju, ki je bilo kakor vzhajajoče sonce!
12. To isto modrost iz Boga pa mi posedujemo še v neskaljenem obsegu, - in vi se hočete z njo spoprijeti z vašim nočnim brljenjem?!
13. Oh, kakšna blaznost je potrebna, da ne uvidite, da lahko tema traja le toliko časa, dokler ne pride svetloba; toda ko je svetloba prišla iz nebes, kaj še hočete vi s svojo temo?
14. Resnično, ko noč beži pred vzhajajočim soncem in povsod popolnoma izgine pred najsvetlejšim sončnim bleščanjem, tako se mora tudi vaš razum naglo umakniti in popolnoma izginiti, ko bo začela Božja svetloba žareti iz nas!
15. Vendar potem sploh ne bo potrebno, da bi se mi z vami spuščali v dolga poučevanja in razgovore, ampak moramo od vas samo zahtevati in vi se morate nam pokoriti!
16. Naznanili smo vam našo voljo, ki nam je dana od Boga, več pa ni potrebno!
17. Če se želite po tej ravnati, bo to dobro za vas in za vse ljudi, toda če to nočete storiti, potem prejmite od nas popolno zagotovilo, da vas mi ne bomo prisilili k ničemur, niti z našo ognjeno močjo in še manj z našim modrim govorjenjem!
18. Zato ne pričakujte, da bomo ostali dlje med vami in vam dajali v srce segajoče opomine; to je potrebno samo za revne in šibke.
19. Ampak za vas ni ničesar drugega kakor slepa poslušnost,

kot jo vi zahtevate od ljudi, ali pa sodba; kajti Gospod dela z vami tako, kakor vi počnete z ljudmi!

20. To so bile naše zadnje besede namenjene vam; po teh se ravnajte ali pa jih ne upoštevajte! Amen!«

21. Tedaj jih je deset takoj zapustilo dvorano in grad ter odšlo zopet nazaj k gostilničarju, ki jim je že prej ponudil hrano in nastanitev.

22. Svetovalci pa so se močno praskali za ušesi; ker so bili z vseh strani prikovani in niso vedeli ne kod ne kam, kajti če upoštevajo besede desetih, se bodo izpostavili ljudem; če pa storijo po svoje, imajo zoper sebe grožnjo desetih.

23. Torej bi bil tukaj za svetovalce dober nasvet zelo dragocen.

618. POGlavJE

Posvet tisočih. Modri govor enega in njegov predlog za izselitev. Neenotnost tisočih.

31. 10. 1843

1. »Kaj bomo sedaj storili?«, je bilo splošno vzajemno vprašanje svetovalcev, kot tudi njihovega navideznega kralja.

2. Toda eden izmed svetovalcev se je dvignil in glasno rekel: »Bratje, poslušajte me; meni je sedaj v glavo šinila strahovito pametna misel!

3. V navzočnosti grozljivih moških ste se prej vsi izrazili, da bodo iz našega razuma dobili še nekaj orehov za streti, preden bomo uresničili, kar zahtevajo od nas.

4. Torej smo zadevo osnovali na zmagi našega razuma! Ja, naš razum naj tudi zmaga zoper njihovo modrost! – Toda kako?

5. Povem vam: na najlažji način na svetu!

6. Vi vsi, kot jaz, sedaj zagotovo vidite, da je naša oblast na tem svetu popolnoma končana!

7. Kaj se da tu še storiti: bodisi počakati na očitno preganjanje, ki nas čaka s strani ljudi, ko bodo enkrat od teh desetih glasnikov, proti katerim smo nemočni, vzpodbujeni in proti nam nahujskani, ali pa čakati na uresničitev grožnje, ki nam je bila tako hvalevredno obljubljena od deseterice?
8. Mislim, da je najbrž prvo tako neumno kakor drugo!
9. Pojdite in odprite ljudem dva starodavna templja in jim povejte, da morajo prenehati s čaščenjem kipov, ki smo jih uvedli! Kaj bodo potem ljudje naredili? – Vprašali vas bodo za vzrok, kaj se to zdaj dogaja?
10. Vprašanje, - zelo pomembno vprašanje: kaj bomo potem rekli?
11. Lagati ne smemo, kajti na to nas opozarja grožnja desetih, za ohranitev naših življenj.
12. Neopazno ju tudi ne moremo odpreti, kajti templja imata svoje tajne stražarje, ki bi nas najprej vprašali pred ljudmi zakaj smo to storili. In tem bomo morali – hoteli ali ne, priti z resnico na dan in ob izgubi naših življenj reči:
13. 'Vas, stare prebivalce tega mesta, smo z zvijačnostjo in nasiljem prevarali, zaradi našega pohlepa in sle po oblasti, in vam navzven lagali o obstoju edinega, večnega, pravega Boga ter vas od Njega odvrčali s pretepanjem in celo s kruto smrtno kaznijo.
14. Sedaj pa se vas je ta vaš stari, resnični Bog usmilil, zaradi vaše stiske, za katero smo sami krivi in poslal k nam, vašim lažnivim gospodarjem, prav mogočne glasnike kazni, in pustil, da nas kaznujejo z ognjeno močjo in nas s tem prisilil, da moramo pred vami spet odpreti starodavna templja resničnega Boga, sedaj pa moramo vso našo prevaro, ki smo vam jo povzročili, spet popraviti!'
15. Glejte, to je gola resnica; toda kdo od nas bo dal ta hvalevreden odgovor ljudem?
16. Če to ne storimo, bomo kmalu okoli nas videli čudovite

plamene, ki se bodo dvigovali iz zemlje; kajti za to mi je dal eden od desetih na skrivaj nekakšno tolažilno zagotovilo.

17. Ampak, če bomo dali to čudovito izjavo, potem resnično nočem biti očividec tega izjemno plodnega kamnitega dežja, ki se bo izlil nad naše veliko gospostvo, iz zelo prožnih rok ljudi!

18. Če pa ne storimo ničesar in ostanemo tukaj v gradu, še naprej svetujemo, sedimo, potem nas bodo ljudje že našli in nam prišli nasproti s takimi častmi, da ne bomo ne videli in slišali kaj nas bo doletelo!

19. Moj nasvet proti vsem tem pričakovanim nesrečam bi bil tak: ker za nas tukaj očitno pšenica več ne cveti, pustimo zarana vse neoporečno za seboj, preden bo prepozno!

20. Zemlja je velika! Izselimo se s svojimi ženami in otroki ter z našimi zakladi, kolikor jih potrebujemo, tako bomo z našim razumom očitno zmagali proti tem desetim modrecem in si poiskali kraj kjerkoli na Zemlji in tam nato še naprej živeli povsem nemoteno pred podobnimi glasniki in se pri tem ne menili za starega Boga!

21. Kaj pravite na ta moj nasvet?«

22. Več se jih je s tem strinjalo; drugi pa so bili mnenja, da bi gotovo imeli z odhodom tudi nekaj težav. Poleg tega so mislili, da če naredijo prav, jih bo deset prej zaščitilo pred jezo ljudi, kot da bi jih prepustili samim sebi.

23. In tako so ostala tri dni mnenja razdeljena; v prihodnje pa se bo pokazalo, kako je bila zadeva na koncu odločena.

619. POGLAVJE

Izselitev 650 svetovalcev v zgornji Egipt.

02. 11. 1843

1. Prvi govornik izmed svetovalcev, čigar edina skrb je bila, da bi zbežali, pa ni dolgo razmišljal o ugovorih tistih, ki so želeli

storiti prav, ampak je imel kmalu pripravljen naslednji ugovor, ki se je glasil tako:

2. »Veste kaj? – Ker se vam zdi, da je vaša namera ugodnejša kakor moja, naredimo takole: tisti med vami, ki se zagotovo z menoj popolnoma strinjate, sledite mojemu nasvetu, vzemite kot jaz, svoje žene, svoje otroke in svoje zaklade, naložite vse na vaše krotke kamele in pojdite z menoj proč, kot zmagovalci razuma!

3. Toda tisti, ki ostanete tukaj in hočete narediti prav in imate veliko željo, da bi vas ljudje pozdravili s kamni, ali pa v najboljšem primeru najmanj šibali in izgnali iz mesta, lahko po svoji volji počakate tukaj na vse te muke, nato pa se iz te žalostne posledice naučite lekcijo:

4. 'Bolje bi bilo, če bi odšel nepoškodovan, z zmagovalno presojo razuma, kot s kamenjanjem ali najmanj šibanjem hrbta in z mnogimi kletvicami, zasramovanjem in posmehovanjem!'

5. Ampak jaz sem prvi, ki gre! Kdor mi hoče slediti, naj mi sledi; kdor pa noče, naj stori, kar se mu zdi koristnejše in boljše!«

6. Tedaj se jih je šeststo petdeset dvignilo in reklo: »Sledili ti bomo po tvojem nasvetu; če pa se nam pri vratih, skozi katera bomo odšli, ne bo izšlo vse po sreči, tedaj glej, da tako prepričana zmaga tvojega razuma ne bo kratka!«

7. Nato so se tisti, ki so hoteli pobegniti poslovili in odšli v svoja bivališča, vzeli svoje žene, otroke in zaklade, natovorili kamele in odšli še istega dne na pot.

8. Mnogo ljudi se je zbiralo na ulicah in njihovo začudenje ni bilo majhno nad to karavano njihovih sicer tako strogih gospodarjev. Nihče ni vedel kaj naj bi to pomenilo in vsi so bili polni tesnobnega pričakovanja, kaj bi se lahko zgodilo.

9. Nekateri pa so rekli: »To je čudno! Gospodarji s ženami in otroki in najrazličnejšo prtljago gredo ven brez vojakov zraven. Kaj naj to pomeni, je kaj pomembnega?

10. Zato, ker to ni videti kot priložnostni sprehod, še manj kot obisk države, ker so jih v takih primerih drugače vedno spremljale cele legije vojakov!«
11. Skratka, ljudje so se vsevprek spraševali! Tekli so v ulične urade in spraševali; toda tudi tam niso mogli dati ljudem odgovora.
12. In naši svetovalci, kot zmagovalci razuma, so odšli od tam ne da bi jih kdo ustavil, ker si jih nihče ni upal vprašati kam gredo.
13. Krenili pa so v tako smer, da so prišli v današnji Egipt in se naselili v zgornjem delu te dežele, v območju Elephantine, kjer so takoj zgradili majhno mesto in tam živeli.
14. To so bili prvi prebivalci te dežele.
15. Toda grozote te dežele so jih prisilile, da so se spet vrnili k Bogu; in tako je ta dežela postala kmalu bogata in močna.
16. Toda kaj so sedaj naredili preostali svetovalci? – O tem v prihodnje!

620. POGlavJE

Nasvet preostalim svetovalcem. Izselitev nadaljnjih dvestopetdesetih svetovalcev.

04. 11. 1843

1. Tretji dan je vstal eden od preostalih svetovalcev, ki so želeli narediti prav, in rekel ostalim:
2. »Poslušajte me, vi svetovalci, ki skupaj z mano želite narediti prav! Po obvestilu, ki so nam ga prinesli stražarji vrat, smo videli, da se je naših šeststo petdeset bratov odselilo brez najmanjšega oviranja in nič jih ni zmotilo na njihovi poti.
3. Zdaj vemo, da jim je uspelo zmagati z razumom; toda ali se bo naše pravo ravnanje tako posrečilo, to ni nikjer zapisano! In,

če se ne bomo morda, po besedah svetovalnih bratov, na koncu srečali?! To tudi ni nikjer zapisano!

4. Zato mislim, da moramo tudi mi raje izbrati varen izhod in pogumno slediti zgledu naših bratov, kot pa čakati tukaj ves čas na zelo vprašljiv izid našega kočljivega nameravanega pravega delovanja! Tako je brez dvoma boljše, da odidemo kot gospodarji, kot da smo na koncu izgnani kot zaničevani prevaranti ljudi!«

5. Nek drug pa se je dvignil proti prvemu govorniku in rekel: »Prijatelj, ti govoriš brez presoje nam naklonjenih okoliščin, ki obstajajo v tem, da smo sedaj pred ljudmi v zelo ugodnem položaju, ker lahko sedaj preložimo vso sramotno in tiransko samovoljo v državnem skrbništvu na naše pobegle brate, poleg tega pa nam lahko to še omogoči, da brez najmanjšega nesoglasja rečemo, da smo sami izgnali suroveže z našo govorno močjo, da bi sedaj ponovno uvedli stari božanski red, kot je nekoč obstajal pod Lamehom!

6. In usodno resnico, ki jo moramo povedati ljudem, lahko sedaj tudi brez zadržka in brez slabih posledic prevalimo na naše odpadle brate in se soočimo z ljudmi le kot izjemni dobrotniki, ampak ne kot takšni zlobni tirani, ki so v vseh pogledih tako sramotno tlačili ljudi!

7. Ob taki učinkoviti izjavi se nas bodo ljudje morali samo veseliti in zagotovo ne bodo posegali po kamenju in palicah! Namera je najbolj nedolžna in najbolj neškodljiva na svetu in v popolni skladnosti z Božjo voljo; kaj hočemo več! Zato tako ravnajmo in vse mora iti dobro!«

8. In prvi govornik je temu odgovoril: »Za to dozdevno ugodno okoliščino, ti želim veliko sreče in zraven še izjemno lepo vreme; da pa bom jaz od takega tvojega dozdevno prijaznega govorjenja ljudem nekoliko oddaljen, ti lahko še danes napišem na bronasti plošči!

9. Ali nisi slišal, kaj je povedal naš govornik, ki je že odšel, kaj

lahko vsak lažnivec pričakuje od desetih glasnikov?! Toda, če hočeš za našo korist tako nalagati ljudi, - vprašanje – ali si se z desetimi že pogovoril in od njih prejel zagotovilo, da te ne bodo takoj spremenili v gorečo bakljo?

10. Ali nismo bili vedno le mi najbolj zlobni in najbolj vladanja željni?! Ali nismo uvedli zlasti malikovanje, ustanovili policijo in čezmerno določili vse davke?! In zdaj naj bi vse prevalili na tiste, ki so odšli in bili vedno boljši od nas?

11. Čestitam ti! Naredi kakor hočeš; ampak jaz bom šel, - in kdo še?»

12. Tedaj se jih je znova dvignilo dvesto petdeset in odšlo z ženskami in otroki ter velikim številom njihovih služabnikov.

13. V eni od ulic so se srečali z desetimi glasniki, ki so jih vprašali: »Kam greste?»

14. Ti pa so rekli: »Z vašim dovoljenjem tja, kjer se svet konča! – Ne smemo lagati, zato je za nas boljša samota kot sramota!«

15. In deset glasnikov jih je pustilo, da so neovirano odšli in se niso več ozrli za njimi.

621. POGlavJE

Božje besede desetim glasnikom in njihov ultimat stotim preostalim svetovalcem. Svetovalci so stisnjeni v kot.

06. 11. 1843

1. Gospod pa je rekel desetim glasnikom: »Pojdite zdaj še k ostalim stotim svetovalcem, poslušajte jih in jim nato predstavite Mojo namero!

2. Postavite jim sedemdnevni rok in jim recite: »Če v tem času ne izpolnite Gospodove volje, potem lahko sledite zgledu vaših predhodnikov; če pa boste izpolnili Gospodovo voljo, vas bo

krila naša pest!«

3. Tako je Gospod govoril desetim in ti so se naglo napotili k še ostalim stotim svetovalcem.

4. Ko so ti zagledali deset strašnih mož, so se tako zelo prestrašili, da so se tresli, kot da bi bili že na robu večnega brezna.

5. Toda deset jih je reklo: »Mir od zgoraj naj bo z vami! Ne bojte se nas preveč, kajti mi nismo vaši glasniki zla, ampak smo le vam vsem od Boga izvoljeni prinašalci Njegove volje.

6. Vaše časovno in večno dobro počutje je namen našega večno resničnega poslanstva, zato vas opominjamo, da storite tisto, kar ste nedavno slišali od nas in zato vam določamo rok, po katerem imate še sedem dni časa za premislek, ali boste, ali ne boste naredili po vam namenjeni Gospodovi Besedi!

7. Če tega ne storite, tedaj lahko takoj sledite vašim predhodnikom, ali pa se pokrijete s svojimi pestmi in pestmi vaših spremljevalcev, če pa boste izpolnili Gospodovo besedo, tedaj boste pokriti z našimi pestmi!

8. Tako se glasi Gospodova volja, taka je Gospodova Beseda!

9. Če jo izpolnite svobodno, boste tudi postali svobodni; če pa jo izpolnite kot hlapci, tudi ostanete hlapci, če jo izpolnite s prisilo, boste odslej ostali pod prisilo, kot gozdne živali in svoboda ne bo nikoli vaša usoda. Če pa pobegnete, potem boste ostali begunci do konca vsega časa.

10. Toda gorje vsakemu lažnivcu med vami, kajti kdor laže, tega bo Gospod kaznoval z ognjeno palico! Amen.«

11. Tedaj je deset glasnikov ponovno zapustilo svetovalce; ko pa so odšli, je eden izmed še stotih svetovalcev kmalu vstal in rekel:

12. »Prijatelji, bratje! Zdaj smo se znašli z vseh strani močno prikovani!

13. Sedemdnevni rok! Kakršna koli bo naša odločitev, pričakujmo bodisi pesti, ali večni beg, ali večno suženjstvo ali

stalno prisilo, ali celo ognjeno palico!

14. Zato tu nimamo kaj drugega za narediti, kot iz vsega ponujenega zla izbrati najmanjše in to je po mojem mnenju očitno beg! Toda naj se sliši tudi vaše mnenje, da se zedinimo v tem kar je najboljše!«

15. Potem so se svetovalci med seboj posvetovali tri dni; toda v prihodnje se bo pokazalo, kakšna odločitev je bila na koncu dosežena.

622. POGlavJE

Dober govor in žrtvovanje enega izmed stotih svetovalcev. Odprtje templjev.

07. 11. 1843

1. In še eden od svetovalcev se je dvignil in rekel: »Bratje, verjamem, da sem besede desetih razumel bolj pravilno kot kdorkoli drug, in zato mislim, da se ne motim, če se izrecno izrekam proti pobegu!

2. Kajti pokriti s pestmi očitno ne pomeni nekoga udariti, ampak le nekoga zaščititi; če pa nas deseterica zaščiti, če bomo naredili prav, zakaj je potem treba pobeg imeti za najpametnejši in edini najboljši ukrep?!

3. Če svobodno naredimo prav, smo lahko prepričani, da se nam zaradi tega ne bo skrivil niti en las na glavi, kajti starodavni Bog, večno zvest in poln ljubezni in potrpljenja za tiste, ki se pokesajo in zopet popolnoma vrnejo k Njegovemu Svetemu Redu, ne bo pustil da bi žareče kamenje deževalo na nas, če se bomo z zvestim srcem zopet skesani vrnili k Njegovemu od večnosti določenemu Svetemu Redu!

4. Dajte mi zlate ključe in ne bojim se oditi še s stotimi in razglasiti po vsem mestu odprtje templjev in nato pred očmi

neštete množice odpreti spodnjega templja, kot tudi templja na planini!

5. Kdor želi oditi z menoj, naj pride, kdor pa si ne upa to storiti, naj v Gospodovem Imenu ostane doma! Ampak nihče od vas ne bi smel več pomisliti na sramoten beg, kajti deset glasnikov je za te vendar jasno napovedalo najstrožjo kazen!

6. Toda jaz se hočem zopet z vso resnostjo vrniti k Bogu, zato ne bom nikoli pobegnil! Raje bi, da me zdaj na mestu zgrabi ogenj, kot da bi le za en korak pobegnil pred vsemogočnim Bogom, ki me lahko povsod zgrabi in mi sodi!

7. Ampak Tebi, o Bog in Gospod, se jaz tukaj zaobljubljam in prisegam svojo popolno spreobrnitev in potem dosmrtno zvestobo! Samo Tebi želim od sedaj služiti in Te ljubiti iz vse svoje moči do konca svojega življenja! Amen.«

8. Ta energičen govor je osupnil vse ostale svetovalce in nihče si mu ni upal nasprotovati.

9. On pa je zahteval od svetovalcev ključe in ti so rekli: »Ali nas hočeš vse pahniti v pogubo?«

10. Toda govornik je odgovoril: »Ne, to ne želim in ne bom! – Ampak, dajte mi ključe in jaz bom nase za vse vas prevzel krivdo! Ja, sedaj hočem biti lažnivec in kot najmanj kriv med vami, se bom kot edini krivec obtožil pred vsemi ljudmi, tako da bo vsa kazen prešla nadme in vi se boste lahko pojavili svobodni in opravičeni! Ampak dajte mi zdaj ključe, da vas rešim!«

11. Tedaj so svetovalci dali govorniku ključe, ki jih je vzel z veliko ganjenostjo svojega srca in izbral še sto dobrih govorcev izmed številnih dvorjanov, nato pa odšel in po vseh ulicah razglasil odprtje starodavnih templjev.

623. POGlavJE

Uspešno delovanje pogumnega svetovalca kot spokorjenega pridigarja med ljudmi.

08. 11. 1843

1. Naš pogumni svetovalec je s svojimi stotimi pomočniki tri dni po vsem mestu razglašal odprtje obeh templjev in poslal s tem namenom še druge v mestu na novo pridobljene govorce v oddaljena predmestja, da se tudi tam oznani, kaj se v Hanohu dogaja.
2. Vse ulične uradnike in vse stražarje mestnih vrat je takoj spremenil v glasne apostole in več dobro poučenih je bilo poslanih celo v daljne province, kjer so tamkajšnjim prebivalcem, zlasti vazalnim knezom, oznanili odprtje templjev, kot tudi strogo zapoved spreobrnitve k starodavnemu Bogu.
3. Povsod je bilo rečeno, naj vsak, ki le lahko utegne, pride na odprtje obeh templjev, da bo tam poučen in blagoslovljen od navzočih novih desetih čudežno mogočnih Božjih glasnikov.
4. Tega svetovalca so kljub temu, da je povsod pred ljudmi priznal vse gnusobe in večji del, ki naj bi jih storil prevzel nase, sprejeli s takim veseljem in malodane na rokah nosili po vseh ulicah, da se o čem podobnem ni nikoli slišalo, in sploh ni bilo niti govora o nekem kamenjanju, kajti kamorkoli je prišel, povsod je s svojimi besedami na ranjena srca prebivalcev velikega mesta nalival najčudovitejša olja in balzam.
5. Mnogi meščani so ga spraševali z največjo blagostjo in ljubeznijo: »Toda, kako je mogoče, da si ti vzvišeni gospodar, pred katerim je prej vsako človeško srce trepetalo, sedaj postal odrešilni, tolažilni angel starodavnega Boga, tega Svetega, večno edinega resničnega Očeta vsega? Ali te vodi tvoj lasten duh ali duh Jehove?

6. Resnično ne obstaja nič bolj veličastnega, kot takrat, ko sovražnik postane naš prijatelj; vendar je za vsakogar še bolj ganljivo, če preganjalec dobre stvari naposled postane njen najbolj goreč podpornik! In ti si najbolj živ primer tega!

7. Oh, kako smo te veseli! Zares, samo ti moraš postati naš vodja in vodnik!

8. Toda zakaj se je okoli devetsto gospodarjev umaknilo iz mesta pri tem za vse nas tako neskončno srečnem dogodku in se ne vračajo več nazaj iz nobene smeri?«

9. Tedaj je apostolski svetnik rekel: »Glede vašega prvega vprašanja: očitno me vodi duh Jehove, ki mi je bil dan iz ust desetih novih čudežnih Božjih glasnikov iz višin, katere boste spoznali pri odprtju templjev.

10. Kar pa se tiče vašega drugega vprašanja, je devetsto gospodarjev zapustilo mesto za vse večne čase, ker so bili boljši od mene. Dolgovali so vam manj kot jaz, zato so odšli, da bi vam prihranili breme.

11. Toda jaz kot vaš največji dolžnik nisem mogel prej zapustiti mesta, dokler vam ne bi povrnil vsaj nekaj velikega dolga! Sedaj pa sem prišel k vam, da vam povrnem ves dolg; zato me tudi prepoznajte kot takega in sledite mojemu pozivu.«

12. Čim več krivde je naš svetovalec prevzemal nase in druge opravičeval, s tem večjo ljubeznijo je bil sprejet in nošen na rokah ljudi.

624. POGLAVJE

Ohlad, dobri svetovalec, odpre tempeljska vrata.

09. 11. 1843

1. Po končanem sedemdnevem roku, je bil osmega dne, prav na Sabat, svetovalec določen za odprtje templjev.

2. Na tisoče in tisoče ljudi vseh starosti in spolov je čakalo na

širokem prostoru okoli preddverja templja.

3. Svetovalec, imenovan Ohlad, je že dolgo stal pripravljen pred zlatimi vrati preddverja, toda desetim glasnikom se ni mudilo in se še vedno niso pojavili.

4. »Kaj je zdaj to? Kje je deset čudežnih glasnikov? Ali se jim je kaj zgodilo? Ali jim dan ne ustreza?«, tako so se spraševali sem ter tja, toda nihče ni znal dati drugemu odgovora.

5. In ljudje so se obrnili na svetovalca Ohlada in ga enako spraševali.

6. Ta pa je odgovoril: »Moji bratje in prijatelji! Potrpežljivost je prva človeška dolžnost, kajti brez te se pokvari vse plemenito, kar je posadil!

7. Bog in Gospod je Sam izredno potrpežljiv in lahko čaka sto let na naše poboljšanje; in če se to ne zgodi v tem času, šele potem pošlje glasnike in mogočne učitelje, ki morajo izgubljeno človeštvo zopet z vso potrpežljivostjo pripeljati na pravo pot.

8. Ko se to zgodi, Gospod zelo mirno in nadvse potrpežljivo svojo sodbo umakne, nato pa spet dolgo časa gleda z največjo prizanesljivostjo in potrpežljivostjo kako ga ljudje polagoma začenjajo pozabljati in se obračajo navzven k svetu in smrti.

9. Tako je tudi naša dolžnost, biti potrpežljiv ob vsaki priliki! Če bo velikemu Bogu ugajalo, bo deset glasnikov že prišlo, če pa tudi sploh ne pridejo, zaradi tega ne bomo godrnjali, - kajti ni odvisno od volje glasnikov, ampak le edino od vsemogočne velike Božje volje, da se bosta templja odprla!

10. Poleg tega tudi nisem dal nikomur popolnega zagotovila, da bodo glasniki morali biti zagotovo navzoči pri odprtju templjev, ampak sem rekel le, da je precejšnja verjetnost, da bodo navzoči, kar pa ne jamči popolne gotovosti!

11. Zato sedaj tudi ne bom več čakal na glasnike, ampak bom takoj nadaljeval s svetim delom, kajti kot rečeno: ne glasniki, ampak edino Gospod Bog lahko veljavno odpre templja!«

12. S tem govorom so se vsi ljudje strinjali in pohvalili svetovalca Ohlada.
13. Ohlad je tedaj namenil Jehovi eno prav ganljivo hvalnico in vtaknil ključ v trdno ključavnico vrat ter ga hotel obrniti.
14. Ampak nenadoma so močni glasovi zaklicali: »Počakaj, ker še ni pravi čas!«
15. Ohlad se je hitro ozrl in zagledal deseterico kako hitijo proti njemu. Ko je to videl, mu je začelo srce drgetati od najvišje radosti, in rekel je ljudstvu: »Glejte, glejte, prihajajo Božji posvečenci!«
16. Ljudje pa so začeli kričati in hvaliti Boga in blagoslavljali Ohlada, ker so sedaj v njem spoznali popolnoma resnicoljubnega človeka.
17. In deset jih je medtem prišlo k Ohladu ter ga blagoslovilo in takoj položilo svoje roke nanj.
18. Ko je bilo to opravljeno, so mu šele veleli naj obrne ključ; in šele zdaj je Ohlad lahko brez škode odprl tempelj.
19. Kaj se je zgodilo pri odprtju templja pa se bo pokazalo v prihodnje.

625. POGlavJE

Ognjeni oblak na tempeljski kupoli.

Ohladov dostojanstven govor.

Pogovor desetih z Ohladom. Vztrajni Ohlad.

10. 11. 1843

1. Ko so se vrata odprla, je bila okrogla kupola templja nenadoma prekrita z ognjenim oblakom, iz katerega je izbruhnilo strahovito grmenje in treskanje, kar je povzročilo na tisoče strel.
2. Vsi ljudje so stokali in večinoma od strahu kot v omami pričakovali strašno sodbo.

3. Mnogi so hoteli pobegniti, vendar si niso upali, ker so se bali, da bo zaradi tega Bog še bolj jezen.
4. Toda Ohlad, tudi sam močno prizadet, je rekel desetim: »Bogu Gospodu sem prisegel svojo zvestobo! Zato se ne bojim strel, bolj gostih kot najmočnejša toča, ki pade z neba, tudi če padejo name in použijo mene in vso Zemljo! Moje telo lahko upognejo do smrti, toda moje volje večno nikoli!
5. Bog, ti Vsemogočni! Ti si me obudil s temi Tvojimi mogočnimi glasniki! Moja ljubezen do Tebe se je prebudila, moj duh je Tebe, o veliki Bog, odkril in izvedel, da Si Ti večno edini resničen, zvest in izredno močan; zato Te bom ljubil in častil tudi v ognju Tvojega srda in Tvoje jeze!
6. Povsem prekrij Svoj Sveti tempelj z ognjem in jaz bom kljub temu še vedno ostal v svoji ljubezni do Tebe in odprl Tvoje svetišče ter potem v njem visoko slavil Tvoje najsvetejše Ime!«
7. Ko je Ohlad končal ta silen nagovor, je bila deseterica osupla nad njegovo pravično resnostjo in eden izmed njih mu je rekel:
8. »Brat, zelo si hvalil Gospoda in tvoje besede so zvenele prav resno in volja trdna! Toda kaj bi storil, če bi te Gospod sedaj zares hotel preizkusiti?
9. Kajti glej, naša volja je dovolj močna med nami, torej med ljudmi, - toda v primerjavi z Gospodom so vsi ljudje nič, od ene iskrice Njegove volje lahko otrpne celotno stvarstvo, kaj šele volja ljudi, kot smo tukaj mi!
10. Zato vzemi svojo veliko resnost raje pravočasno nazaj, - drugače bi se lahko zgodilo, da bo Gospod hotel preizkusiti čvrstost tvoje trdne volje!«
11. Te besede niso niti najmanj omajale Ohladovega pravičnega čutenja; nasprotno, desetim je odgovoril: »Mogočni Božji prijatelji imate morda lahko prav! Če bi svojo zvestobo in ljubezen prisegel nekemu človeku, tedaj bi bilo mogoče, da bi se pustil prepričati; toda jaz sem prisegel Bogu in naj me pogoltne ognjeno brezno, preden se bom le za en atom

premaknil stran od mojega Bogu posvečenega namena! – Tukaj je sveti ključ! Pojdimo k svetim vratom! Amen.«

12. Komaj je še izgovoril te besede, ko se je vse nebo stemnilo; razbesnel se je orkan, na milijone strel je v valovih planilo iz žarečih oblakov in nenadoma so iz tal okoli templja švignili mogočni plameni in divje besneli kvišku.

13. Vsi ljudje so bili otrpli od groze in deset jih je vprašalo Ohlada: »No, kaj boš storil zdaj?«

14. Ohlad pa je rekel: »Moja volja se ne trese; zato naprej! Kajti strele, plameni in orkani niso ovire za tiste, ki imajo pravo ljubezen do Boga!

15. Tudi če bo to telo uničeno, bom kljub temu s svojim duhom prodril v tempelj, ker je plamen v meni močnejši od vseh teh grozних stvari! Torej naprej! Amen!«

626. POGlavJE

Ohlad v ognjeni preizkušnji.

11. 11. 1843

1. Potem Ohlad ni več okleval in hitro stopil proti templju, ki je bil zmeraj bolj ovit z najhujšimi plameni.

2. Ko se je približal plamenom na deset korakov mu je taka vročina udarila nasproti, da je ni mogel več prenašati, pa tudi zlati ključi templja so bili tako vroči, da jih ni mogel več držati v roki.

3. Zato je za kratek čas obstal in med nenehnim strahovitim divjanjem orkana, neštetimi strelami in silnim ognjem, razmišljal:

4. »Kaj naj zdaj storim? Še bolj se približati templju je nemogoče, kajti vročina plamenov je prevelika. Zdaj še komaj lahko držim ključe, tako vroči so postali; toda kako vroči bodo

šele postali, če se še bolj približam neznosni vročini in strašno divjim plamenom?!

5. Ampak zdaj vem, kaj bom storil! Če bi bila vsemogočna Božja volja, da se to svetišče odpre, tedaj mi zagotovo na poti ne bi bile postavljene take strašanske ovire!

6. Tako zanesljivo ni Njegova volja, da bi se tempelj odprl! Zato bom sedaj storil tako, kakor sem naredil kot svetovalec, ko jih je več nasprotovalo mojemu priporočilu, in sicer: jaz se zelo skromno umikam, tempelj pa naj odpre kdorkoli, ki se mu to ljubi!

7. Zares bi bila največja neumnost, ko bi se šibak človek hotel le z močjo lotiti velikanskega tigra, ki je dovolj močan, da bliskovito odtrga glavo velikemu biku; toda kako blazen bi moral biti še človek, da bi šel v odkrit boj z Bogom, najmogočnejšim bitjem od večnosti?!

8. O ne! O ne! To ne bom nikoli naredil; kajti ogenj je prevroč, - prav grozno žge! S temi elementi se človek ne more spopadati, zato zdaj ne pravim več: 'Samo naprej!', ampak prav skromno: 'Samo nazaj', - in to čim hitreje je mogoče!«

9. Nato se je Ohlad obrnil in s hitrimi koraki odšel nazaj, kjer je stalo deset glasnikov.

10. Ko je prišel do njih, so ga takoj vprašali, če je že odprl tempelj.

11. On pa je odgovoril: »Vzvišeni prijatelji Gospoda, vsemogočnega Boga! To lahko naredite vi, ki ste z ognjem zagotovo bolj povezani kakor jaz; ampak jaz sem svojo šolo že preстал in sem zelo jasno skusil, da človek ne sme nikoli upati na nemogoče!

12. Tukaj so še zelo vroči ključi! Izročam jih vam in s tem vso mojo častno zadolžitev! Z njimi naredite, kar želite, ampak jaz bom častil Gospoda v Njegovi moči in se vrnil nazaj k vsakdanjemu meščanskemu življenju!

13. Kajti resnično, kdor se z Bogom tako zelo zaplete, tedaj

Njemu težko služi! Zdaj sem Ga spoznal in Ga ljubim, - vendar nočem več imeti ničesar z Njim!

14. Da sem bil pripravljen služiti Mu z največjo resnostjo, sem dokazal vsemu svetu, kot tudi pred vami; ampak če mi On zato pred nos poriva tako grozljiv spektakel, zahteva to veliko močnejšo moč od moje, potem se moram umakniti in prepustiti to opravilo komu drugemu!«

627. POGlavJE

Poduk Ohladu enega od desetih glasnikov.

14. 11. 1843

1. Toda eden od desetih se je postavil Ohladu na pot in mu rekel: »Ohlad, kam hočeš pobegniti, kjer bi se lahko skrnil pred Bogom?
2. Poglej na ogromnem nebesnem svodu ognjene oblake, ki stalno sprožajo na tisoče in tisoče strel! Ali veš kje se nebesni svod konča?
3. Ali ne veš, da ti Bog Gospod lahko sledi na vse veke in da se pred Njim ne moreš nikamor skriti?!
4. Toda poslušaj me še naprej: s tem ognjenim viharjem Gospod, tvoj Bog, ne želi, da bi ti prepoznal Njegovo voljo, kot da noče, da ti odpreš Njegov tempelj, ampak želi tebi in vsem daljnim, kot bližjim in tukaj navzočemu ljudstvu, s tem le pokazati, da je do vas zelo resen!
5. On se ne igra z vami, ampak vas želi ali za večni blagor pridobiti ali pa vas usmeriti k vašemu propadu; kajti svobodomiselna bitja in bitja svobodne volje Bog ni ustvaril za igračkanje, temveč iz najvišjega večno pomembnega razloga in jim dal najbolj modre, svobodne zakone, katere morajo ohraniti, in jim tudi vedno pokazal bistveno, da te Svoje

ustvarjene otroke ljubi z večno neskončno ljubeznijo!

6. Če so stvari tako naravnane, potem bo vsekakor jasno, da je Bog s to ognjeno nevihto izrazil le Svojo resnost, ne pa Svoje nejevolje proti odpiranju templja!

7. Zato naj ti ne upade pogum; samo ne gradi preveč na njem! Kajti glej, močne na Zemlji Gospod vedno preizkuša s Svojo močjo, - šibke, nežne in ponižne pa s Svojo ljubeznijo in blagostjo!

8. Vendar si ti poprej zoper Gospoda pokazal veliko moč, proti čemur smo ti dali namig; ti pa si še vedno kljub temu hotel s svojo močjo z vso resnostjo prodreti pred in proti Bogu!

9. Zato ti je tudi dal občutiti iskrico Njegove resnosti, da bi te s tem ponižal. Toda sedaj si popolnoma ponižan in potemtakem zrel za odprtje templja. Torej voden od nas sedaj stori najbolj vzvišeno delo in nič te ne bo pri tem več oviralo!

10. Glej, - da Gospod pri ljudeh ne gleda na moč, ki se kaže v nekakšni pomembni nadutosti, ampak le na skromno ponižnost, s katero človek razumevajoče priznava pred Bogom, da je pred Njim nič, je On že večkrat pokazal na višinah!

11. Tako je nekoč neki Abedam iz opoldanske pokrajine izjavil, da gre iz velike ljubezni do Gospoda v ogenj ali na konec sveta!

12. Toda Gospod mu je prikazal, da človek ne sme dajati prevelikih obljub.

13. Ampak Abedam je pri tem vztrajal, in glej, že trdovratna muha je bila dovolj, da je Abedama kmalu privedla skoraj do obupa!

14. Zato Gospod v vsem želi le največjo človekovo ponižnost; kajti celo pravičen ponos je gnusoba pred Gospodom!

15. Tako sedaj to vzemi na znanje in nam sledi; ker tedaj ključ ne bo vroč in plameni te ne bodo opekli! Amen.«

628. POGlavJE

Ohladova pravična ponižnost. Evangelij prave ponižnosti.

15. 11. 1843

1. Ko je Ohlad slišal takšen govor enega od desetih, je bil takoj spet drugačne volje, in rekel:
2. »O bratje, če je stvar taka, sem popolnoma pripravljen narediti po vaši volji! Toda samo za eno stvar vas prosim, in ta je:
3. Če se bo uresničilo napovedano odprtje templja, mi dovolite, da v miru odidem in me nikanar ne imenujete in postavite za nekakšnega duhovnika obeh templjev; kajti kot tak bi moral nujno uživati določeno prednost pred drugimi ljudmi in biti do njih v neki premoči in nadvladi.
4. Toda v štiridesetih letih sem se kot vladajoči svetovalec tako zelo naveličal, da sem pred ostalimi brati, da bi sedaj raje bil najbolj neprimerljiv od vseh in sploh zadnji, kot pa bil v neki premoči in nadvladi!
5. To je zares beden užitek, zapovedovati svojim bratom, pri tem pa uživati, da ubogi bratje trepetajo pred njihovim zapovedovalnim bratom, ki le redko ukazuje v korist svojih bratov, ampak verjetno bolj pogosto za svoj blagor in pomnožitev svojega ugleda!
6. Kot sem rekel, nočem slišati in videti ničesar več o nadaljnji kakršnikoli vrsti prevlade, kajti zdaj se mi je najbolj odvratno zagnusilo vse človeško dostojanstvo in se zato zelo veselim, da bi bil lahko nekje zadnji.
7. Vzvišeni bratje, zato v Gospodovem Imenu poslušajte to mojo prošnjo, in mi pustite, kot sem že prej nakazal – po odprtju templja v miru od tam oditi!«

8. In eden izmed desetih je rekel: »Glej, Ohlad, plamen okoli templja je ugasnil, gremo do vrat in jih odprimo!

9. V templju pa boš že tako ali tako slišal Gospodovo voljo in ta ti bo brez našega posredovanja jasno povedala kaj moraš storiti – ali ostati ali oditi nazaj!

10. Toda, če hočeš biti resnično Bogu prijetno ponižen, moraš biti takšen po Božji volji, toda nikoli po lastnem preudarku! Kajti, če si namenoma ponižen, potem je tvoja ponižnost otrok tvojega samoljubja in zato neuporabna in pred Bogom ni nič vredna; ker za tako ponižnostjo vedno tiči navidezno zaslužno samozadovoljstvo, samohvala in na koncu prikrita ošabnost!

11. Če pa bi za vse vedno iz svojega življenjskega temelja rekel: 'O Gospod in Oče, edino Tvoja Sveta volja naj bo sedaj, kakor vedno storjena!', potem si resnično ponižen pred Bogom in tvoja ponižnost ima vrednost pred Gospodom!

12. Kdor pa se po svoji lastni volji še tako zelo ponižuje, toda pri tem ne upošteva Božje volje, v bistvu ne deluje nič drugače kakor tisti, ki se samovoljno postavi ljudstvu za vladarja.

13. Samo tisti, ki svojo lastno voljo nadzira in v sebi uveljavlja vladajočo čisto Božjo voljo, je Bogu prijeten in njegova ponižnost je pravična pred Gospodom.

14. Bolje je biti falot po volji Gospoda, kot junak za Gospodovim hrbtom! Bolje se je vedno zavedati svoje lastne ničevosti in ničvrednosti, kakor biti prepričan v svojo neoporečnost!

15. In tako je tudi bolje biti grešnik, ki je nekaj zakrivil in se pokesa, kot pa biti pravičnež za svoj račun!

16. Kajti Gospod išče samo izgubljene, krepí šibke in ozdravi bolezen iz Svojega usmiljenja; toda večno nikoli ni nikogaršnji dolžnik!

17. Od zdaj naprej pa bodi pozoren, dokler ti Gospod v templju ne bo več podrobnejše razložil in nam sledi do vrat! Amen.«

629. POGlavJE

Ohladove besede in mogočni spremljevalni pojavi pri odklepanju varovanega templja. Vstop Ohlada in desetih glasnikov v tempelj.

16. 11. 1843

1. Tedaj je šel Ohlad z deseterico proti tempeljskim vratom, vzal ključ, ga položil na svoje prsi in rekel:
2. »Moj Bog in moj Gospod! Tukaj stojim, grešen, nemočen črv pred Tvojim svetiščem! Čutim veličino svoje nevrednosti, da stopim v to Tvoje svetišče; toda ker se zanašam na Tvojo neizmerno očetovsko ljubezen in usmiljenje, si drznem kljub temu izpolniti, kar Si Ti meni o Bog, Gospod in Oče, po ustih Tvojih maziljenih glasnikov zapovedal storiti!
3. Če pa je, o Gospod, moja noga preveč nevredna, da vstopi v ta Tvoj tako visoko posvečeni dom, potem ga dopusti meni, ubogemu grešniku le odpreti in nato pred odprtimi vrati ležati na obličju in Te iz vse svoje moči oboževati in ljubiti!
4. O moj Bog, moj Gospod, moj nadvse Sveti Oče, - Tvoja najsvetejša volja naj se zdaj in večno zgodi! Amen.«
5. Po tem dobrem srčnem nagovoru je Ohlad sedemkrat poljubil ključ, ga nato vstavil v ključavnico in odprl vrata.
6. Ko pa so bila vrata odprta, sta tedaj iz vseh okoli Hanoha vidnih gora izbruhnila ogenj in dim; zemlja se je neprenehoma tresla; in kjerkoli v velikem mestu je bila postavljena podoba malika, je tudi iz zemlje bruhnil uničujoči plamen in použil podobo ter ni prizanesel častilcem takšnih podob, kjerkoli so bili.
7. Devetindevetdeset preostalih svetovalcev, skupaj z navideznim kraljem je zapadlo v smrtno vročico groze in v strahu, med stalnim tarnanjem in stokanjem, pričakovalo svoj dozdeven konec.

8. Nekateri bolj pogumni pa so jim najhuje bridko očitali, da niso poslušali dobrega nasveta prvega svetovalca, ki je odšel.

9. Vsi prebivalci mesta, tako kot desetih predmestij in vsega ogromnega kraljestva, niso pričakovali nič drugega kot gotov konec sveta. V nižinah ni bilo duše, ki se tedaj ne bi tresla pred najstrašnejšimi stvarmi, za katere se je pričakovalo, da bodo prišle nad vso Zemljo in postale še hujše.

10. Strah je še povečalo tudi sonce, katero so zmeraj bolj zastirali oblaki, ki so se vedno bolj kopičili in gmote dima iz vseh tisočernih gorečih gora in hribov, ter ga naposled tako zatemnili, da Zemlja ni imela nobene druge svetlobe, razen strahotne svetlobe nešteti nenehni bliskov in še bolj grozljivih mogočnih gorskih požarov.

11. Tu in tam so podzemne ognjene moči vzdignile velike razsežne ravnice in oblikovale nove gore med najmogočnejšim treskanjem in grmenjem, in vse to se je začelo, ko je Ohlad odprl vrata templja.

12. Obupani ljudje pa so od prevelikega strahu in tesnobe ob pogledu na osupljive grozovite prizore svetovnega uničenja in pred nenehnimi strelami, komaj uspeli pobegniti in se zatekli v preddverje templja.

13. Toda, ko je na tisoče prestrašenih ljudi obeh spolov napolnilo preddverje, je Ohlad, ki je pri odprtju templja takoj padel navzdol na svoje obličje in častil Boga v največjem kesanju svojega srca vse do tega trenutka, vstopil z deseterico z največjim spoštovanjem v tempelj in tam zopet takoj padel na svoje obličje in eno uro molil in častil Najsvetejšega pred oltarjem, na katerem je bilo Jehovo Ime med dvema ognjenima keruboma in nad njim bel stebrast oblaček, ki se je, kot je znano, dvigal do stropa.

630. POGlavJE

Ohlad je od Boga za kralja imenovan. Bog se pojavi v Ohladovi podobi.

18. 11. 1843

1. Toda, ko je tako Ohlad dobro uro na svojem obličju pred oltarjem molil, je iz belega oblačka zaklical glas:
2. »Ohlad! Pogledal sem nate! – Vzdigni se in vzravnaj, ker prihajam k tebi, da te bom mazilil z oljem Moje ljubezni in usmiljenja in te opremil z Mojo modrostjo za pričevanje zavezi, ki jo je to ljudstvo sklenilo z Menoj, vendar se je ni držalo, ampak se je prav kmalu sramotno pokvarilo in pozabilo na vso Mojo dobroto in Moje veliko usmiljenje!
3. Zdaj te bom postavil za pravega kralja temu ljudstvu in zakoni, ki jih boš dal ljudem morajo tudi biti od Mene potrjeni! In tako torej vstani!«
4. Tedaj se je Ohlad dvignil, popolnoma presenečen nad tem čudovitim klicem, in takoj vprašal deseterico: »Kdo od vas je sedaj tako popolnoma očitno govoril v Imenu Gospoda?!
5. Ali pa je mogoče eden med vami Gospod Sam? O povejte mi kako je s to čudovito zadevo! Kajti glas, ki mi je govoril, je bil bolj vzvišen kot glas kateregakoli človeka; mislim, da je to Božji glas, ali najmanj nekoga popolnoma napolnjenega z Božjim duhom.
6. Zato govorite, mogočni Božji prijatelji in mi povejte kdo je izrekel te svete besede meni najbolj nevrednemu!«
7. In eden iz deseterice je rekel Ohladu: »O človek, kaj sprašuješ? Kaj hočeš izvedeti? Glej, Gospod je blizu tebe! Glas Boga ti je govoril; poklical te je Oče! Kaj še vedno hočeš od nas?!
8. Če lahko dobro razlikuješ glas Boga od glasu nekega človeka, kako nas lahko sprašuješ, medtem ko Gospod prihaja k tebi in

te hoče maziliti za verodostojno pričevanje o veliki nezvestobi vseh ljudi zoper Njega?!

9. Tistemu, ki te je poklical se takoj javi in Ga ne išči med nami, ki smo le ljudje, tebi enaki; kajti Gospod Sam te bo mazilil z lastnimi rokami in ne z našimi! Torej se obrni na Gospoda! Amen.«

10. Ohlad je tedaj začel poln spoštovanja gledati okoli sebe, kje približno bi Gospod lahko bil.

11. Toda Gospod je takoj zopet rekel Ohladu: »Ohlad, pridi sem za oblak in videl boš Tistega, ki ti je govoril, kajti Jaz, tvoj Bog, tvoj Gospod in tvoj Oče, te tukaj že dolgo čakam! Zato pridi in se prepričaj, da Sem Jaz Tisti, ki te je klical in ti sedaj govori: pridi in poglej!«

12. Presunjen od največjega spoštovanja in ljubezni je šel Ohlad takoj izza belega oblaka in tam našel, na njegovo veliko presenečenje sebi popolnoma enako bitje, tako imenovanega dvojnika.

13. In ta njegova popolnoma natančna podoba ga je nepremično gledala v oči in se ni premaknila z mesta.

14. Na Ohlada je ta prizor naredil tako ogromen vtis, da se je začel bati.

15. Toda podoba je rekla: »Ne boj se, Ohlad, kajti to Sem Jaz, tvoj Gospod in tvoj Bog in tvoj Oče!

16. Vendar ne bodi presenečen zaradi najine popolne podobnosti, ker Sem tebe ustvaril po Svoji podobi. Zato se temu ne čudi, kar je bilo že od večnosti v Mojem Redu vzpostavljeno!«

17. Te besede so zopet pomirile Ohlada, postal je pozoren in vprašal Gospoda v svoji podobi, če bi hotel z njim govoriti in mu oznaniti Svojo najsvetejšo voljo.

631. POGlavJE

Ohladovo pravično vprašanje Bogu in Njegov odgovor.

20. 11. 1843

1. Po teh besedah je Ohlad šele prišel k sebi in popolnoma doumel od kod izvira velika podobnost med njim in Gospodom, in tudi zbral veliko poguma, da je Gospoda lahko spraševal in Mu odgovarjal.
2. Zato je vprašal Gospoda, seveda, z največjim spoštovanjem in v najbolj globoki ponižnosti: »O Gospod, Ti Vsemogočni! Rekel Si mi, da moram postati vsem ljudem pravi kralj v Tvojem Imenu, torej tudi gospod! Kajti, kdor ima pravico dajati svete zakone, ki jih mora vsak človek strogo upoštevati, je očitno gospod!
3. Toda jaz sem le človek, enak vsem ljudem, Ti pa Si edini Gospod! Kako naj bi bil jaz poleg Tebe tudi Gospod tistim, ki Si jih Ti ustvaril in imajo skupaj z mano življenje iz Tebe?!
4. O Gospod, prizanesi mi s to častjo, najbolj nevrednemu pred Teboj! Dovolj mi, da se odslej raje umaknem v vsakdanje meščanstvo, kajti štirideset let sem neupravičeno užival gospostvo in se do sedaj popolnoma prepričal, kako težko je vladarju ostati ljudem brat, kako težko je ljudem odvzeti čaščenje, ki pripada samo Tebi, o Gospod.
5. Tudi, če se Ti ves predam v svojem srcu, o Gospod, se mi po drugi strani zdi nemogoče doseči, da ljudje ne bi častili kralja, ampak vedno samo Tebe, o Gospod.
6. Zdaj pa vidim, da Si le Ti edini vreden prejeti od nas ljudi vso čast, vso hvalo, vso slavo, vse poveličevanje, vso ljubezen in občudovanje. Zato Te želim vprašati, o Gospod, če bi bila Tvoja najsvetejša volja, da dodeliš to dolžnost in vso to mojo čast, zaradi katere drgeta vsa moja duša, nekemu drugemu, veliko bolj vrednemu in veliko močnejšemu, meni pa najbolj milostno

dovoliš, da se umaknem v najnižji stan.

7. In Gospod se je približal Ohladu in mu rekel. »Ohlad, sedaj šele te prepoznavam kot Mojega sina in k tebi pristopam kot Oče!

8. Če pa Sem Jaz, Tvoj Oče, Gospod od vekomaj, kako hočeš sedaj ti, kot Moj sin, postati suženj in hlapec? Ali ljudje na Zemlji ne spoštujejo svojih staršev, tako kot jih hkrati spoštujejo njihovi otroci?!

9. Tako je tudi Oče od večnosti čislal od Svojih pravih otrok, ker pravi otroci ne obdržijo zase, kar edino Očetu pripada. In Oče daje Svojo veliko čast Svojim otrokom, kajti le v otrocih in po otrocih bo Oče čislal.

10. Toda, če Jaz kot Tvoj večni Oče, tebe, Mojega sina, povzdignem v kralja in ti dam zakonodajno oblast, potem pri tem ne predstavljaš sebe, ampak samo Mene, Tvojega Očeta.

11. Kakor pa Jaz ne zahtevam Zase praznega čaščenja, temveč samo v vsej ljubezni, izpolnjevanje Moje volje, in rečem: 'Kdor se ravna po Moji volji iz ljubezni do Mene, je tisti, ki Me časti v duhu in resnici!' Tako pravim tudi enako pomembno:

12. 'Kdor izpolnjuje voljo tistega, ki Sem ga Jaz postavil, in ga posluša v srcu, posluša in časti Mene, kajti Jaz izbiram in mazilim samo Moje otroke in ti so popolnoma eno z Očetom, ki Sem Jaz!'

13. Zato te mazilim za kralja vseh ljudi v nižinah, kajti kogar Jaz mazilim za kralja je pravičen, - ker Jaz vem zakaj delam tako!«

14. Tedaj je Gospod položil Svojo roko na Ohladovo glavo in ga nato privedel pred oltar, kjer je stalo deset glasnikov.

632. POGlavJE

Ohlad je maziljen za kralja in deset glasnikov za njegove ministre.

21. 11. 1843

1. Ko je Gospod prišel v ospredje oltarja, kjer je stala deseterica, je rekel enemu od desetih: »Pojdi ven; na vratih preddverja boš srečal človeka! Ta ima bučno steklenico polno olja. Naj ti ga izroči in ga prinesi sem, da bom lahko z njim naravno in duhovno mazilil Ohlada za kralja nad vsemi ljudmi v nižinah in potem tudi mazilil vas za njegove ministre in svetovalce in za varuhe ognjene moči iz Mene, kajti zdaj ne smete več oditi nazaj na višine, ker so se ljudje zopet obrnili k Meni! In tako pojdi in Mi prinesi to olje!«
2. In ta je odšel ter pri vratih našel imenovanega človeka s polno bučno steklenico čudovitega nardusovega olja.
3. In glasnik je rekel lastniku olja: »Gospod, Vsemogočni Bog nebes in Zemlje, je oznanil, da imaš pri sebi steklenico najboljšega olja za maziljenje! Prav ta Bog pa želi, da mi ti to olje takoj izročiš, da ga bom nesel v tempelj, kjer bo Bog Gospod osebno, z lastno roko mazilil nekdanjega svetovalca Ohlada za kralja nad vsemi ljudmi.«
4. In lastnik olja je takoj predal olje in rekel glasniku z največjim spoštovanjem: »O veliki oblastnik vsega ognja na zemlji, v zemlji in v zraku! Nocoj sem sanjal, da je nekdo ves v svetlih plamenih prišel k meni in mi rekel: 'Jutri ne pozabi doma steklenice olja, ker se boš od velikega strahu gnan približal Božjemu templju; kajti Tisti, komur je tempelj namenjen, bo od tebe zahteval olje po meni!' In tako sem torej vzal olje zato tudi s seboj; in glej, zdaj se je moj privid izpolnil!
5. Vsemogočnemu Bogu, čigar najsvetejše Ime je v tem templju

zapisano, gre vsa moja hvala, vsa moja ljubezen in čaščenje, za to neizmerno milost in usmiljenje, ki ga je meni najbolj ubogemu grešniku s tem izkazal, ker je tako milostno pomislil na moje olje!»

6. Tedaj je lastnik olja padel navzdol na svoje obličje in častil Boga v največji skesanosti svojega srca.

7. Toda glasnik je takoj odšel z oljem v tempelj in ga tam dal Gospodu z največjo ljubeznijo in spoštovanjem.

8. In Gospod je vzel olje in z njim mazilil Ohladovo glavo. In, ko je Ohladovo glavo pomazilil, mu je rekel: »Sedaj si pravi kralj po milosti tvojega Boga, tvojega Gospoda in tvojega Očeta! Sprejmi zdaj tudi Moj duh in vodi ljudstvo v Mojem Imenu, s pomočjo teh desetih, katere bom sedaj tudi mazilil za tvoje ministre.

9. Če boš kdaj koli potreboval višji nasvet, potem pridi sem, kjer Sem te zdaj pomazilil in vedno boš višji nasvet tudi dobil!

10. Zdaj pa pojdemo ven in vsem ljudem predstavimo novega, maziljenega kralja! Tako naj se zgodi!»

633. POGlavJE

Nevihta in potres med maziljenjem. Strah ljudi. Bog se razkrije ljudem.

22. 11. 1843

1. Toda medtem, ko je Gospod v templju mazilil Ohlada in deset glasnikov, se je zunaj ognjena nevihta v svoji moči podvojila in zemlja se je tako silovito tresla okoli templja, da so ljudje ob tem komaj zmogli stati pokonci.

2. In ljudje so začeli obupavati, ker so mislili, da jih bo zemlja pri živem telesu požrla, in da Bog ne bo prišel nikomur na pomoč, ker je postal poln jeze in ogorčenja zaradi številnih

zločinov, ki so bili storjeni v Hanohu in v njegovi okolici.

3. Toda ravno v najbolj grozovitem trenutku, ko so se v zemlji okoli preddverja templja že celo začele delati razpoke in so iz razpok z najstrašnejšim truščem pognali kvišku visoki stolpi ognjenih curkov in se je iz sparjenih tlakovcev preddverja, tu in tam, na najbolj vročih mestih začelo že kaditi, je Gospod stopil iz templja z novim maziljenim kraljem Ohladom, ki ga je spremljalo deset glasnikov.

4. Toda ljudje Gospoda niso poznali, ampak samo deset glasnikov in Ohlada; zato so padli pred deseterico in glasno vpili, če bi hoteli pri Bogu doseči, da bi se jih milostno usmilil.

5. Toda deset jih je reklo: »Ali ni Bog prav tako vaš kakor naš Oče? Zato se obrnite na Očeta in On vam bo dal milost, če ste je vredni!

6. Ampak mi smo enaki kakor vi in pri Bogu nimamo nobene prednosti pred vami in nobenega večjega vpliva, zato ne moremo prisluhniti vaši prošnji in ravnati skladno z njo, ker bi si mi s tem prilastili božanske lastnosti in postali še večji hudodelci pred Bogom, kot morilci matere, očeta ali brata!

7. Toda tukaj je kralj Ohlad, maziljen od Samega Gospoda! Govorite z njim in on vam bo pokazal pot k Očetu, ki se vas edini lahko usmili in vam bo tudi pokazal usmiljenje, če se boste Njemu v svojem srcu resno pokesali zaradi svojih grehov!«

8. Tedaj so se prosilci obrnili na Ohlada in ga obupani prosili, da jim pokaže pot do Boga, Gospoda in Očeta.

9. Toda Ohlad se je obrnil k Gospodu in mu rekel: »O Oče, razkrij se ljudem, tako da ta čast ne bo pripadla meni, kot da sem zmožen bolj vplivati na Tvojo najsvetejšo voljo, kakor ljudje!«

10. Šele tedaj je Gospod stopil naprej, dvignil Svojo vsemogočno roko in rekel: »Zemlja, sedaj moraš molčati, ko Jaz govorim s Svojimi otroki! Umakni vse pošastnosti, in ti sonce,

naj tvoji žarki popolnoma neskajeni spet padejo na Zemljina tla! Amen.«

11. Ko je Gospod izgovoril te besede, je nevihta na zemlji in nad njo nenadoma ponehala. Na vsem nebesnem svodu ni bilo več videti nobenega oblaka in nobena gora ni nikjer več gorela.

12. In vsi ljudje so hipoma padli navzdol in hvalili in slavili Boga za to rešitev; kajti to nenadno popolno nevihtno uničenje, je bil prevelik čudežen pojav za vse ljudi, zato niso mogli razmišljati drugače, kot da so v tem spoznali moč in ljubezen in Božjo milost.

13. Toda, kaj se je nato zgodilo, sledi v nadaljevanju.

634. POGlavJE

Božji govor Njegovim zbranim otrokom.

Božja ljubezen in potrpežljivost do ljudi.

Odnos ljudi do kralja.

23. 11. 1843

1. »Otroci«, je rekel Gospod ljudem, »pridite sem in se Me ne bojte, vašega večnega Očeta, kajti Jaz vas nisem obiskal, da vam sodim, ampak da vam dam Mojo milost in usmiljenje!

2. Toda tokrat to ni bilo lahko! Skozi ogenj si je moral Oče utreti pot nazaj k vašim srcem in moral raniti Zemljo na vseh mestih, da bi dosegel tu in tam še malo živega drobovja in v njem z novim življenjskim dihom iz Mene, vašim Bogom in Očetom, pomagal povsem zakrnelemu duhu!

3. Z velikim smrtnim strahom v vas, Sem moral vašo popolnoma razsuto dušo zbrati in jo popolnoma na novo preoblikovati, da bi bila zopet v sebi zmožna uveljaviti življenje duha iz Mene in bila vodena od te nežne moči!

4. Zares ste Mi povzročili veliko dela! Vaši nenehno naraščajoči grehi so dali Moje potrpljenje in prizanesljivost na zelo močno

preizkušnjo! Ni dosti manjkalo, da bi se sicer mogočna nit Mojega potrpljenja na sredi strgala, ker jo je veliko in težko breme vaših grehov zelo raztegnilo, stanjšalo in s tem oslabilo!

5. Toda Moja ljubezen je takoj napela novo nit, s katero Sem se sedaj spet znova povezal z vami in za vas obudil in mazilil novega kralja, ki vas bo vodil po Mojih poteh, ki so vedno ravne in gladke.

6. Tega kralja morate vi, kot vsi ljudje v nižinah v vsem dosledno ubogati. On vam bo dal zakone, ki jih morate spoštovati, in kdor se bo zakonom upiral, bo takoj kaznovan skladno s posvečenim zakonom.

7. To je zdaj Moja volja! Ampak od sedaj naprej vam bom dajal kralje; dobre če boste ostali v Moji ljubezni, - toda tudi tirane, če boste vaša srca obrnili od Mene. To si dobro zapomnite!

8. Če pa se boste puntali proti kraljem, proti voditeljem in vodnikom, potem se boste zbirali proti Meni, in Oče se bo preoblikoval in spremenil v sodnika in vam dal sodbo, o kateri se bo govorilo do konca vseh časov te Zemlje!

9. Vendar, če boste postali s kraljem nezadovoljni, tedaj se obrnite Name in Jaz bom poskrbel za to, da boste dobili pravega kralja! Toda, če boste začeli, tu in tam, sami maziliti kralje, potem bom Jaz Mojo skrb za vas umaknil in vas prepustil tiraniji vašega izbranega kralja!

10. Zdaj ste iz Mojih ust izvedeli kakšna je Moja volja. Ravnajte se po njej, tako bo na Zemlji z vami vse dobro in ne bom dovolil vašega padca; v nasprotnem primeru pa ostane neizogibna sodba! Amen.«

11. Po teh besedah je Gospod velel ljudem, da se razidejo, potem pa je prejšnjega darovalca olja postavil za tempeljskega stražarja in nato odšel s kraljem in deseterico na planino, - kjer je stal drugi tempelj.

12. Kaj se je nadalje dogajalo, - v nadaljevanju!

635. POGlavJE

Božji govor Ohladu na tempeljski planini.

Namen zunanjega templja.

Božje izginotje.

24. 11. 1843.

1. Na planini, kjer je stal tempelj, je Gospod rekel Ohladu:
2. »Glej, tukaj Sem Lamaha pomazilil z modrostjo za popolnega duhovnika, zato je iz velike ljubezni do Mene zgradil ta tempelj in ga posvetil po Moji volji, v hvalo modrosti, ki jo je prejel od Mene!
3. Na to te spominjam zato, da bi se ti v sebi živo zavedal, kakšen duhoven pomen ima ta tempelj, ki tukaj stoji, in kaj bi moral ti in vsakdo v njem narediti in iskati!
4. Sicer ima vsak človek v sebi živ tempelj modrosti! Če Mi v njem daje hvalo modrosti, lahko to stori tudi brez tega templja.
5. Toda kljub temu Sem jaz tukaj postavil tudi zunanji, vidni tempelj, kot opomnik na notranji, živi tempelj. Zgradil sem ga zato, da bi se vsak človek, ki vstopi v ta tempelj spomnil, da Sem Jaz edini Gospod in imam edini vso moč, v nebesih in nad njimi in tudi na Zemlji, v njej in nad njo!
6. Če bi bili ljudje v nižinah enaki, kajpak, manjšemu številu Mojih še pravih otrok na višinah, ne bi potrebovali vidnega templja! Vendar so tako grobi kot zunanja snov, iz katere je ta tempelj izdelan, zato tudi morajo prejeti groba čutna znamenja in se morajo tej zunanji trdni materiji zoperstaviti in svojo lastno pri tem razbiti, da šele nato s tem njihova notranjost postane svobodna in potem lahko vstopijo iz tega grobega, zunanjega, mrtvega templja, v notranji, živi tempelj, če to zares želijo!
7. In v tem smislu ti sedaj Jaz tudi predajam ta tempelj! Zato uči ljudi, da vstopajo s tem namenom v ta tempelj in v njem

poiščejo in najdejo resničen, notranji, živi tempelj, - potem boš ti in vsak, ki bo takšnemu tvojemu učenju resno sledil, prejel resnično, notranjo, živo modrost iz Mene!

8. Kdor pa bo le iz neke navade vstopil v ta tempelj, da bi pomiril svojo neumno vest, naredi bolje, če ostane zunaj, kajti kdor se v templju ne spopade in ne razbije moči svoje materije, ne bo v njem našel nobenega življenja duha in njegove modrosti, temveč sodbo svojega duha v materiji, in skozi to smrt!

9. To Sem ti sedaj oznanil v prisotnosti tvojih ministrov in Mojih služabnikov, tako da bomo sedaj v tem smislu z našim vstopom ta tempelj zopet odprli! Amen.«

10. Tedaj so šli Gospod, Ohlad in deseterica v tempelj. Gospod je vse blagoslovil in ponovno tudi tempelj ter nato rekel:

11. »Sedaj je starodavni Red zopet vzpostavljen! Bodite pozorni in dejavni v Mojem Imenu; spreobrnite ljudi in Moja Ljubezen, Milost in Usmiljenje bo vaša večna nagrada! Amen.«

12. Potem je Gospod izginil, in Ohlad je napolnjen z duhom odšel s svojimi novimi ministri v stari Lamehov kraljevski grad.

13. Toda kaj se je nadalje zgodilo, se bo pokazalo v nadaljevanju.

636. POGlavJE

Srečanje kralja Ohlada z 99 svetovalci iz Hanoha.

Predrzen govor enega svetovalca in Ohladov odločen odgovor.

25. 11. 1843

1. Ko so prišli do starega Lamehovega gradu, je Ohlad takoj dodelil desetim ministrom njihova prebivališča in nato odšel z njimi v novo, veliko, zlato rezidenco nekdanjih tisočih svetovalcev, da bi tam še preostalim devetindevetdesetim svetovalcem podelil Consilium abeundi (priporočilo za odhod), če se ne želijo podvreči božanskim zakonom.

2. Ohlad, ki je imel devetindevetdeset svetovalcev že za izgubljene, pa je šel z desetimi naravnost v veliko posvetovalno dvorano, kjer se je še preostalih devetindevetdeset zbralo okoli svojega navideznega kralja in se med seboj posvetovalo ali naj ponovno spopolnijo zbor s tisočimi svetovalci ali ne.
3. Toda, ko se je Ohlad nenadoma pojavil v sredi desetih grozljivih mož, je to spravilo devetindevetdeset svetovalcev skupaj z njihovim navideznim kraljem v veliko zadrego in poleg tega povzročilo nemalo strahu.
4. Zato so posvet takoj prekinili, se dvignili s svojih sedežev in sprva sprejeli Ohlada skupaj z desetimi z veliko navidezno prijaznostjo, - vendar so ga vseeno vprašali zelo radovednega duha, kako se je njegova dobra, vendar zelo drzna zadeva izšla ob tako nezaslišanih elementarnih nesrečah in kakšne bodo posledice.
5. Toda Ohlad je rekel: »Tukaj so moji ministri! Ti vam bodo dali pravi odgovor!«
6. Ko je devetindevetdeset svetovalcev slišalo take besede iz Ohladovih ust, in so tedaj že približno vedeli, kako se bodo stvari odvijale, je eden izmed njih rekel malce šaljivo:
7. »Če je teh deset tvojih ministrov, imamo že odgovor, ki potrjuje moje staro načelo, da sreča vedno izbere najbolj neumne posameznike in pametne pusti sedeti!
8. Kajti tvoj ukrep s ponovnim odprtjem templjev je tako blazno nepremišljen, da resnično preudaren, pameten človek o tem ne bi smel napraviti niti ene nepotrebne besede!
9. Ampak, da si se ti, kot slepa kura, uspel prebiti s trdo oslovsko kožo in se celo spoprijateljil z desetimi ognjenimi tigri, podobnimi opotekajočim oslom, sodi v svetovne anale z naslovom napisanem z zlatimi črkami: 'Največji vrhunec oslovske sreče!'
10. Da si bil splošno priznan kot najbolj neumen svetovalec med nami, ti najbrž ni neznano, in sicer zaradi okoliščine, da ti

in ta naš sedanji navidezni kralj nista iznašla načina za pridobivanje zlata, da bi to čast izgubila; kajti dogovorjeno je, da naj najbolj neumen postane kralj!

11. Skratka, čemur si se prej odrekal, to si sedaj z oslovsko kožo pridobil! Ti si kralj in deset požiralcev ognja so tvoji ministri! Pozimi ti bodo najbolj koristili! Da pa mi tukaj ne bomo ostali pod tvojim kraljevanjem, je tudi dovolj samoumevno!«

12. In Ohlad je rekel: »Ja, izgnani boste s šibanjem, toda prej boste od mene za na pot prejeli še nekaj zakonov! Te boste morali povsod strogo upoštevati, - sicer vas bo Bog, Gospod, kaznoval z ognjenimi palicami!

13. Vidiš, tudi to pripada oslovi sreči, da mi je Gospod prepustil v vsakem trenutku telesno kaznovati prestopnika mojih zakonov!

14. In tako se pripravite na sprejem mojih zakonov! Amen.«

637. POGlavJE

Odgovor govorca 99 svetovalcev o zakonih in njihovem namenu. Protest 99 proti Ohladovim zakonom.

Ohladov kraljevski, pameten odgovor.

Ponižnost kot vrhunec vse človeške svobode.

27. 11. 1843

1. Toda govornik devetindevetdesetih svetovalcev je namesto priprave na sprejem zakonov, rekel:

2. »Samo to še rabimo. Obdrži zase svoje nedvomno ne preveč pomenljive zakone, vključno z božansko kaznovalno sankcijo; kajti dovolj je, da se prostovoljno izselimo in ti s tem pustimo vso oblast!

3. Ampak, da bi sprejeli neke sankcijske zakone in s tem priznali vso tvojo oblast nad nami, kamorkoli gremo in se

hočemo naseliti, ne bomo storili in bomo celo protestirali proti nasilnemu vsiljevanju zakonov!

4. Kajti, če obstaja Bog, ki ti je pripomogel na starodaven prestol tega mesta, mora biti pravičen in moder, vendar glede na Njegov ustvarjalni načrt ne more vsiljevati zakonov tistim bitjem, ki morajo biti svobodna, z njimi pa so postavljena v vsa suženjstva!

5. Svobodno bitje pod zakoni je zagotovo največje protislovje, največji nered, polna vreča vetra! Kako bi se lahko tako protislovje zgodilo pri Bogu, ki je Sam najvišja svoboda in večno mora biti?!

6. Ja, kjer skupaj živijo velike človeške družbe, kot tukaj v Hanohu, so potrebni nekateri razdelki zakona, kot zakon o meščanski etiki; vendar razlog zanj ni nič drugega, kot ohranjanje svobode vsakega omikanega človeka in nasprotno za še ne omikanega, pa šola za usposabljanje svobode njegovega bistva.

7. Glej, nekateri zakoni so potrebni, kajti brez njih bi bil omikan človek med neomikanimi prav tako izpostavljen, kakor bi se nahajal med divjimi prebivalci gostega gozda.

8. Če pa bi se nekje na še prostem prostoru Zemlje naselila prav dobro omikana družba ljudi, ki bodo zaradi njihove visoke omike zagotovo vedeli kako se morajo ravnati, zakaj bi morali biti zavezani z zakonom od enega človeka, s katerim večno ne bodo več imeli opravka.

9. Povej, - ali lahko za to sama najvišja modrost v božanstvu pojasni tudi le en polovično razumen razlog?!

10. Mi smo sami sebi zadostni! Če bomo ugotovili, da zakone potrebujemo, si jih bomo že sami dali, dokler pa to ne bo tako, bomo ostali svobodni in živeli pod edinim zakonom medsebojnega prijateljstva! In, če bomo želeli nekaj udejanjiti, se bomo vzajemno posvetovali; in za kar bo večina menila, da je dobro, bo pri tem moralo ostati!

11. Zato je zdaj naša skupna odločitev, da od tebe ne sprejmemo nobenih sankcionarnih pogojnih zakonov! Ja, celo zavračamo vsak nasvet s tvoje kraljevske strani!
12. Zato nas pusti oditi svobodne, kot smo mi tebi dovolili odpreti templja; to je edina stvar, ki jo od tebe zahtevamo in bi tako potem od tebe tudi sprejeli!»
13. Ko je Ohlad to slišal, se je razburil in rekel: »Amen, pravim jaz, vi te stavbe ne boste prej zapustili, dokler svoje trde volje in svojega velikega ponosa ne boste uklonili pred mojim žezlom!
14. Poznam vašo namero; ta je uporniška! Zato je moj prvi zakon, ki vam ga dajem, da boste tukaj tako dolgo ostali, dokler ponižnosti ne boste priznali kot vrhunca človeške svobode!
15. Kajti tu ne gre za vašo fizično, ampak duhovno svobodo! Toda ta obstaja v ponižnosti in ne v uporniški aroganci! To najprej premagajte in potem se bo pokazalo, ali bodo moji zakoni motili vašo svobodo ali ne! Tako naj se zgodi! Amen.«

638. POGlavJE

Pameten nasproten govor govornika 99 svetovalcev o namenu razuma, intelekta in svobodne volje.

28. 11. 1843

1. Po tem dokončnem Ohladovem odgovoru, se je govornik devetindevetdesetih šele prav zbral in naslovil na Ohlada zelo resne besede, kot tudi obenem desetim ministrom:
2. »Kaj ti tukaj govoriš o neki aroganci in nekem uporniškem prepričanju? Ali me vidiš kot sleparja in sramotnega lažnivca in za strahopetno mevžo, ki naj bi pred tabo trepetala, kot topolovi listi pred nevihto? Oh, tu se močno motiš!
3. Ali torej meniš, da bom s pomočjo teh mojih bratov zbral

zunaj vojsko in nato z njimi prišel semkaj in te pregnal s prestola, ki ti ga je zagotovil Bog? – Oh, povem ti, da se ti ničesar na svetu ni treba bati manj kakor tega!

4. Ali misliš, da ne vem ničesar o tem, kako te je v templju božanski duh vidno za kralja mazilil in ti teh deset ognjenih mož dal za nepremagljive ministre?

5. Ali meniš, da sem prezrl vse ognjeno nevihtne prizore, ki jih je teh deset povzročilo? – O nikakor ne, ker sem te z mojimi služabniki pozorno opazoval!

6. Ampak zdaj tudi vem kaj moram storiti! Ali me imaš zares za tako neumnega, da bi se hotel s tistimi v boj spustiti, ki so jim vsi elementi na razpolago in se lahko zoperstavijo celo stari Božji vsemogočnosti.

7. O ti neotesani bedak! Najprej prosi Tistega, ki te je za kralja mazilil, da ti razsvetli tvoje možgane, da boš prepoznal ljudi, ki so tvoji bratje, da so še vedno tvoji svobodni bratje, čeprav sedaj sediš na prestolu nad njimi!

8. Bog je dal vsakemu človeškemu bitju razum in intelekt in zraven še svobodno voljo in s temi tremi elementi tudi hkrati tri glavne zakonitosti, in sicer: z razumom naj človek vse dobro in resnično sliši, po intelektu, da uredi tisto, kar je slišal in prepozna kar je čisto, ter svobodno voljo, da potem povsem svobodno izbira, to ohranja in nato na osnovi tega deluje.

9. Ali ni tako? Ali ni to božanski Red; zato je Bog človeka tako ustvaril in ga opremil s temi tremi najvišjimi zakonitostmi, da je bil potem lahko z njimi dejaven?!

10. Ali jaz delam nekaj drugega?! Ali se ne ravnam po teh božanskih načelih?! Ali se ne ravnam po božanskem Redu, če sem po teh treh temeljnih načelih, torej povsem razumno, popolnoma razišodno in prostovoljno iz sebe delujoč in ne morem biti omejen z nobenim drugim zakonom, ker prepoznavam prvobitno božansko v sebi in to upoštevam bolj kot kateri koli človeški zakon, ker človek hoče samo vsiliti

zakon dobro omikanemu človeku, ko čisto božansko v svojem bratu ne spoštuje več, kar je pravkar v tvojem primeru proti nam!

11. Opozoril si me na aroganco in uporništvu; vendar jaz sprašujem tebe: kdo od naju je sedaj ošaben in kdo bolj uporen?!

12. Ti hočeš, da bi se mi uklonili tvojemu žezlu, in da bi nas obremenil z zakoni?! Ali nisi prav ti upornik proti svetim božanskim pravicam v prsih vsakega omikanega človeka, in nismo mi ošabni, če nas ti, tvoje brate, hočeš podrediti pod svoje žezlo?!

13. Zato pojdi in prosi Boga za razsvetljenje tvojih treh temeljnih zakonov v sebi; potem pa šele pridi in presodi, če niso naši zakoni istega izvora kot tvoji!

14. Prej se nauči spoštovati božansko v svojih bratih in potem šele razsodi, če poleg božanskih živih zakonov potrebujejo tudi tvoje mrtve zakone!

15. Tako razumevajoče do tvoje stiske, sem ti govoril v imenu vseh!«

639. POGlavJE

Posvet Ohlada z njegovimi ministri.

Učinkovit govor ministrskega predsednika 99 svetovalcem.

29. 11. 1843

1. Ko je Ohlad slišal tak govor govorca devetindevetdesetih, se je takoj obrnil k svojim ministrom in jih vprašal, kaj naj naredi s tem trdovratnim nasprotnikom. Ali naj se mu dovoli oditi z njegovimi kolegi brez božanskega nauka o dolžnostih, ali ga z ognjeno močjo prisiliti k temu, da posluša izjemno dobronameren nauk o dolžnostih?

2. In deset ministrov je soglasno reklo: »Ti veš, da kjer Gospod

uporabi silo, je tudi že sodil! Če naj bi to zdaj naredili v Njegovem Imenu, bi nas za to vsekakor izrecno pooblastil! Toda vsi moramo biti potrpežljivi in pri tem ostati, dokler nam Oče ne bo dal drugačnega namiga.

3. Daj dobro za slabo, nežno za grobo, med za žolč, olje za kis, zlato za sol, žlahtne kamne za glino in kmalu se bo pokazalo, kaj je mogoče narediti s temi močnimi nasprotniki! Napadi jih z njihovim lastnim orožjem in jih boš najprej in najlažje premagal!«

4. Ohlad pa je rekel: »Prav imaš, to bi bila najvarnejša pot, vendar bi moral imeti boljši jezik! V sebi slišim popolnoma jasno in razločno, kaj bi moral odgovoriti temu širokoustnežu, - toda imam še premalo izkušenj pri govorjenju od znotraj navzven, tako da mi gre to nekoliko težje. Vendar si ti v tem že dosegel največjo spretnost; zato te prosim, najdražji brat, prevzemi moje mesto s kleno besedo, ki bo gotovo upognila trdovratneže!«

5. In glavni govornik deseterice, je takoj rekel Ohladu, da se s tem strinja, prevzel besedo in pri priči namenil naslednje besede devetindevetdesetim, in sicer, rekoč:

6. »Poslušaj, ti mogočni predstavnik svojih kolegov! Kaj se tako zelo upirate sprejetju nauka s strani tistega, za kogar veste, da je bil od samega Gospodovega duha za kralja maziljen?

7. Ti dobro veš, kakšno moč imamo od Boga. Popolnoma smo prepričani v sebe, da se nam ti večno nikoli ne moreš zoperstaviti s svojo močjo in zato se mi tebe niti najmanj ne bojimo, ker zato sploh ni nobene potrebe, kajti Gospod je v naše roke položil oblast in vzgojno šibo, zato nam vi niti s pomočjo vse Zemlje ne morete nič!

8. Vendar vas mi kot vaši bratje sploh nimamo namena kaznovati, ampak vam le dati nauk za na pot, zaradi katerega lahko postanete le še bolj srečni, ampak nikoli nesrečni. To tudi jamčimo pri vsej naši od Boga podeljeni moči.

9. Povej zdaj, - ali pod takšnim pogojem tudi ne želite sprejeti našega nauka kot življenjskega vodila?«

10. In govornik devetindevetdesetih je rekel: »Ja, kot vaši svobodni bratje, sprejmemo pod takim pogojem vsak nauk; toda ne dovolimo, da bi nas zaslužnili s sankcionarnimi zakoni, celo od Samega Boga. Raje naj nas sežge skupaj z vso Zemljo!

11. Tako smo vedno pripravljeni poslušati vaš dober in moder nauk in ga tudi sprejeti, če nam bo všeč!

12. In tako lahko govorite; vendar dobro razumite: brez sankcij!«

640. POGlavJE

Razlika med mrtvimi in božanskimi zakoni.

Ohladov kratek, jasen govor 99 svetovalcem o božanski volji.

01. 12. 1843

1. Nato se je predstavnik desetih ponovno obrnil na Ohlada in mu rekel: »No, brat, zdaj lahko greš in devetindevetdesetim sporočiš Gospodovo voljo; poslušali te bodo!

2. Toda o sankcijah niti besede; kajti razodeta božanska volja, ki izhaja iz večnega Božjega Reda, je že sama po sebi sankcionarna! Ali to razumeš?

3. Sploh pa je zakon, ki mu mora biti sankcija še dodana, že zaradi tega slab, nedopusten in nesprejemljiv ter puhel, ker sam ne vsebuje sankcije kot povsem pravične posledice prestopka. In takšnih puhlih zakonov se bojijo ti junaki, in to upravičeno, kajti takšni zakoni vedno spremenijo ljudi v prave sužnje.

4. Toda zakonov od zgoraj, iz večnega, božanskega Reda, se ti junaki ne bojijo, ker ne vedo, da ti zakoni že od večnosti vsebujejo v sebi sankcijo, tako kot ima vsak človek v sebi vest, ki vsebuje kaznovalni duh.

5. Zato zdaj pojdi in jim oznani božansko voljo, s čimer bodo sprejeli obenem vodnika in sodnika, torej, stori to!«
6. Te besede je Ohlad zelo dobro razumel, zato je šel takoj k devetindevetdesetim in naslovil na glavnega govornika devetindevetdesetih naslednje besede:
7. »Ker sem od svojega ministra prejel vaše soglasje, da ste me pripravljeni poslušati, bom torej pred vami v Imenu gospoda nebes in Zemlje, tudi odprl svoja usta in vam v nekaj besedah oznanil, kaj Gospod od vas zahteva, in vse kar potrebujete za vašo častnost, kot tudi za vaše prihodnje večno dobro. Zato vas prosim, kot vaš brat, da me z vso potrpežljivostjo in mirom poslušate!
8. Tako pa se glasi Božja volja zame, za vas in za vse ljudi: 'Spoznaj in nadvse ljubi Boga, vse svoje brate in sestre pa tako, kakor svoje življenje; izogibaj se nepotrebnih užitkov mesa in pomisli, da obstaja le en Gospod, ljudje pa so si samo bratje med seboj, - tako boste pravični in čisti pred Gospodom in vsem svetom, kjerkoli boste, in Gospod vas bo blagoslovil in vodil povsod vaši večni sreči nasproti!'
9. To je čisti, božanski Red, v katerem se edinole lahko zamisli vse stvari obstojne; toda brez njega večno ni mogoč obstoj nobenega bitja! – Zdaj imate vse!
10. Če hočete oditi ali tukaj ostati, je meni vseeno; le vi morate sprejeti, da si boste sami služili kruh, tako da se meščane razbremenijo težkega bremena.
11. Sicer ne bom pred srca meščanov zapahnil vrat, kakor tudi pred svojim ne!
12. Vendar pa bom poskušal potrebe zase in za mojih deset ministrov čim bolj omejiti in toliko kot je mogoče olajšati življenje meščanov.
13. Naredite enako in lahko ostanete in prebivate v tem gradu.

641. POGLAVJE

Odgovor govornika 99 svetovalcev in njegova razumna replika.

02. 12. 1843

1. Ko jih je devetindevetdeset to od Ohlada slišalo, se je njihov glavni govornik ponovno dvignil in rekel Ohladu: »V bistvu se ne motiš, - seveda le potem, če se na to zadevo pogleda bolj površno; če pa se v zadevo bolj poglobi, si nam s tem oznanil najbolj nenaravno norost na svetu!
2. Toda, da boš videl, da ti v imenu bratov nisem morda nasprotoval s hudobnim namenom, ti bom to primerno razsvetlil! Če to lahko ovržeš, bomo mi takoj sprejeli vsak tvoj zakon; če pa ga najbolj zagotovo ne boš, bomo odšli in ti podarili tvoj nauk, skupaj s to zlato palačo! In tako me torej dobrodušno poslušaj:
3. Kar se tiče tvojega svetovanega spoznanja Boga, ti ne bom povedal ničesar drugega kot to, da poskusiš vtakniti v usta celo goro naenkrat in jo nato pogoltniti! – Ali misliš, da je to tebi mogoče?
4. Ali zajemi vse morje in vse velike reke v majhno posodo! – Ali misliš, da bi ti to uspelo?
5. Sedaj pa pomisli na neskončno velikega, večnega Boga v Sebi, kot v Njegovih neizmerno velikih in nešteti delih, in potem dodaj sebe, prašnega, z vseh strani utesnjenega in omejenega črva! Povej, kako boš začel spoznavati večnega, neskončnega Boga?!
6. Ali bo Njegovo neizmerno Vse imelo dovolj prostora v tvojem popolnem niču v primerjavi z Njim? Ali se lahko pohvališ s spoznanjem Boga, če ti veš o Njem kvečjemu toliko kot jaz?!
7. Ali misliš, da si videl celotnega Boga, če se ti je pokazal samo skozi zunanje delujoči duh in tako le skozi Njegov najbolj

majčken žarek moči.

8. O glej, kako neumen moraš biti, če v to verjameš!

9. Resnično, za najbolj domišljavega in največjega bedaka na svetu imam tistega, ki se s tem baha – bodisi s svojimi dejanji ali s svojimi besedami -, si prizadeva bodisi spoznati Boga, ali da ga je celo že spoznal, - kar se zdi, da zate v precejšnji meri velja, ker si celo nam na samem začetku priporočil spoznanje Boga, kot da si v njegovo koristnost, Bog ve koliko prepričan!

10. Upamo, da boš ta nesmisel uvidel, vendar se še oglasil!

11. Toda, kaj reči o besedah 'ljubiti Boga nadvse'? – Brat, prijatelj! Če bi ti sedaj lahko dal mojo glavo z mojim precej svetlim razumom, bi se ti zgrozil nad svojo neumnostjo!

12. Glej, to, kar imenujemo ljubezen, je v bistvu človekova življenjska sila! Kolikor močnejša je njegova ljubezen, tem močnejše je tudi njegovo življenje! Pri starejših ljudeh ljubezen pojema in v enakem razmerju tudi življenje. Smrt je konec ljubezni in s tem tudi življenja; to nas uči dnevna skušnja.

13. Ampak povej mi, koliko prostora zavzema ta življenjska sila v tebi? Glej, zagotovo nič več, kot toliko, kolikor ti omogoča tvoja prostornina; kajti zunaj sebe še noben človek ni živel!

14. S to življenjsko silo ali ljubeznijo prevzameš lahko morda tebi sorodno bitje, tvoje velikosti. Za eno do deset žensk ti bo ta morda zadostovala za nekaj let, - toda za sto ali tisoč, z združeno močjo, niti eno uro! Povsem obnemogel boš propadel in popolnoma ugasnil v svoji neumnosti!

15. Iz tega pa se vidi, da lahko človek ljubi le toliko, kolikor znaša njegova prostornina. Kdor želi bolj ljubiti, je enak tistemu, ki se zato da bi postal pameten ukvarja z vsemi vejami znanja in na koncu od vsega ve le nekaj nepomembnega, vendar ničesar v celoti, in je zato popolnoma nekoristen človek!

16. Toda ti zahtevaš, da bi mi neskončnega Boga – in to še nadvse! – morali ljubiti!

17. Toda vprašam te, s čim in pa kako? Ali zmoreš ponoči, z eno bakljo v svoji roki, osvetliti in ogreti vso Zemljo? Ne, ti pravi tvoja skušnja.
18. Toda, kako hočeš potem neskončno božanstvo potisniti v svoje prsi in ga morda ogreti in osvetliti in nazadnje celo svojo ljubezen preko Njega razširiti?!
19. Če imaš le en atom zdravega razuma, moraš na prvi pogled uvideti neumnost, ki si nam jo naložil!
20. Zato te prosim, da upoštevaš ta moj jasen ugovor in potem drugače postopaš z nami; kajti ti nas ne boš naredil za svoje bedake.«

642. POGlavJE

Ohladova jeza in negotovost. Posvet njegovih ministrov, kako obravnavati takšne razumneže. Prekinitev pogajanj.

05. 12. 1843

1. Ko je Ohlad slišal govor glavnega govornika devetindevetdesetih, ni vedel kaj naj na to odgovori; obenem pa tudi zato, ker je bil po naravi tak, da zaradi manjše čustvene jeze ni mogel izreči niti ene besede in mu je bilo tako še toliko težje dati kritičnemu nasprotniku temeljit odgovor.
2. Toda deset ministrov je opazilo precej močno Ohladovo zadrego, zato so šli k njemu in eden izmed njih mu je rekel: »Ohlad, jeza ti ne koristi, kajti glej, tam pred nami so čisto slepi ljudje, ki nimajo niti toliko svetlobe, da bi lahko razlikovali najtemnejšo noč od najsvetlejšega dne! Tudi, če bi se z njimi še več pogovarjali, bi bilo to popolnoma zaman!
3. Ljudje, ki so s svojim razumom in svojim razumevanjem prišli tako daleč, da hočejo stlačiti v vrečo svoboden duh in

njegovo ljubezen, ki je njegovo bistvo in je čisto od Boga, niso več sposobni za višje poučevanje.

4. Kajti, so kot bube, ki se v svoje lastno tkivo zabubijo in se s tem odrežejo od vseh višjih svetlobnih tokov!

5. Tudi, če sčasoma te bube oživijo in postanejo lepi metulji, - kakšna bedna podoba je potem to?! Kajti ne predstavljajo nič drugega kot nadležno število vseh vrst postopačev, brezdelnežev in umnežev, ki svoje ideje, prav tako kakor metulji svoja jajčeca polagajo v mlade nasade človeške rase, iz katerih se kmalu prikaže nešteto škodljivih gosenic, ki prav tako kmalu oglodajo in uničijo vse čudovite življenjske poganjke duhovnega življenja!

6. Zato sedaj pustimo oditi od tod, čimprej, kot je le mogoče, takim slepim razumnim človeškim bubam, kajti zdaj med nami sije duh večnega in živega sonca! Z njegovo toploto se bodo lahko te bube kmalu izlegle in bodo potem svojo pogubno zalego položile v naše nove nasade!

7. Tako ne bomo s temi ljudmi spregovorili več nobenih jalovih besed, ampak jih bomo pustili takoj oditi; in kamor jih bo zasukal veter, tja bodo tudi šli, - kajti vsak črv pozna svojo zel, ki mu gre v slast in jo potem poželjivo žre!«

8. Govornik devetindevetdesetih pa je rekel: »Ja, ko ljudje z ljudmi tako govorijo, tedaj tudi ne morejo skupaj ostati – in živeti! Ti pridigajo ponižnost – in so pri tem bolj ošabni kot pav, ko je njegov rep popolnoma razširjen! Zato odhajamo in prav gotovo bomo nekje našli naše zelišče!«

9. Govornik desetih pa je rekel: »Ja, pojdite od tu, ker tukaj za vas ne raste več nobena rastlina!

10. Ljudje, ki smo jim izpolnili vse, da bi le sprejeli naš blag zakon, niso primerni za nas, ki vemo, da je Bog naša srca ustvaril ravno tako kot oko, ki je sicer tudi veliko manjše od velikega vidnega stvarstva, vendar kljub temu lahko tega v sebi sprejme in opazuje! In tako to ni odvisno od volumna, ampak

le od volje nosilca življenjskega bistva!

11. Pojdite zdaj, kajti tukaj ne morete bivati! Tri dni imate, da zberete vaše stvari, potem pa niti trenutka več!

12. To dobro razumite, in tako se bo gotovo zgodilo!«

643. POGlavJE

Začetek samospoznanja pri 99 svetovalcih.

Enostavnost Božje besede kot neprijetnost pri razumnejših.

Spreobrnjeni Daniel in Ohlad kot brata.

06. 12. 1843

1. Te besede so pri devetindevetdesetih naredile veliko spremembo v duši; prispodoba z očesom v primerjavi s srcem je šla kot električna iskra skozi vse njihove ude, ožilje in notranje organe.

2. Zato se je glavni govornik takoj obrnil in svojim bratom nameril naslednje besede, rekoč: »Poslušajte me, bratje! Govor mogočnega glasnika, sedaj prvega ministra Ohlada, ki ga je Bog Sam mazilil za našega kralja, mi je pokazal vso mojo zablodo.

3. Zdaj vem, kje smo pravzaprav z vsem tem našim tako popolnim razumom in vsem našim intelektom, in to je dovolj, da spoznamo, da smo za uvid v duhovno in božansko zares še več kot čisto slepi!

4. Obenem pa smo tudi gluhi kot kamen in pri tem strašno domišljavo neumni! In tako je tudi popolnoma prav, da smo precej osramočeni prisiljeni oditi iz tega mesta, v katerem smo toliko časa igrali gospodarje; in zdi se mi, da si jaz to najbolj zaslužim, ker sem bil med vami vedno najbolj trdovraten nasprotnik proti vsemu čisto duhovnemu in božanskemu.

5. Kdo med vami se ne bo spomnil prigode, ko sta nas dva svetovalca, ki sta k nam prišla z višin kot dninarja in nato

kmalu postala vodji gradnje vseh naših velikih zgradb ter nas nato, ko sta nas opominjala, da je Bog edini, vsemogočni gospodar nebes in Zemlje, na koncu zapustila?!

6. Toda njune veličastne besede se nas niso dotaknile, še posebej meni so spolzele skozi ušesa; in mi smo obema pustili, da najpomembnejša moža prej od nas odideta, namesto da bi sprejeli njune nežne božanske besede!

7. Z našim razumom in z našim intelektom smo vedno nasprotovali besedam, ki so k nam nekako prihajale od Boga; tako da sedaj tudi nismo vredni ničesar bolj, kot da smo izgnani ven iz tega mesta, ker je prišel plačila dan!

8. Jaz pa vem, kaj bom storil zase: kot prebujen, skesani spokorjenec bom odšel! Toda vi lahko naredite, kar želite; vsemogočna Božja volja z menoj in z vami!«

9. Po tem govoru, se je obrnil zopet na Ohlada in deseterico in jih zelo ganljivo prosil za odpuščanje zaradi njegove trdovratnosti in se jim zahvalil za nauk, ki ga je tako obudil ter nato hotel oditi.

10. Toda Ohlad mu je rekel: »Daniel, povem ti: tako kot si sedaj, ostani, kajti Gospod te je sprejel. Ker ti je podelil takšno milost, te bom tako tudi jaz sprejel!

11. Kajti nočem vas izgnati kot brate, ampak samo vašo trdovratnost; če pa to izženete iz vas, potem ni potrebno, da bi vi sami morali skupaj z vašimi grehi pobegniti, - ker je dovolj, da vi svoje grehe odslovite!

12. Če pa brat brata izžene, tedaj izžene tudi sebe od svojega brata; toda to je daleč od mene!

13. Zato ostani in si prizadevaj, da tudi drugi bratje ostanejo, ker bomo imeli vsi še več kot preveč dela za opraviti.

644. POGlavJE

Daniel uspešno prepriča 98 svetovalcev. Upornost navideznega kralja Midehala. Midehalova okrasitev kot osla in njegovo ponižanje ter spreobrnitev.

07. 12. 1843

1. Te Ohladove besede so z radostjo napolnile Danielovo dušo in obljubil mu je, da bo pri ostalih storil vse, da bo tudi njih prepričal, da se popolnoma spreobrnejo.
2. Nato se je takoj obrnil na druge svetovalce in jim predstavil Božjo milost in to tako dobro in zelo nazorno, kolikor je le mogel; in vse razen enega je Daniel prepričal s svojimi besedami.
3. Toda ta eden ni bil nihče drug kot navidezni kralj. Želja po vladanju se je šele zdaj v njem zares vzbudila, ko se je popolnoma zavedel, da je konec njegovega vladanja.
4. Kajti, kot navidezni kralj je zelo užival v vsemogočih ceremonialnih časteh, sedaj pa se je moral vsemu odreči! Zato je bilo to zanj nesprejemljivo!
5. Začel je razmišljati, kako bi si lahko zopet povrnil svoje izgubljene časti.
6. Daniel je to dobro opazil in se že pripravljal, da mu nekaj zabrusi v obraz, vendar je eden od desetih ministrov stopil k Danielu in mu rekel:
7. »Dovolj je, da si jih spreobrnil osemindvetdeset; od enega osla pa tako ali tako ni nič odvisno! Kajti tisti, ki svoje brate vodi brez naravne, moralne in duhovne moči, ampak želi vladati iz neke vrste poželjivo ošabnega temperamenta, je osel, ker ne zmore uvideti, da so ga njegovi bratje že od nekdaj prepoznali kot takega in mu zato tudi postavili na glavo krono neumnosti.

8. Resnično, tega človeka tok časa ne bo nič spremenil; kajti kot skala trdna je njegova neumnost!
9. Razbij gore, naredi da se bo Zemlja tresla kot list drevesa v nevihti, zatemni sonce in pusti na Zemljo pasti zvezde z nebes, - in ta človek bo ostal neomajen!
10. Kajti osel se ne boji močne šape mogočnega tigra in ne njegovega drobilnega zoba, ker on vendar ve, tako kot prerok, da se morajo od njega močnejša bitja sramovati, če mu storijo kaj žalega.
11. Kajti neumnost bo vedno imela zelo velik ugled celo pri samem očetu zlobe in laži, osel pa se ne boji njegove zvijačnosti! Ker sramota zavira tudi Satana, se zato ne mara nikoli ubadati z osli!
12. Zato ta vztraja in samo sedi na prestolu ter vlada med stenami muham in komarjem; in celo čudovita krona mora tudi krasiti njegovo sivo glavo!
13. Če pa se bo v svoji palači z zelo redkimi, vedno istimi besedami mogočno oglasil kot vladar, potem mu je treba ponuditi primerno izdatno krmo!
14. Na ta način ga bomo obravnavali in tako naj ostane; kralj naj svoj čas preganja samo z žretjem in spanjem ter odganjanjem muh!«
15. Ta satira je navideznega kralja spravila skoraj ob pamet, zato je začel dobesedno divjati in besneti.
16. Toda govorec desetih ga je zgrabil za ušesa in mu jih s svojo čudežno močjo raztegnil v pravcata oslovska ušesa, in nato rekel: »Glej, to je krona! Potem sledi še prestol!«
17. To je vplivalo na navideznega kralja, ki se je imenoval Midehal. Po tem je postal ponižen in tudi spreobrnjen; toda oslovska ušesa je obdržal polna tri leta.
18. Ta prigoda je postala znana po vsej pokrajini in celo na višine je prišla novica, da je navidezni kralj prejel oslovska ušesa, in se ohranila med vsemi mogočimi pesnitvami še do

kasnejših potomcev.

{Od tod tudi grška legenda o kralju Midasu, ki je bil prav tako okrašen z oslovskimi ušesi. – Še eno vzporednico lahko najdemo v delu 'Tridnevni prizori' (12 letni Jezus v templju); tudi pri tem tempeljskem prizoru ne manjka Midas z oslovskimi ušesi }.

645. POGlavJE

Ohladov brat – in pravi kraljevski govor Danielu. Soglasje med zbranimi stodesetimi za blagor vseh.

09. 12. 1843

1. Zatem se je Ohlad spet obrnil k Danielu in mu rekel:
2. »No, prijatelj in brat, glej, tudi Midehal se je zagotovo spreobrn timer, ko mu je minister z Božjo močjo v sebi raztegnil ušesa in s tem njegovo notranjo neumnost obrnil navzven; in tako bomo po volji Gospoda že dosegli dober namen!
3. Toda sedaj so tam še ljudje, katerih tema je velika in povsod – tukaj v mestu, v daljnih predmestjih in v mestih Lim, Kira, Sab, Marat, Sincur, Pur, Nias, Firab, Pejel, Kasul, Munia in Tiral, in tako tudi še pri ostalih vazalih!
4. Na nas je, da ta ljudstva spreobrn timer v mestih, kot tudi na deželi, kjerkoli le prebivajo ljudje. Kot vsi skupaj z mano zelo dobro veste je povsod malikovanje, kot tudi po domovih dejanska brezbožnost.
5. Pri tem mi sami nosimo zelo velik del krivde in zato je sedaj tudi naša dolžnost, da vsem tem ljudstvom vrn timer svetlobo, katero smo jim v veliki meri odvzeli.
6. Gospod Sam nam je utrl pot skozi najstrašnejšo ognjeno nevihto; toda na nas je, da to priložnost izkoristimo in jo modro uporabimo za čast in slavo Njega, ki nam je izkazal tako veliko milost s tem, da nam je znova zanet timer večno svetlobo življenja, ki je bila v nas popolnoma ugasnjena.

7. Da pa bi bilo zmožni to svetlobo vrniti vsem ljudstvom, moramo obiskati Gospodova templja; v njih bomo prejeli primerno okrepitev in potrebno polnomočje ter veljavo!

8. Gospodov duh bo prišel v nas in nas mazilil z novo močjo in v nas obudil pravi duh ljubezni in vso svetlobo življenja iz nje, in s to svetlobo bomo nato prišli k ljudstvom in jih razsvetlili s svetlobo žive Božje milosti in mazilili z novim duhom, da postanejo otroci enega Svetega Očeta, ki nas je izbral že od samega začetka za Svoje otroke!

9. In tako se vsi pripravite na jutrišnji dan, kajti še pred sončnim vzhodom bomo vstopili v templja, potem pa se bomo tudi takoj posvetili vzvišenemu opraviu pravega ljudskega vladanja v Imenu edinega Boga, ker nas je za to izbral in pomazilil! Tako naj se zgodi.«

10. Ko je Ohlad končal svoj govor, je prejel veliko hvalo in vsi svetovalci skupaj z zelo ponižnim navideznim kraljem, so začeli hvaliti in slaviti Boga, ker jim je dal tako ljubečega in modrega kralja.

11. Vsi so rade volje sprejeli priporočilo in se nadvse veselili potem, ko so začeli delati v Gospodovem Imenu.

12. Ohlad je skupaj s svojimi desetimi ministri blagoslovil devetindevetdeset svetovalcev in se napotil v stari grad, kjer so se okrepili in Gospodu prinesli skupno hvalo.

646. POGlavJE

**Pohod stodesetih v tempelj za prejetje blagoslova.
Ognjeno morje in Ohladov modri pomirjevalni govor.
Vstop v tempelj.**

11. 12. 1843

1. Naslednje jutro, dve uri pred sončnim vzhodom, je Ohlad s

svojimi ministri že prišel k devetindevetdesetim in jih na svoje veliko veselje že vse našel praznično pripravljene za slovesen odhod v tempelj.

2. Na prostranem dvorišču so stali zbrani skupaj moški, ženske in otroci ter služabništvo, ki je čakalo na svoje gospodarje.

3. Ko je bilo vse nared, so takoj krenili po poti proti prvemu templju.

4. Ko je celotna, velika družba prispela do preddverja, je takoj iz zlate strehe templja navzdol v veliko preddverje usekalo tisoče strel. Istočasno pa je deset ministrov pozvalo vse okoliške gore, da bruhnejo ogenj, in v trenutku so se iz njihovih kraterjev pognali ognjeni stebri do neba, obenem pa tudi ogromne mase dima, ki so kmalu zakrile vse vidno nebo.

5. Ta pojav je naredil na naših devetindevetdeset mogočen vtis; kajti pred očmi so videli svojo smrt, kar pomeni, kot so si jo predstavljali.

6. V najhujšem tresenju in drhtenju, se je Daniel približal Ohladu in rekel. »O ti mogočni, od Boga maziljeni kralj! Prizanesi nam in nas ne pusti tako bedno propasti, kajti strašna je tvoja moč in oblast!

7. Kdo lahko zraven tebe obstane? Kdo tebi podložen bo lahko živel? Kajti, preden se bo zavedel ga bodo že zajeli plameni tvoje oblasti in njegovo telo sežgali v pepel!«

8. Toda Ohlad je rekel Danielu: »Ne delaj si takih neumnih skrbi! To je resnost, ki ti jo sedaj kaže Gospod, kot tudi vsem tvojim spremljevalcem; in če vam Gospod ne bi pokazal te resnosti, tedaj ne bi bili vredni tukaj prejeti mogočnega blagoslova, ki ga potrebujete, da boste potegnili ljudstva na svetlobo Božjega življenja!

9. Zato stran z neumnim strahom in proč z vsem tresenjem in drhtenjem; kajti Bog, večni, najbolj ljubeči Oče, sedaj v najhujšem ognju prihaja vam nasproti, iz Svoje neskončne svete ljubezni do vas!

10. Kajti, ne jaz, ne ti ministri, ne zmoremo priklicati strele s strehe in vsega tega ognja iz zemlje, Bog Sam to počne iz ljubezni do vas, da bi vas še bolj pripravil na njegov blagoslovljeni prihod v tempelj!»

11. Te besede so zadostovale, da so se Daniel in tudi njegovi spremljevalci osvobodili velikega strahu, in jih ohrabile za vstop v preddverje in nato – po resničnem prebujenju žive ponižnosti in ljubezni – v tempelj.

12. Ohlad je zatem takoj odprl vrata preddverja in vstopil z največjim spoštovanjem z vso, veliko družbo, tam dal Gospodu hvalo in šel v tempelj, kamor mu je smela slediti le deseterica. Vsi ostali pa so morali ostati v preddverju, kajti le posvečeni so smeli vstopiti v tempelj.

647. POGlavJE

Ohlad ob oltarju pred Bogom.

Njegovo opozorilo in prepoved družbe opravljanja in zabave.

12. 12. 1843

1. Ko je Ohlad z desetimi ministri vstopil v tempelj, je takoj padel na obličje pred oltarjem in molil k Bogu, da bi bil milosten in usmiljen do devetindevetdesetih bratov skupaj z navideznim kraljem.

2. In Gospod je rekel iz belega oblačka: »Ohlad! Pogledal Sem nate in na tvoje brate in razveselilo Me je, da so se spreobrnili in svoje srce in dušo obrnili k Meni; vendar imam še vedno nekaj proti njim in to je zelo pomembno za njihov duh!

3. Za svet se sicer zdi pošteno, tudi pravično in povsem nedolžno; vendar se Meni ne zdi tako!

4. Toda kaj je to, kar imam proti njim? – Poslušaj!

5. Oni imajo strast, da se družine medsebojno obiskujejo z

najrazličnejšimi prijateljskimi izgovori! Tudi Daniel, kot najmodrejši ni izvzet od te zlobne strasti!

6. Moški imajo veliko veselje, če jih obišejo lepe ženske in so zelo zadovoljni, če takim lepim ženskam lahko zopet vrnejo obisk.

7. Ženske pa po drugi strani zelo hrepenijo po moških obiskih in bolj kot je to pogosto mogoče, tem bolj vesele in norčavo prijazne postajajo.

8. Ženske obiskujejo sicer moške manj kot oni njih, ampak tedaj dostikrat celotno nebo postane od jeze ognjeno žareče, zaradi groznega najbolj neumnega opravljanja!

9. Bolj kot je nesmiselno, brezvredno in neumnejše blebetanje, toliko večja je njihova zabava; in bolj prismojena, bolj norčava, bolj neumna in bolj šaljiva in smejoča je takšna družba, bolj je prijetna in cenjena in tudi zato posebno rado obiskana.

10. Prav posebno pa ženske – mlade kot stare – poskrbijo, da se pojavi v takšni klepetavi družbi, ki jo Jaz iz temelja sovražim, vedno več mladih bitij moškega spola, ki so zelo izvedeni v dvorjenju in obenem tudi znajo prirejati zabavne igre vseh vrst, da s tem priskrbijo ženskam všečno razvedrilo; in bolj abotne in bedaste in bolj prazne ter nesmiselne so te igre, toliko bolj so priljubljene in tudi še posebej potem, ko jih izvajajo dobro grajeni mladeniči!

11. Glej, tvojih devetindevetdeset bratov ima takšne ženske in takšne otroke, ampak Danielova žena je med njimi največja ljubiteljica takega čvekanja! Resnično, zame je to gnus od gnusa!

12. Rajši bi v Svojih ustih držal mrhovino tisoč let, kot da bi tudi od daleč gledal le eno sekundo družbo takšnih udvorljivih ljubimcev!

13. Razlog za to je v tem, ker je to najboljši način za spriditi in ubiti duha iz Mene; kajti na takih srečanjih se ženska, tako kot moški, na najboljši način naučita Mene pozabiti in se v celoti

vržeta v strupene kačje roke veselega in laskavega sveta!

14. Kdo razmišlja o Meni v takšni družbi med opravljanjem, igranjem, klepetanjem in smejanjem, medtem ko moram Jaz v vsakem trenutku ohranjati njegovo ali njeno življenje?!

15. Zato preklinjam vse takšne družbe, ko se ljudje obiskujejo zaradi zabave – in ne zato, da bi želeli o Meni razpravljati in se učiti; in čeprav so ti obiski še tako nedolžni, so kljub temu prekleti, še posebej, če so v to povlečeni otroci, v katerih se s tem najboljše seme kmalu zaduši.

16. Zato pojdi ven in oznanjaj takšno Mojo voljo svojim devetindevetdesetim bratom in ti naj storijo enako svojim otopelim ženskam in otrokom; in povej, da nikogar ne bom s Svojo milostjo prej blagoslovil, dokler ne bo uredil svoje hiše!

17. Če se tega zla ne bo zatrló v korenu, bom dal Svojo sodbo namesto Moje milosti! Amen.«

648. POGlavJE

Ohladova neumna prošnja Bogu.

Pomemben Božji družaben namig: 'Kjer sta dva ali trije skupaj v Mojem Imenu, tam Sem Jaz sredi njih!'

13. 12. 1843

1. Nato je Ohlad z najglobljo ponižnostjo rekel Gospodu: »O Gospod, Tvoje najsvetejše Ime naj bo posvečeno in Tvoja volja naj se vedno kakor večno zgodi!

2. Jaz, ubog, beden črv pred Teboj v prahu moje popolne ničevosti, si drznem iz dna moje velike stiske, Tebi postaviti vprašanje, in Ti Oče, ki Si poln neskončne ljubezni, usmiljenja in potrpljenja, zaradi tega ne bodi gorek z menoj!«

3. In Gospod je rekel iz oblaka: »Torej, vstani in govori! Svoje uho bom prislonil k tvojim ustom!«

4. In Ohlad je vstal in rekel: »O Gospod, povej mi po svoji milosti: ali ljudje ne bomo smeli nikoli obiskati naših sosedov in se ne bomo nikoli – tudi na zelo spodoben način – zabavali z našimi brati in sestrami?
5. Vidiš, mi revni ljudje imamo že tako ali tako malo razvedrila na tej pusti Zemlji! Če se moramo popolnoma izogibati obojestranskim družabnim obiskom in pogovorom, nam potem ne ostane nič drugega, kot da se stlačimo v neko luknjo in tam glodamo lasten žalosten dolgčas!
6. Zato Te jaz, Gospod, v imenu vseh mojih bratov in sester prosim, ali bi Ti v tem pogledu hotel le malo ublažiti Svojo voljo! Ali bi Ti bilo všeč, če bi mi dal pravila ali celo zakon, po katerem bi se nekatera družabna srečanja kljub temu smela zgoditi?!«
7. In Gospod je na to rekel Ohladu: »Vedel Sem, da si tudi ti še vedno bolan osel; zato zahtevaš to od Mene, proti vsemu Mojemu Redu!
8. Glej, ti vol, na Zemljinih tleh rastejo blagoslovljene in preklete rastline, grmičevje, drevesa in sadje; blagoslovljene izhajajo iz nebes in preklete iz pekla. Plodovi slednjih niso redko vabljivejši kot prvi. Ali ne bi hotel tudi tu reči: 'Gospod, odvzemi jim smrtonosni strup, da jih bomo lahko užili, ravno tako kot blagoslovljene?'
9. Jaz pa ti povem: to ne bom nikoli storil, ker Sem že tako vsako preklete tridesetkrat blagoslovil in to bo vendar dovolj!
10. Svobodno lahko poleg tega preklete rastline še iztrebiš in namesto teh zasadiš blagoslovljene. Ali ni to dovolj?
11. Tako Sem dal tudi človeku enega družabnika in pomočnika, in glej, prvi človek Adam je bil s tem zadovoljen! Ali hočete biti vi več kot prvi človeški par na Zemlji?
12. Ali nima vsak oče svojega otroka in prav tako sleherna mati?! In ali nima vsak hišni posestnik svojo služinčad, svoje hlapce in dekcle, ki so tudi ljudje?! Kaj bi hotel še več?

13. Adam je imel le eno ženo in kasneje svoje otroke, in ni imel nobenih hlapcev in nobenih dekel, - in glej, s tem je bil zadovoljen! Zakaj hočete vi več, kot je bilo dano Adamu iz Mojega Reda?!

14. O vi nenasitneži, zato hočete več, ker vam Jaz nisem zadosten! Vam Sem premalo, zato si želite zabave sveta! Zato se hočete smejati in klepetati in igrati v živahnem kroženju, ker Sem vam Jaz dolgočasen!

15. Adamu je bila Moja družba zadostna in Evi je bil zadosten Adam in njeni otroci; zato je živel zadovoljen devetsto trideset let brez družabnih iger! Zakaj hočete vi več?

16. Jaz pa ti povem, da Sem te pomazilil: če se obiščete v Mojem Imenu, kot je Adam storil celo pri svojih otrocih, potem bo tudi vsako druženje blagoslovljeno, kajti kjer sta skupaj dva ali trije zbrani v Mojem Imenu, tam Sem tudi Jaz med njimi!

17. Toda, kjer se kakršna koli družabna srečanja oblikujejo zaradi kakršne koli posvetne zabave, tam bo Satan med njimi in za svojo zabavo zadušil svoje otroke!

18. Zato Me ne sprašuj več – če nočeš, da me boš vprašal poslednjič – ampak hitro pojdi in izpolni Mojo voljo! Amen.«

649. POGlavJE

**Ohlad sporoči Danielu in svetovalcem Božjo voljo.
Danielova osuplost zaradi očitne Božje malodušnosti.
Privolitev moških in zadržki žensk.**

14. 12. 1843

1. Po tem govoru se je Ohlad potolkel po prsih, se nato globoko priklonil pred oltarjem in takoj odšel k devetindevetdesetim čakajočim bratom, tam takoj poklical Daniela in mu povedal vse, kakor je slišal od Gospoda.

2. Toda Daniel je k temu pripomnil: »Zares, če mi ne bi dejanskega stanja razložil s tako vzvišeno resnostjo, bi jaz komaj verjel, da se velik, vzvišen, Sveti Bog ukvarja s takšnimi malenkostmi!
3. Ampak mora pa vendarle biti nekaj na tem, ker če ne bomo opustili te tako očitne pregrehe, hoče Gospod zadržati Svoje usmiljenje do nas in nam namesto tega dati le grenko sodbo!
4. Takoj bom oznanil Gospodovo voljo! Zase in za svojo hišo lahko poskrbim; zagotovo ne bo več nobenega druženja in ne bomo se več obiskovali, razen na način, ki je po volji Gospoda, namreč, le v Njegovem najsvetejšem Imenu!
5. Toda kar se tiče ostalih pa seveda ne morem jamčiti, kaj bodo storili glede tega!«
6. In Ohlad je rekel: »To za zdaj ni zaskrbljujoče niti zate niti zame, ker bo Gospod že opravil svoje!«
7. Potem se je Daniel takoj obrnil na osemindesete, kot tudi na njihove otroke in žene in jim oznanil Gospodovo voljo, prav tako, kot jo je slišal od Ohlada.
8. Moški so se kmalu s tem sprijaznili, toda ženske in odrasli otroci so začeli ihteti in tu in tam na skrivaj zajokali in celo žalili, rekoč:
9. »Bog to ni mogel reči! To je iznajdba Ohlada in desetih čarovnikov z višin, in sedaj tudi slavnega Daniela, ki se vedno obrača po vetru!
10. Zakaj nas v družbi ne bi ljubilo več moških?
11. Zakaj bi morale biti tu samo za enega moškega in se samo za enega lepoticiti in olepšati?
12. Zakaj naše hčerke ne bi smele imeti vsakovrstnih priložnosti spoznavati mladi moški svet, da bi si lahko izbrale moškega, ki jim je najbolj všeč?
13. In zakaj naši sinovi ne bi smeli spoznati deklet? Ali naj na koncu ostanejo brez žene? Toda kje drugje, razen v družabnih krogih, se ponuja priložnost za to?!

14. Poleg tega obiskujemo vendar že tako samo ugledne, stare plemiške hiše in dobimo obiske le teh!

15. Bog ne more biti prav moder, če zahteva nekaj takega od nas! Če bi pri tem naredili kaj slabega, potem bi bilo to nekaj drugega, toda mi se pri tem vedno zabavamo na najbolj nedolžen način na svetu! Kako je to lahko v nasprotju z modrim Bogom?!«

16. Toda Daniel jim je rekel: »O ve ženske, godrnjate proti Božji odredbi! Ali ne veste, kako je On še vedno kaznoval uporne?! Ta zadeva se vam zdi preveč malenkostna, da bi se Gospod za njo zavzemal, zato pravite, da Bog ne more biti moder!

17. O ve slepe neumnice! Kdo je ustvaril majhnega komarja, kdo listno pršico, kdo nešteto črvov v močvirju, kdo lase na vaših glavah? Ali niso to na videz le najbolj neznatne stvari?! In kljub temu veliki Bog skrbi za njih!

18. Kdo razen mojstra najbolje ve za kaj je koristen njegov izdelek?! Toda, če nam pa tukaj veliki mojster Sam daje življenjska pravila, ali jih ne bi morali takoj z največjo hvaležnostjo sprejeti in se po njih ravnati?!

19. Čeprav se vam zdi tudi to zlo malenkostno in nepomembno, ker ste se nanj že navadili, ali bi moralo biti zato tako tudi za Boga?

20. Oh, Gospod ne bo nikoli ravnal po vaši veliki neumnosti, ampak je na nas Njegovih ustvarjenih bitjih, da se ravnamo po Njegovi volji, kajti le On edini ve kaj je za nas koristno!

21. Ali ni že ena kapljica strupa dovolj, da zastrupi deset meric vode, tako da je nikoli ne moremo užiti zdravo in neškodljivo?! Toda ali bo tudi nasprotno ena zdrava kapljica vode lahko očistila deset meric strupa, da bo ta strup naredila neškodljiv?

22. Torej je smrt močnejša od življenja in ga lahko z lahkoto izgubimo! Zato to pomeni, da je treba dobro upoštevati pravila in po teh živeti, kot to želi Gospod življenja. Razumite me in

nikoli več ne godrnjajte! Amen.«

650. POGLAVJE

Ženske prosijo Daniela za pojasnilo. Njegov razsvetljeni odgovor o družabnih opravljivih obiskih in njihov škodljiv vpliv na dušo in duha človeka.

16. 12. 1843

1. Po tem Danielovem govoru je stopilo skupaj več mladeničev in žensk in naslovilo naslednje besede na Daniela, in sicer rekoč:
2. »Učeni zelo ugledni kolega naših mož in očetov! Z največjo pozornostjo smo poslušali tvoj govor in ugotovili, da je bilo v tvojem govoru marsikaj resničnega in dobrega, precej pa tudi nerazumljivega!
3. Zato te sprašujemo, kaj si pravzaprav želel povedati s kapljico strupa v desetih mericah vode in nato zopet obratno s kapljico vode v desetih mericah strupa, in kaj s tem, da se smemo srečevati v družbah samo v Božjem Imenu! Natančneje nam pojasni ti dve bistveni stvari, tako da nam bosta postali jasni!«
4. In Daniel se je takoj zbral v vseh svojih čutih in nato rekel: »Poslušajte me; z Gospodovo milostjo, ki me tam iz Njegovega svetišča celega osvetljuje, vam želim zadevo tako jasno predočiti, kot jasno sije sonce ob najsvetlejšem dnevu, katero zdaj seveda ne sije, ker je prekrito z najgostejšimi dimnimi masami, katere se kadijo iz gorečih gora.
5. Vi ste posode še zdrave, žive vode, ki je vaše življenje od Boga; družabna srečanja pa so strup za vaš živi duh, in to iz razloga, ker v teh, med vsemi vrstami neumnega opravljanja in blebetanja in bedaste osladne samohvale - večinoma na račun

sramotnega poniževanja in obrekovanja drugih, po večini neškodljivih ljudi – in še med vsemi načini žgečkljivih iger ob smejanju, zmeraj bolj in bolj pozabljate Boga in na koncu v vašem pogosto živahno žgečkljivem poželenju mislite in ste dejansko prepričani, da je ves svet tukaj le samo zaradi vas, in da je od vašega opravljanja in od vaše naklonjenosti odvisna odrešitev celega sveta!

6. Glejte, to je proti vsej ljubezni do bližnjega in zato v nasprotju z božanskim Redom, in zato strup za življenje vašega duha, ki je bil kot prvotna, zdrava, živa voda, v vas vdihnjen od Boga!

7. Ena kapljica tega strupa, ki je na videz še tako majhen in neškodljiv obisk – v imenu sveta v vas – zlahka zastrupi celoten zdrav duh, tako da postane onemogel in se pogrezne v vašo dušo, prav s tem pa vašo dušo spodbudi, da potem postane poželjiva, naduta in občutljiva ter vedno bolj začne iskati načine, kako in kje najti pravo priznanje svoje suverenosti!

8. In duša počne vse to zato, ker zaradi ohromljenega, zastrupljenega duha nima več vodstva od zgoraj in se ima na koncu za glavno življenjsko načelo, ki pa je na najvišji stopnji zgrešeno, in sicer iz skrivnega, vendar kljub temu najbolj pomembnega razloga, ker so naše duše kot žive snovi našega telesa od spodaj in je zgolj duh od zgoraj, da bi padlo dušo odrešil njenega starega balasta v času tega zemeljskega življenja!

9. Toda to se lahko zgodi le po Božji milosti, če na vse mogoče načine ne uničujemo svojega duha, ampak uravnamo naše življenje po Sveti volji Tistega, ki ga nam je dal kot najvišje dobro za večno.

10. Zdaj pa mislim, da je dovolj jasno zadostno prikazano, kaj pomeni ena kapljica strupa in deset meric zdrave vode!

11. Toda, kar zadeva nasprotno, je vendar preočito, da bi o tem izgubljali preveč besed. Ko je človek enkrat popolnoma

pokvarjen, ali ga mogoče lahko izboljša ena beseda resnice?!

12. Seveda tako malo, kot bi pogasili mogočni ogenj z eno kapljico vode, bi prav tako malo zmogel opraviti tudi en dober opomin pri nekem posvetnem pokvarjencu! Pojdite na gorečo goro in jo pogasite z eno kapljico vode, če lahko!

13. Zdaj sem v vas spustil že precej zdravih kapljic žive vode, vendar vaša stara strast še vedno plamti in jaz mislim, da še ni ugasnila in se bo zagotovo moral čez vas izliti mogočen oblak, da bo vaša neumnost popolnoma ugasnila. – Mislim, da je to tudi dovolj jasno povedano?!

14. Toda glede pravega obiska v Božjem Imenu, je to že samo po sebi preveč jasno, da bi se o tem moral obširneje izraziti.

15. Torej najprej v sebi natančno razmislite o tem, kar je bilo povedano in potem se bo samo po sebi izkazalo, kako bi se morali obiskovati v imenu Boga! Razumite to dobro v Imenu Njega, čigar milost mi je omogočila, da sem vam tako govoril! Amen.«

651. POGlavJE

Ohlad hvali Daniela za njegov dober govor in ga zato spodbudi, da se zahvali Bogu.

18. 12. 1843

1. Potem se je Daniel vrnil spet nazaj k Ohladu in mu rekel: »Brat, ti maziljeni, pravi kralj, poln moči in milosti od Gospoda, ki kot edini Bog vlada in upravlja vse stvari in bitja, od večnosti Svet, najsvetejši, - si bil sedaj priča z očmi in ušesi, kako sem jaz, kolikor mi je bilo le mogoče, z močnim glasom sporočil našim ženskam in otrokom Gospodovo voljo! Toda, če bo kaj koristilo, za to ne morem jamčiti!

2. Gospodova milost in tvoja, tebi podeljena kraljevska moč, lahko tukaj prinese uspeh!«

3. In Ohlad, popolnoma presenečen nad prejšnjim Danielovim govorom, mu je rekel: »Zares, tako kot si ti sedaj govoril ženskam in otrokom, kot tudi posredno vsem bratom, bi jaz sam komaj govoril!
4. Kajti tvoje besede so zvenele tako prepričljivo in tako pomembno, kot da so izšle malodane neposredno iz Gospodovih ust!
5. Zares, kjer takšne besede ne učinkujejo, potem ne more več nič drugega pomagati, kot sodba in najostrejša kazen!
6. Ampak jaz sem že vnaprej prepričan, da ti, najdražji brat, nisi govoril zaman; kajti videl in slišal sem, kako so na koncu vsi začeli prav močno gledati navznoter vase, še posebej ob priliki, ko si jim predstavil čudovito prisposodbo s kapljico strupa v desetih mericah čiste, zdrave vode in tako tudi obratno!
7. Naj si zdaj tvoje besede le primerno v sebi ogledajo in prebavijo in sem popolnoma prepričan, da se bodo po teh ravnali in prilagodili, saj bo šele tako duh besede popolnoma prešel v njihovo celotno bitje!
8. So že prekvašeni; če bo še dodana Gospodova ljubezenska toplota, potem se bo to testo, ki si ga sedaj zamesil, začelo dvigovati že iz svoje lastne razvite moči! Ali me razumeš, kaj hočem s tem povedati?!
9. Zdaj pa pojdi z menoj k vratom templja in se tam upogni do tal pred najsvetejšo Gospodovo navzočnostjo in se Mu zahvali iz dna svojega srca za milost, s katero si lahko tako modro govoril, in prosi Gospoda tudi za uspeh tvojih besed!
10. Jaz pa bom šel v tempelj pred teboj in pred najsvetejšim Gospodovim oltarjem naredil enako v prisotnosti mojih ministrov; in ko te bo Gospod poklical, se dvigni in nato vstopi z najvišjim spoštovanjem in z najbolj ponižno ljubeznijo v tempelj, in Gospod Sam ti bo dal navodilo, kaj boš moral storiti! In tako torej pojdiva v Gospodovem Imenu! Amen.«

652. POGlavJE

Božje besede Ohladu in Danielu o pravem čaščenju.

Ohlad in Daniel kot Kisehelova potomca.

Božji poziv k pridigi vsem ljudem za spokoritev.

19. 12. 1843

1. Ko sta prišla do vrat templja, se je Daniel takoj vrgel z obličjem na tla in molil, kot mu je Ohlad prej svetoval.
2. Ohlad pa je takoj odšel z najvišjim spoštovanjem v tempelj in na kolenih z obrazom na tleh v svojem srcu molil k Bogu.
3. Toda Bog, Gospod in Oče, mu je rekel iz belega oblaka: »Ohlad, povem ti, vstani, ker Jaz ne rabim tvojega valjanja v prahu pred Menoj!
4. Kajti, kdor se Mi ljubeče izpoveduje v svojem srcu, ta naredi dovolj, in kdor je resnično ponižen v svoji duši, naredi tudi popolnoma dovolj; vse drugo, kar počneš s telesom, nima pred Menoj nobene vrednosti, ker ni nič drugega kot mrtev ceremonial in pripada zgolj nečimrnosti sveta in je lasten vsej slepoti in neumnosti ljudi.
5. Torej vstani in pojdi do vrat ter ukaži Danielu v Mojem Imenu naj stori enako! In, ko vstane, ga potem pripelji v tempelj in Jaz Sam mu bom razodel, kaj vse bo moral storiti v Mojem Imenu!«
6. Ohlad je takoj vstal in odšel k Danielu ter mu sporočil Gospodovo voljo. Daniel je nato prav tako vstal in šel za Ohladom v tempelj.
7. Ko sta tako zdaj oba stala pred Gospodovim oltarjem, je Gospod kmalu rekel Danielu:
8. »Daniel, tebe poznam; ti si potomec Kisehela, ki je nekoč v Lamehovem času Lamehu naročil, da zgradi mogočen tempelj v Mojem Imenu.

9. Kisehelov tretji rod se je proti Moji volji izselil v nižine in ti si Kisehelov potomec v sedmem kolenu.

10. Resnično, če ne bi bil, tako kot Ohlad, Kisehelov potomec, vama pot v tempelj ne bi bila nikoli odprta, ampak ker sta sinova po Mojem zvestem Kisehelu, in kot taka dobro spoznana po vajinem začetnem upornem duhu, kakor je bilo nekoč v Kisehelovem primeru, Sem se samo zavoljo vaju še enkrat usmilil vseh ljudi, in k Meni glasno kličita, ko bom zaradi vaju prišel še enkrat.

11. Tebe Ohlad, sem pomazilil, in s tem maziljenjem si Mi v najkrajšem času pripeljal tvojega brata Daniela in še ostalih osemindeset bratov; zato bo tvoje kraljestvo v tem mestu varno tako dolgo, dokler se boš ravnal po Moji besedi v tem maziljenju in deset tukajšnjih prič ti bo vedno v močno oporo, ker so tudi oni otroci po Kisehelu!

12. Ti, Daniel, pa boš maziljen s to Mojo Besedo. Položi svoje roke na tvoje brate v Mojem Imenu, da bodo tudi oni maziljeni!

13. Potem pojdite v vse pokrajine Zemlje in povsod pridigajte resno pokoro! Če se bo ta zgodila, pojdite naprej in storite enako; če pa se pokora ne bo zgodila, potem oznanite Mojo jezo in Mojo obljubljeno sodbo, ki ne bo izostala, razen če se ne bo povsod zgodila popolna spreobrnitev! -

14. Tedaj je Gospod blagoslovil Daniela z vidno roko iz belega oblčka in mu nato ukazal, da nemudoma pristopi k zapovedanemu delu. Še posebej pa mu je Gospod zabičal, da naj proti posvetnem druženju uporabi ogenj.

15. Daniel je vse to Gospodu obljubil in takoj odšel skupaj z Ohladom in desetimi ministri na zapovedano delo.

653. POGlavJE

Blagoslov osemindesetih misijonarjem.

Žalovanje žensk.

Pomirjujoče besede desetih govorcev.

20. 12. 1843

1. Ko so prišli v preddverje templja, so se vsi iz najglobljega dna svojega srca zahvalili Gospodu in hvalili Njegovo neizrekljivo dobroto; in Ohlad je nato ponovno zaklenil tempelj ter šel z Danielom in desetimi ministri k osemindesetih in jim sporočil Gospodovo voljo.
2. In, ko jih je osemindeset vse z veseljem voljno sprejelo, je Daniel takoj položil nanje svoje roke in kmalu so bili napolnjeni z Duhom in Gospodovo Močjo ter Ga takoj začeli hvaliti in častiti iz vse svoje moči.
3. In ob takem visokem hvaljenju in čaščenju Gospoda, so odšli iz preddverja na prosto, kjer so jih čakale njihove žene in otroci, in te tudi takoj seznanili z Gospodovo voljo.
4. Ko pa so žene in otroci izvedeli, da morajo njihovi možje in očetje, po njihovem pojmovanju, oditi ven v neskončno velik, širni svet in za mnogo časa zapustiti svoje žene in otroke, ali morebiti tudi za vedno, so začele žene in otroci prav grozno tožiti. Nekateri so jokali, eni vreščali, drugi si pulili lase in začeli strašno sramotiti Božjo odredbo.
5. Tedaj je deset ministrov stopilo pred ženske in otroke in jim prav resno zapovedalo molčati, sicer bi se morali bati zelo močne kazni.
6. Te zapovedujoče besede so se vsule nad ženske in otroke kakor vidni plameni z grmenju podobnimi glasovi, in kmalu so vsi utihnili.
7. Ko so bile ženske in otroci utišani, je šele takrat eden od desetih ministrov rekel ženskam in otrokom:

8. »Bodite vsaj malo razumni?! Zakaj se hočete upirati vsemogočni Božji volji?! Kaj je več: Bog ali vi in vaša velika neumnost?
9. Ali vas bo Vsemogočni zapustil, če bodo vaši možje izpolnili Božjo voljo?!
10. Odslej naj bo vaša skrb, da bo Gospod nebes in Zemlje zadovoljen z vami; za nič drugega vam ni treba skrbeti, kajti Gospod bo tako ali tako naredil najboljše!
11. Če pa vaši možje ne bodo izpolnili Gospodove volje, zavrlo vaše neumnosti, bo Gospod spustil ogenj na Zemljo z nebes in bi nato vsi, skupaj z vašimi možmi grozovito umrli v plamenih Božjega srda!
12. Povejte, ali vam je to ljubše, kot če vaši možje odidejo in mogočno izpolnijo Gospodovo voljo, tukaj pa Gospod poskrbi za vas?«
13. Teh nekaj besed je spravilo ženske in otroke zopet k pameti, da so blagoslovili svoje može in očete in prosili Gospoda, da jih tako nepoškodovane zopet pripelje nazaj, kadar bo taka Njegova volja.
14. In glas iz zraka je razločno rekel: »Moja volja – nato in ko in tu in tam! Zgodi se, kar se mora! Amen.«
15. Potem so se vsi odpravili na svoje domove in naslednji dan je naših devetindevetdeset z mnogimi blagoslovi že odšlo; samo Midehal je ostal doma – zaradi svojih dolgih ušes.

654. POGLAVJE

Triletno misijonarsko delo 99 glasnikov. Veliki slavolok zahvale. Božja graja.

21. 12. 1843

1. V treh letih je devetindevetdeset glasnikov že povsod razširilo Božjo besedo, čeprav so povsod naleteli na večje ali

manjše ovire, ki pa so jih s svojo čudežno močjo zlahka premagali.

2. V še krajšem času je bil spet povrnjen red v Hanohu z obsežnimi predmestji, od katerih so bila nekatera zelo trdovratna.

3. V četrtem letu se je vseh devetindevetdeset varno vrnilo domov in sporočilo Ohladu razveseljivo novico, da je povsod spet vse v redu.

4. Ohlad in deset ministrov so zato postavili Gospodu veliko zahvalno daritev, na katero so bili povabljeni vsi prebivalci Hanoha.

5. Ta daritev pa je bila ogromen, velikanski slavolok, katerega je Ohlad postavil na velikem, odprtem prostoru zunaj mesta. Visok je bil sto vatlov in njegova dolžina in širina sta bili enaki višini. Gradbeni material so bili neoporečni beli klesani kamni iz marmorja.

6. V enem letu je bilo to delo izjemno veličastnega in prekrasnega videza dokončano; in podobno kot v templju je bil na vrhu slavoloka nameščen visok oltar iz čistega zlata in na vrhu oltarja postavljena nova, velika zlata plošča, na katero je bilo iz velikih diamantov in rubinov vstavljeno Najsvetejše Jehovo Ime.

7. Na tisoče rok je delalo na tem. Kot podajachi so zraven izmenoma delali ljudje vseh družbenih slojev.

8. In, ko je bilo vse to delo dokončano, katerega gradnja je bila že sama po sebi dejanje velike zahvalne daritve, so bili sklicani iz celega mesta vsi ljudje, kot je bilo že prej omenjeno, in Ohlad je nato vpričo neštete množice ljudi, s svojimi desetimi ministri in z devetindevetdesetimi glasniki, slovesno vkorakal ob glasnem hvaljenju in čaščenju Gospoda.

9. Po tem slovesnem prihodu, katerega veličastnost in bogat sijaj sta zdaleč preseгла vse, kar si je mogoče zdaj zamisliti, se je Ohlad z desetimi ministri in še z ostalimi devetindevetdesetimi

napotil v tempelj in Gospodu v svojem srcu prinesel popolnoma živo zahvalno daritev.

10. Toda Gospod je Ohladu rekel: Ohlad, ti si iz lastne volje storil, kar Jaz od tebe nisem zahteval!

11. Iz velike hvaležnosti si Mi zgradil slavolok; povem ti, na tem ste delali dobro! Toda ti si izpostavil Moje Ime; glej to pa nisi naredil prav, - kajti Moje Ime mora biti najbolj notranje!

12. Zato pojdi in zgradite iz pokore zaradi te napake na vrhu slavoloka, tempelj, kakršen je ta, kjer bo Moje Ime v njem stalo najgloblje, kajti drugače boš sam iz tega svetišča naredil malikovanje! Zato pojdi in tako stori! Amen.«

13. In Ohlad je odšel popolnoma skrušen iz templja in začel že naslednji dan z zapovedanim delom.

655. POGlavJE

Novi tempelj na slavoloku.

Predmestna prenočišča.

Različni pogledi iz sebičnega interesa.

22. 12. 1843

1. Tempelj, enak Lamehovemu, je bil v enem letu skončan in zunanji plato templja na slavoloku zravnal in obdan z zlato ograjo, da sprehajalci na templju ne bi bili v nevarnosti, da padejo z visokega platoja.

2. To prekrasno stavbo je dnevno obiskalo na tisoče ljudi, medtem, ko jih je notranjost templja obiskalo zelo malo, deloma iz strahu, deloma pa tudi zato, ker se ni nahajal v tako lepem mestnem predelu.

3. V desetih letih je okoli slavoloka nastalo novo mesto, ki so ga sestavljala samo gostišča s prenočitvenimi objekti in številnih romarjev, ki so prihajali v to novo prenočitveno

mesto in v njem našli zeleno namestitev za zelo zmerno ceno, in to je bilo prav in pošteno.

4. Toda neko drugo zlo se je sčasoma začelo razširjati, in to je bilo vsebovano v ničemer drugem, kot v neke vrste poganstvu, ki je izhajalo iz prerekanja in odločanja o tem, v katerem od sedaj obstoječih treh templjev je Bog najbolj milosten in najbolj ljubezniv.

5. Sigurno ne v prvotnem Lamehovem templju; kajti s strehe se je tedaj vedno bliskalo in grmelo, tako da zraven tega ni bil nihče gotov v svoje življenje!

6. Tempelj na planini pa je bil preveč zračen in zato ni vzbujal videza, kot da je tam Bog s Svojo milostjo zelo radodaren.

7. Toda v novem templju je bil Bog poln največje milosti in obenem najbolj radodaren; zato je bil On tam tudi največkrat obiskan in čaščen!

8. Vsekakor je jasno, da so se proti tem argumentom prav posebno upirali tisti deli prebivalstva iz Hanoha, ki so imeli svoje stanovanjske hiše in ljubke kapelice za goste okoli Lamehovega templja; toda niso ugovarjali zaradi pristnosti templjev, ampak zaradi skromnega zaslužka in zato dokazovali Lamehov kot edini pristen tempelj, katerega je čudežno zgradil po Božjem ukazu v sedmih dneh.

9. Tako so tudi gostilničarji, ki so se naselili okrog planine, na kateri je stal tempelj modrosti, svojim gostom dokazovali z besedami: »Kaj vam koristi vsa vaša pobožnost pri pogostih obiskih novega templja, če boste pri tem ostali?! Tam zgoraj je pravi tempelj, ki ga Bog Sam pogostokrat obišče, ko podeljuje modrost. Pojdite tja! Resnično, tam boste prejeli modrost!«

10. Ohlad in njegovi ministri so sicer videli ta nesmisel, toda pri tem niso mogli ničesar storiti, ker so bili ljudje, ki so romali v novi tempelj iz vseh pokrajin sveta zelo pobožni in vedno zelo predani ter čezmerno hvalili edinega Boga. Zato je moral Ohlad zelo mirno gledati to spopadanje treh strani, kajti na

zunaj se je zdelo, da je vsaka trditev prava.

11. Vse kar je še lahko storil, je bilo to, da je nastavljal dobre učitelje v novem templju, ki so ljudi modro poučevali, - toda razlik med stranmi niso zmogli uravnovežiti.

12. Toda kakšen zelo strupen plod se je sčasoma razvil iz te zanimive razcepitve, se bo pokazalo v prihodnje.

KONEC 7. DELA

KAZALO

547. poglavje: Spomenik v templju iz sedmih belih kamnov. Izvor kamna modrecev. Vrnitev nazaj v mesto.	5
548. poglavje: Pošiljanje glasnikov. Božanski vzorčni red države in mesta Hanoh. Odhod Henoha in kralja Lameha na višine.	6
549. poglavje: Morje plamenov v jami na planinski poti do višin.	8
550. poglavje: Henoh uniči zmajevo jamo in pomiri svoje sopotnike.	10
551. poglavje: Satan se pojavi v strašni obliki. Henohova zahteva Satanu, da razkrije svoj temeljni zli namen.	12
552. poglavje: Gobezdavi Satan prekanjeno preobrača Božje obljube.	14
553. poglavje: Mogočen Henohov odgovor Satanu in izgnanstvo Satana v središče Zemlje.	16
554. poglavje: Lamehovo vprašanje: »Kako je lahko duh ujet v materiji?« Henohov odgovor.	18
555. poglavje: Prihod popotnikov na višine in Adamov pozdrav.	19
556. poglavje: Obrok z Adamom. Kralj Lameh se obrača na Adama ponižno z govorom polnim spoštovanja. Adamov dober odgovor.	21
557. poglavje: Adamovo pripovedovanje o Muthaelovem snubljenju Puriste. Henohov dober odgovor.	23
558. poglavje: Hoja na vrh višin. Čudovit razgled. Kralj Lameh slavi Boga ob pogledu na krasote Zemlje.	25
559. poglavje: Povratek z gore domov. Blagoslovljeni obrok v Adamovi koči. Pogovor Adama s Henohom o praznovanju Sabata.	27
560. poglavje: Obisk Adamove jame. Lamehovo začudenje in slavljenje Božje ljubezni.	29
561. poglavje: Henohove modre življenjske izkušnje glede mesa in posvetne ljubezni ljudi.	31
562. poglavje: Skupina na poti do Puristine koč. Purista sprejme goste. Lamehovo občudovanje Puristine lepote.	33
563. poglavje: V Božji koči. Purista se pritožuje in nasprotuje Muthaelovi ljubezni. Moder odgovor Henoha, poznavalca srca.	35

564. poglavje: Henoh zdravi depresivnega, zaljubljenega Muthaela.	38
565. poglavje: Adamovo presenečenje nad Muthaelovo notranjo preobrazbo. Puristina stiska. Muthaelov govor o ničevosti vsake naklonjenosti. Purista obžaluje in prosi za odpuščanje.	40
566. poglavje: Muthaelov moder in moško plemenit govor Puristi.	42
567. poglavje: Muthaelovo omalovaževanje gostov iz nižin in njegovo ostro vprašanje kralju Lamehu. Lamehov zasoljen odgovor.	44
568. poglavje: Henoh preprečuje odhod ponižanemu Muthaelu. Henohov govor o ženski naravi.	46
569. poglavje: Muthael v pogovoru z Lamehom. Lamehovo modro govorjenje o resnični naravi žalitve. Muthaelova sprava z Lamehom in prošnja za nasvet.	48
570. poglavje: Lamehov odklonilen odgovor in dober nasvet, da se obrne na Boga. O razliki med Božjo besedo in besedo človeka.	50
571. poglavje: Muthaelovo čakanje na Božjo besedo in samogovor. Adamova žalost zaradi Muthaela in Henohove pomirjajoče besede. Odhod na prosto.	52
572. poglavje: Uranion kot gospodar prenočišča. Purista je klicana na hrib k Muthaelu. Adamova radovednost in koristen strah.	54
573. poglavje: Henohov govor o dveh resničnostih: materialni in duhovni. Analogija Adamovega videnja.	56
574. poglavje: Kenanova pesem o bistvu življenja. Adamova groba kritika pesmi. Henohove pomirjujoče besede.	58
575. poglavje: Tožba in neumna namera razžaljenega Adama, da se umakne od vseh.	61
576. poglavje: Lamehov pomirjujoči govor Adamu. Iz moči navade in iz blagoslova duhovnih pretresov. Namen naših slabosti.	63
577. poglavje: Henohova žalostno-resnična prerokba in blago-resen očitek Adamu. Adamov neuspeh poskus zagovora.	65
578. poglavje: Moten spanec Adama in Eve v Uranionovi koči. Eva upočasni Adamovo gorečo radovednost.	67
579. poglavje: Henohovo pojasnilo Evi in Adamu o prispelih gostih.	

	Muthael s svojo ženo Puristo in dvema nebeškima gostoma. Božje besede Adamu.	69
580. poglavje:	Poslovilni Božji govor. Vrnitev kralja Lameha in njegovih privržencev v Hanoh. Prava zlata doba.	71
581. poglavje:	Prva cerkev in kasnejši propad ljudi. Adamov poslovilni govor, zadnja volja in smrt.	73
582. poglavje:	Žalovanje za Adamom. Evin naraščajoči ugled. Evina smrt.	75
583. poglavje:	Asketizem med otroki višin. Setova smrt in rojstvo Nohe (Noaha). Henohov in Lamehov pogovor o telesni smrti ljudi. Henohova žalost in od Boga odvzetje.	78
584. poglavje:	Lameh z višin v iskanju Henoha. Razsvetljena Božja beseda Lamehu z nižin. Lamehov, z višin, neumen, grenak govor svojim zbranim.	80
585. poglavje:	Odnos do spočetja na višinah in Božje opozorilo Lamehu. Lamehov očitajoči odgovor Bogu.	82
586. poglavje:	Božja, resna, svarilna beseda Lamehu. Pričanje duhov Henoha in Adama o večnem življenju človeka.	84
587. poglavje:	Nadaljnji stik s prešlimi. Spreobrnitev in govor kesanja. Božji ljubeči govor o očetovi bolečini pri kaznovanju otrok. Lameh kot Henohov namestnik.	86
588. poglavje:	Lamehova zaobljuba, da bo obdržal stari božanski Red. Božje opozorilo pred kačo v ženskem mesu. Bog in blagoslovljeni izginejo. Zbrane starešine	88
589. poglavje:	Skupni učinek Lamehovega sporočila ljudem. Prefinjen materializem pri otrocih višin. Lamehova jeza glede tega in Božje tolažilne besede.	90
590. poglavje:	Božje besede o naravi zvestih in nezvestih. Nepopoljšljivost k zabavi nagnjenih odvisnikov.	92
591. poglavje:	Pogovor Lameha in Metuzalema. Kdor nekaj na svetu ljubi bolj kakor Boga, ta Njega ni vreden.	94
592. poglavje:	Moralni in duhovni propad med otroki višin. Lamehov zadnji kraljevi ukaz in smrt. Tubalkajn kot Lamehov naslednik.	96
593. poglavje:	Začetki vojske. Izumrtje Lamehovega rodu s Tubalkajnovno smrtjo.	

	Uraniel, sin Muthaela in Puriste kot kralj Hanoha.	98
594. poglavje:	Prebivalci Hanoha obožujejo dve lepi hčerki umrlega Tubalkajna. Uranielova neodločnost. Zavrnitev Boga. Uranielova poroka z dvema Tubalkajnovima hčerkama.	100
595. poglavje:	Začetki bigamije v Hanohu. Ustanovitev ženskega lepotnega zavoda. Trgovanje z ljudmi in razlike v statusu. Zakonsko opozorilo.....	103
596. poglavje:	Več o zavodu za lepotičenje žensk. Začetek trgovanja z ženskami.	105
597. poglavje:	Prečiščene višine. Lamehov govor 10.000 ženskam, odhajajočih v nižine. Lamehova in Muthaelova žalost ter Noahove tolažilne besede.....	107
598. poglavje:	Prihod 10.000 žensk v nižine in učinkovita politika kralja Uraniela s človeškim mesom.	109
599. poglavje:	Vzgoja plodov višinskih žensk in Hanohitov: mehanikov, umetnikov in kemikov. Izum stekla in kovanega denarja. Gradnja trdnjavskega zidu okoli Hanoha, bleščečega velikanskega mesta.	111
600. poglavje:	Bojni posvet proti Hanohu in ukana močnih, okoli Hanoha živečih ljudstev. Osvojitev desetih predmestij Hanoha. Oborožitev Hanohitov.	113
601. poglavje:	Poraz vojske Hanohitov. Govor pretkanega vodje zmagovalcev. Mirovna pogajanja kralja Uraniela. Uvedba tržnice zunaj Hanoha. Svetovanje tisočih.	115
602. poglavje:	Zbor tisočih vsiljuje kralju državno ustavo.	117
603. poglavje:	Vladavina nove aristokracije nad Azijo. Nastanek fevdov in kneževin. Regent kot nezmotljiv in krut papež ljudstva. Smrt kralja Uraniela.....	119
604. poglavje:	Vzgoja sedmih Uranielovih otrok na višinah. Božji govor Uranielu. Tegobe Hanoha in njegovih ljudi zaradi tisočih svetovalcev. Dva kraljeva sinova kot misijonarja v Hanohu in njun neuspeh.	122
605. poglavje:	Posvetovanje praočetov o rešitvi propadajočih globin..	124
606. poglavje:	Dva misijonarja kot zidarja v Hanohu in njun vzpon med svetovalce zbora tisočih.	126

607. poglavje: Govor dveh 'odposlancev' zbranemu zboru.	128
608. poglavje: 'Odposlanca' podata načrt reševanja in njegovo realizacijo.	130
609. poglavje: Nadaljnji reformni predlogi obeh 'odposlancev'; njuna zahteva po odprtju templjev in uvedbi čaščenja. Spor med tisočimi svetovalci.	132
610. poglavje: Ponovno poklicana dva modra svetovalca. Nizkotne reformske ideje tisočih svetovalcev. Odpor dveh modrecev in njuna vrnitev na višine.	134
611. poglavje: Vrnitev in poročanje dveh odposlancev na višinah. Lamehova prošnja Bogu. Božji odgovor in deset poslanih ognjeno močnih glasnikov na misijo v globine.	136
612. poglavje: Napotilo za oceno navedbe časa v duhovnem načinu pripovedi. Sprejem desetih glasnikov v Hanohu.	138
613. poglavje: Mojstrska policijska organiziranost v Hanohu. Pobeg močno oborožene vojske pred desetimi ognjenimi glasniki.	140
614. poglavje: Pogajanje desetih glasnikov z gostilničarjem. Pohod do gradu tisočih. Tretji ognjeni čudež: požar na utrdbi....	142
615. poglavje: Božje navodilo desetim ognjenim glasnikom pred njihovim vstopom v grad. Nagovor desetih glasnikov tisočim svetovalcem v posvetovalni dvorani.	144
616. poglavje: Govor enega izmed tisočih svetovalcev desetim glasnikom.	146
617. poglavje: Skrivni posvet tisočih. Dopovedovanje desetih glasnikov kot resničnih bralcev misli. Ultimat desetih glasnikov in njihov odhod z gradu. Zadrega tisočih svetovalcev..	148
618. poglavje: Posvet tisočih. Modri govor enega in njegov predlog za izselitev. Neenotnost tisočih.....	150
619. poglavje: Izselitev 650 svetovalcev v zgornji Egipt.....	152
620. poglavje: Nasvet preostalim svetovalcem. Izselitev nadaljnjih dvestopetdesetih svetovalcev.	154
621. poglavje: Božje besede desetim glasnikom in njihov ultimat stotim preostalim svetovalcem. Svetovalci so stisnjeni v kot..	156
622. poglavje: Dober govor in žrtvovanje enega izmed stotih svetovalcev. Odprtje templjev.....	158

623. poglavje: Uspešno delovanje pogumnega svetovalca kot spokorjenega pridigarja med ljudmi.....	160
624. poglavje: Ohlad, dobri svetovalec, odpre tempeljska vrata.....	161
625. poglavje: Ognjeni oblak na tempeljski kupoli. Ohladov dostojanstven govor. Pogovor desetih z Ohladom. Vztrajni Ohlad.....	163
626. poglavje: Ohlad v ognjeni preizkušnji.....	165
627. poglavje: Poduk Ohladu enega od desetih glasnikov.....	167
628. poglavje: Ohladova pravična ponižnost. Evangelij prave ponižnosti.	169
629. poglavje: Ohladove besede in mogočni spremljevalni pojavi pri odklepanju varovanega templja. Vstop Ohlada in desetih glasnikov v tempelj.	171
630. poglavje: Ohlad je od Boga za kralja imenovan. Bog se pojavi v Ohladovi podobi.....	173
631. poglavje: Ohladovo pravično vprašanje Bogu in Njegov odgovor.....	175
632. poglavje: Ohlad je maziljen za kralja in deset glasnikov za njegove ministre.....	177
633. poglavje: Nevihta in potres med maziljenjem. Strah ljudi. Bog se razkrije ljudem.....	178
634. poglavje: Božji govor Njegovim zbranim otrokom. Božja ljubezen in potrpežljivost do ljudi. Odnos ljudi do kralja.....	180
635. poglavje: Božji govor Ohladu na tempeljski planini. Namen zunanjega templja. Božje izginotje.....	182
636. poglavje: Srečanje kralja Ohlada z 99 svetovalci iz Hanoha. Predrzen govor enega svetovalca in Ohladov odločen odgovor.....	183
637. poglavje: Odgovor govorca 99 svetovalcev o zakonih in njihovem namenu. Protest 99 proti Ohladovim zakonom. Ohladov kraljevski, pameten odgovor. Ponižnost kot vrhunec vse človeške svobode.....	185
638. poglavje: Pameten nasproten govor govornika 99 svetovalcev o namenu razuma, intelekta in svobodne volje.....	187
639. poglavje: Posvet Ohlada z njegovimi ministri. Učinkovit govor ministrskega predsednika 99 svetovalcem.....	189

640. poglavje: Razlika med mrtvimi in božanskimi zakoni. Ohladov kratek, jasen govor 99 svetovalcem o božanski volji.....	191
641. poglavje: Odgovor govornika 99 svetovalcev in njegova razumna replika.....	193
642. poglavje: Ohladova jeza in negotovost. Posvet njegovih ministrov, kako obravnavati takšne razumneže. Prekinitev pogajanj.....	195
643. poglavje: Začetek samospoznanja pri 99 svetovalcih. Enostavnost Božje besede kot neprijetnost pri razumnežih. Spreobrnjeni Daniel in Ohlad kot brata.....	197
644. poglavje: Daniel uspešno prepriča 98 svetovalcev. Upornost navideznega kralja Midahela. Midahelova okrasitev kot osla in njegovo ponižanje ter spreobrnitev.....	199
645. poglavje: Ohladov brat – in pravi kraljevski govor Danielu. Soglasje med zbranimi stodesetimi za blagor vseh.....	201
646. poglavje: Pohod stodesetih v tempelj za prejetje blagoslova. Ognjeno morje in Ohladov modri pomirjevalni govor. Vstop v tempelj.....	202
647. poglavje: Ohlad ob oltarju pred Bogom. Njegovo opozorilo in prepoved družbe opravljanja in zabave.....	204
648. poglavje: Ohladova neumna prošnja Bogu. Pomemben Božji družaben namig: 'Kjer sta dva ali trije skupaj v Mojem Imenu, tam Sem Jaz sredi njih!'.....	206
649. poglavje: Ohlad sporoči Danielu in svetovalcem Božjo voljo. Danielova osuplost zaradi očitne Božje malodušnosti. Privolitev moških in zadržki žensk.....	208
650. poglavje: Ženske prosijo Daniela za pojasnilo. Njegov razsvetljeni odgovor o družabnih opravljenih obiskih in njihov škodljiv vpliv na dušo in duha človeka.....	211
651. poglavje: Ohlad hvali Daniela za njegov dober govor in ga zato spodbudi, da se zahvali Bogu.....	213
652. poglavje: Božje besede Ohladu in Danielu o pravem čaščenju. Ohlad in Daniel kot Kisehelova potomca. Božji poziv k pridigi vsem ljudem za spokoritev.....	215
653. poglavje: Blagoslov osemindesetdesetim misijonarjem. Žalovanje žensk. Pomirjujoče besede desetih govorcev.....	217

654. poglavje: Triletno misijonarsko delo 99 glasnikov.	
Veliki slavolok zahvale. Božja graja.....	218
655. poglavje: Novi tempelj na slavoloku. Predmestna prenočišča.	
Različni pogledi iz sebičnega interesa.....	220